

တိုးထွက်

မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ

လှုပ်တား များ

IL

ကဏ္ဍ

BURMESE
CLASSIC
.com

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး..... ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံး ညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး..... ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ ဝိုင်မြဲရေး..... ဒို့အရေး

ပြည်သူ သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြောင်ဝါဒီများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်
ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်
နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်
သတ်မှတ်ချွေနှိမ်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်း သာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ဝိနိဓိရေး
အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းမှုအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
စေ့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
အောင် တည်ဆောက်ရေး
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီး နိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်း
သားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့် စာပိုဒ်ဖြင့်မားရေး
အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့်
ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင်
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

တိုးထက် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ လူဝင်စားများ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်
အမှတ်(၉၀၊ ၉၂) ဖန်းဆိုးတန်းလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ဖုန်း ၀၁-၂၄၂၀၄၃ ၀၁-၂၄၀၆၉၀

အတွင်းစာသားခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၀၈၈ / ၂၀၀၃ (၁၁)
 မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၁၂၁ / ၂၀၀၃ (၁၂)
 ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဖေလ
 ၅
 အုပ်ရေး ၅၀၀
 အုပ်ပန်းချီ ကိုစိုးအောင်
 ဖလင် ကိုလှဝင်း
 စာအုပ်ချုပ် ပပစိုး
 ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြတ်ထွေး
 ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်
 (မြ- ၃၉၄၅)
 ၁၁၄၊ ဝိန်ရတီလမ်း၊
 ရတနာကျွန်း၊ သာသနာ့
 မြောက်ဥက္ကလာပ
 မျက်နှာပုံခွင့်အတွင်းစာသားပုံနှိပ် ဦးဝင်းအောင်
 သန်းထိုက်ရတနာအော့စ်ဆက်
 မြ(၀၅၁၃၁)၊
 အမှတ် ၈၄ လမ်း ၅၀၊
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့၊
 တန်ဖိုး ၅၀၀ - ကျပ်

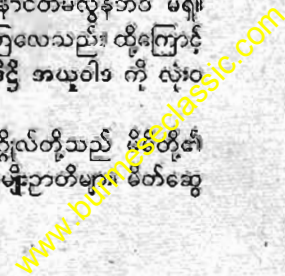
အခန်း (၁)

ဘဝပြီး ဘဝ

သတ္တဝါ ဟူသည် တစ်ခုသောဘဝ ဖြစ်၏။ ထို တစ်ခုသော ဘဝသည်ပင် အခွန်အားဖြင့် သတ္တဝါ မည်ပေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဘဝကို သတ္တဝါဟု ဆိုရပေမည်။ ထိုဘဝသည် အမျိုးအစားအားဖြင့် များလှစွာ၏။ အကြင်ဘဝကပ်စွာ သည် လူဟု ဆိုအပ်သော ခြပ်တစ်ခုကို စွဲ၍ တည်လာသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုဘဝကို လူဘဝဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ခွေးခြပ်တစ်ခုကို စွဲ၍ ဖြစ်တည်လာခဲ့သော် ခွေးဘဝ ဟု ခေါ်ဆိုကြပြန်သည်။ ဤသို့သောအားဖြင့် မှီရာခြပ်ကို စွဲ၍ ဘဝ အစားစား ခြားနားကြရလေသည်။

တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်ပေါ်နေသည် ဆိုသော ဘဝစဉ်ဆက် သံသရာအကြောင်းကို ကမ္မဝါဒဟု ခေါ်ပြီး သံသရာဝါဒကို လက်ခံ ယုံကြည်သူများအဖို့ အထူး မဟုတ်တော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ကမ္မဝါဒကို လက်မခံသူ များ။ သံသရာဝါဒကို မယုံကြည်သူများလည်း ကမ္မာပေါ်တွင် အများအပြား ရှိကြသည်။ သူတို့သည် မိမိတို့၏ ဘဝပေးပေးမှုကို ပြန်လည် မမှတ်မိ မသိရှိ ကြသဖြင့် သက်ရှိသတ္တဝါတို့သည် ကွယ်လွန် သေဆုံးပြီးသောအခါ၌ ရုပ်ရော နာမ်ပါ ချုပ်ငြိမ်း ပျောက်ကွယ်သွားသောကြောင့် နောင်တမလွန်ဘဝ မရှိ။ တစ်သက်၊ တစ်ဘဝ သာလျှင် ရှိသည်ဟူ၍ ယုံကြည်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း သူတို့သည် ဤ တစ်သက်၊ တစ်ဘဝ၊ ဥစ္စေဒဒိဋ္ဌိ အယူဝါဒ ကို လုံးဝ ယုံကြည် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ထားလျက် ရှိကြသည်။

သို့ရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့၏ ကွယ်လွန်ပြီးကုန်သော မိဘများ၊ သားသမီးများ၊ မဆွမျိုးဥာတိများ၊ မိတ်ဆွ

U တိုက်

သင်္ဂဟများက တစ်ခါတစ်ရံ အခြားသူများ လုံးဝ မသိသော အတွင်းရေးများ၊ အရေးကြီးကိစ္စများ၊ ပြဿနာများကို အိပ်မက်ပေး၍ လည်းကောင်း၊ နတ်ပူး၍ လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ယောင်ထင်ပြ စကားပြော၍ လည်းကောင်း မှန်ကန်စွာ ထုတ်ဖော်ဖြေရင်းပေးသည့် ဖြစ်ရပ်များ၊ သာဓကများကို တွေ့ရှိလာကြသည်။

ထိုအခါ မိမိတို့ ခံယူထားသော တစ်သက်၊ တစ်ဘဝ ယုံကြည်မှုပေါ်၌ သံသယ ရှိလာပေတော့သည်။ အဆိုပါ အတွေ့အကြုံများ ဖြစ်ရပ်များ များပြား လာသောအခါ၌ ဤဘဝမှ သေသည့်အခြားမဲ့၌ ကိုယ်ခန္ဓာပျက်စီး ပျောက်ကွယ် သွားသော်လည်း နာမိဝိညာဉ်သည် ဆက်လက် ရှင်သန်တည်မြဲလျက် ရှိသည် ဟူ သော သဘောပေါ်ပေါက်လာသည်။

လူဝင်စား သုတေသန

ဘာသာရေး အယူမသီး၊ အစွဲမထားသည့် စိတ်နယ်လွန် သုတေသီများ နှင့် ပရစ်တူဒေသ သိပ္ပံပညာရှင်တို့ကား နှစ်ပေါင်း (၁၀၀) ကျော်ကပင် စတင်၍ တမလွန်ဘဝ ပြဿနာများကို စုံစမ်းလေ့လာခဲ့ကြသည်။ ယခုခေတ်တွင် ပညာရှင် များ လက်ခံနိုင်ရန်အတွက် အထောက်အထား ကောင်းစွာ ပြနိုင်ရမည်။ သိပ္ပံ ပညာတွင် ပါဝင်သော စိတ်ပညာ၏ နယ်ပယ်သည်လည်း ယခုအခါ အလွန် ကျယ်ပြန့်လာပြီး သုတေသနအဖွဲ့ဖွဲ့ ပြုလုပ်လျက် ရှိသည်။ လူ့လောကတွင် တွေ့ရှိနေရသော အကြောင်းအရာ အဖွဲ့ဖွဲ့ကို လေ့လာကြသည်။ သိပ္ပံပညာက လက်ခံနိုင်အောင် အချက်အလက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှာကြသည်။ တွေ့ရှိချက်များ ကို တိတိကျကျ ဖော်ပြကြသည်။

ဤကဲ့သို့ စိတ်နယ်လွန်ပြဿနာကို တစ်စတစ်စ၊ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် သုတေသန ပြုလုပ်ခဲ့ကြရာတွင် လူဝင်စားများအကြောင်း လေ့လာသော ပညာရှင် လည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

လူဝင်စားသုတေသီ ပညာရှင်တို့သည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တိုင်းပြည် အသီးသီး၊ ဘာသာအသီးသီး၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း အသီးသီးတို့မှ လူဝင်စားတို့၏ အကြောင်း ကို သုတေသနပြု လေ့လာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာပါပြီ။ ဤ လူဝင် စား သုတေသနများက ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူဝင်စားများ ရှိသည်မှာ အမှန်တကယ် ဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြုကြပါသည်။ ဤအချက်သည် သံသရာဝါဒကို အထောက် အကူ ပြုနေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လူဝင်စား သုတေသနက ဘဝအဆက်ဆက် ရှိကြောင်းကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် ထောက်ခံနေလေသည်။

ဘဝဟောင်းနှင့် ဘဝသစ်

လူဝင်စား အများအပြားတို့သည် ကလေးငယ် အရွယ်များ၌ မိုးကုမိုးရွာ သောအခါများ၌ မိမိတို့ အလိုအလျောက် ဘဝဟောင်းက မိဘများ သို့မဟုတ် ရင်းနှီးသော ဆွေမျိုးများအား ပြန်လည် ပြောပြလေ့ရှိသည်။

ယခင်ဘဝက မိမိ၏အမည်၊ မိဘသားချင်းများ၏အမည်၊ ရပ်ရွာဒေသ အမည်၊ အလုပ်အကိုင်၊ မည်သို့မည်ပုံ သေရသည်ကို အတော်အတန် မှန်မှန် ကန်ကန် ပြောပြနိုင်သည်။ ဘဝဟောင်းက မိမိ နေခဲ့ဖူးသော နေအိမ်ကို ယခု ဘဝတွင် တစ်ခေါက်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးဘဲ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မှန်ကန်စွာ လိုက်လံ ပြသနိုင်သည်။ မိမိ၏ ယခင်ဘဝက ဥစ္စာပစ္စည်း၊ အဝတ်အထည်များကို မှန်ကန်စွာ ရွေးထုတ် ပြသနိုင်ပေသည်။ ယခင်ဘဝက ညီအစ်ကို မောင်နှမ သို့မဟုတ် သားသမီးများ၏ ငယ်နာမည်များကို ဖော်ပြနိုင်သည်။ ၎င်းအပြင် ယခင်ဘဝက အကျင့်ကောင်း အကျင့်ဆိုး ဓလေ့စရိုက်များပါ သေရွာလွန်၍ ယခု ဘဝသစ်သို့ ပါလာတတ်ကြသည်။

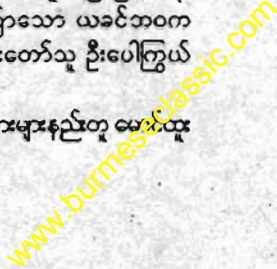
လူဝင်စားမောင်ထူး (ဖျော်ဘွယ်)

မောင်ထူးသည် ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် ဖျော်ဘွယ်မြို့အနီး ဆီးပင် တစ်ဖက်ခါးရွာ၌ အဖ ဦးကျော်မောင်၊ အမိ ဒေါ်ဝင်းကြည်တို့မှ မွေးခဲ့သည်။ မောင်ထူးသည် ဦးကျော်မောင်၊ ဒေါ်ဝင်းကြည်တို့၏ သားသမီး (၄)ယောက် အနက် ဒုတိယမြောက်သား ဖြစ်သည်။ မောင်ထူးကို မွေးစဉ်ကပင် နှုတ်ခမ်းအကွဲ အာခေါင်အကွဲနှင့် မွေးရာပါအဖြစ် ပါလာခဲ့သည်။

မောင်ထူး ကလေးဘဝအရွယ်တွင် အမြဲမပြတ် ငိုလေ့ရှိသည်။ အမေနှင့် အဖေ တစ်ဦးဦးက သူ့ကို ပွေ့ချီထားမှ အငိုတိတ်သွားတတ်သည်။ မောင်ထူး အသက် (၁) နှစ်ခွဲအရွယ်တွင် မိဘများက စုဆောင်းငွေဖြင့် နှုတ်ခမ်းကွဲအနာကို တောင်ကြီးမြို့ ဆေးရုံတွင် ပြန်၍ ချုပ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ထူးထူးခြားခြား မောင်ထူးသည် ယခင်ကကဲ့သို့ မငိုတော့ချေ။

မောင်ထူး အသက် (၂) နှစ်အရွယ်တွင် စကား စတင်ပြောသည်။ စကား ပြောတတ်စ များမကြာမီတွင် ယခင်ဘဝအကြောင်းကို မောင်ထူး ပြောပြလေရာ မိဘများမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရသည်။ မောင်ထူးပြောသော ယခင်ဘဝက ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အခြားသူ မဟုတ်။ ဒေါ်ဝင်းကြည်၏ ဦးလေးတော်သူ ဦးပေါကြွယ် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ယခင်ဘဝဟောင်းကို မှတ်မိသည်ဆိုသော လူဝင်စားများနည်းတူ မောင်ထူး

မှာ ယခင်ဘဝ အကြောင်းကို ပြောစက ငယ်ရွယ်လွန်း၍ တစ်ကြောင်း၊ သူ၏ နှုတ်ခမ်းအပေါ် အာခေါင်မှာလည်း ကွဲလျက်ရှိသောကြောင့် တစ်ကြောင်း သူ့ စကားပြောသံကို မနည်း နားလည်အောင် နားစိုက်ထောင်ကြရသည်။

BURMESE CLASSIC

ရှေးရဟန်းတော်တို့၏အာခေါင်ခွဲစိတ်ပြီးသောကံ(၈)မှတ်နေစွယ် ရှေးရဟန်းတော်တို့၏အာခေါင်ခွဲစိတ်ပြီးသောကံ(၉)မှတ်နေစွယ်

အထိတ်ဘဝ ပြန်ပြောပြ

မောင်ထူးသည် အရှေ့ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး သူ့အမေကို သူသည် အရှေ့ဘက်အရပ်မှ လာခဲ့ကြောင်း ပြောသည်။ ထို့နောက် 'အေးကြည်' ဟု ပြောပြီး ဦးပေါကြွယ်၏ အိမ်ဘက်ဆီသို့လည်း လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထိုစဉ်အခါက ဦးပေါကြွယ်၏ အိမ်တွင် ပျော်ဘွယ်မြို့မှ ပြန်လာသော ဒေါ်အေးကြည် (ဦးပေါကြွယ်၏ဇနီး) နေထိုင်နေလေသည်။

မောင်ထူးသည် လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြုလျက် "သုံးယောက်ရှိကယ်" ဟု ပြောသည်။ ဘဝဟောင်းက သားသမီးသုံးယောက် ရှိသည်ကို ဆိုလိုဟန်တူသည်။ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် မောင်ထူးသည် ဦးပေါကြွယ်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်နှင့် ကွယ်လွန်ပုံတို့ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြသည်။ ဦးပေါကြွယ် မမာမကျန်း ဖြစ်နေစဉ်က ခင်း၍ အိပ်သော ပလတ်စတစ် အိမ်ရာခင်းဖြင့်ပင် ဦးပေါကြွယ် ကွယ်လွန်သော အခါ၌ အလောင်းကို ထုပ်ပိုး၍ မြှုပ်နှံခဲ့သည်ကို မောင်ထူး မှတ်မိနေသေးသည်။ မောင်ထူးက သူ ယခင်ဘဝက မြင်းလည်းမောင်းသည်ဟု ပြောပြရာ အမှန်ပင် ဦးပေါကြွယ် ဘဝက မြင်းလည်းဆရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦးပေါကြွယ်ဘဝ မြင်းလည်း ဆွဲစဉ် တစ်နေ့တွင် ဆီးပင်ဘုရား အနီး၌ ပျားအတုပ်ခံရသည်ကို မှတ်မိနေသေးကြောင်း မောင်ထူးက ပြောသည်။

မောင်ထူး ပြောပြသော အကြောင်းအရာတို့သည် ဦးပေါကြွယ်၏ ဘဝ

ဖြစ်စဉ်နှင့် အတော်တိုက်ဆိုင် မှန်ကန်လှသည်။

ဦးပေါကြွယ်ဘဝ

ဦးပေါကြွယ်သည် ဆီးပင်တစ်ဖက်ခါးရွာတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူ အံ့ရင်က ကုန်တင်ကားတစ်စီးတွင် ယာဉ်နောက်လိုက် လုပ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြင်းလည်း မောင်းသည်။ သူ မြင်းလည်းမောင်းနေစဉ် အနာကြီးရောဂါကြောင့် မကျန်းမာသဖြင့် မြင်းလည်းဆရာ ဘဝမှ အနားယူခဲ့ရသည်။

ဦးပေါကြွယ်တွင် အိမ်ထောင်ရှိ၍ သားသမီး သုံးယောက် ရှိသည်။ အနာကြီးရောဂါ ဝေဒနာကို ခံစားနေရသော ဦးပေါကြွယ်သည် တစ်စတစ်စ အခြေအနေ ဆိုး၍ ဆိုး၍လာကာ သူ့နာခေါင်းနှင့် အာခေါင်တို့ကို ပျက်စီးသွားနေခဲ့သည်။

သူ၏ စကားပြောသံမှာ နှာသံပါနေသည်။ အနာကြီးရောဂါမှာ တစ်နေ့တခြား ဆိုးဝါးလာသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ဇနီး ဒေါ်အေးကြည်က သူ့ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့သည်။ ဒေါ်အေးကြည်သည် ပျော်ဘွယ်သို့ ပြောင်းသွားပြီး သူနှင့် အတူ သားသမီး သုံးယောက်ကိုလည်း တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဦးပေါကြွယ် တစ်ယောက်တည်း ဝေဒနာကြီးဖြင့် အိမ်တွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့လေသည်။ သူထံမှ အနာကြီးရောဂါ ကူးစက်မည်ကို စိုးရွံ့ကြသဖြင့် ရွာသူရွာသားများက သူ့ကို ရှောင်ခွာသွားကြသည်။ သူ့ကို ပတ်ဝန်းကျင်က ရှောင်ကြဉ်နေသော ထိုအချိန်အခါမျိုးတွင် သူ၌ မိတ်ဆွေကောင်းဟူ၍ ဒေါ်ဝင်းကြည်နှင့် ဦးကျော်မောင်တို့ နှစ်ဦးသာ ရှိလေသည်။

သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဦးပေါကြွယ်ထံသို့ အစားအစာများကို သွားရောက် ပို့ပေးကြသည်။ ဦးပေါကြွယ်အတွက် သူတို့၏ နေ့စဉ် ကူညီထောက်ပံ့မှုက ဦးပေါကြွယ်၏ စိတ်ကို များစွာ ထိခိုက်စေသည်။ အကြောင်းမှာ ဦးပေါကြွယ်သည် ဦးကျော်မောင်နှင့် သူတို့မှ ဒေါ်ဝင်းကြည်တို့ လက်ထပ်သည်ကို အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်ခဲ့ဖူး၍ ဖြစ်သည်။

ဦးကျော်မောင်က ထိုကိစ္စများကို အမှတ်မထားဘဲ ဦးပေါကြွယ်အတွက် အစားအစာများ ယူလာသောအခါ ဦးပေါကြွယ်က သူ့အား ခွင့်လွှတ်ဖို့ပြောသည်။ တစ်ချိန်က ဦးကျော်မောင်အား သူ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆဲဆို ပြောမှားမိသည်ကို အပြစ်မယူဖို့ တောင်းပန်သည်။

ခင်မင်လွန်းသော မိတ်ဆွေ

ဦးပေါကြွယ်တွင် ကိုမြဝင်းဆိုသော အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ဦး ရှိသည်။ ဦးပေါကြွယ် အနာကြီးရောဂါ ဝေဒနာခံစားနေရစဉ်အတွင်း ကိုမြဝင်းကို တွေ့ဆုံရ

www.burmeseclassic.com

နေသည်။ ကိုမြဝင်းထံ သူ့အလည်သွားသောအခါ သူ့ရောက်ကြောင့် ကိုမြဝင်းတို့ အိမ်ထဲသို့ မဝင်ပုံချေ။ ကိုမြဝင်းတို့ အိမ်အပြင်ဘက်တွင်ရှိသော ကျောက်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်၍ ကိုမြဝင်းကို စကားပြောခဲ့သည်။

ဦးပေါ်ကြွယ်၏ နေဝင်ချိန်

၁၉၇၆ ခုနှစ် တစ်နေ့တွင် ဒေါ်ဝင်းကြည်နှင့် ဦးကျော်မောင်တို့ ဦးပေါ်ကြွယ်အိမ်သို့ သွားခဲ့ကြသည်။ အိမ်ထဲတွင် ဘာသံမှ မကြားရဘဲ အခြေအနေ ထူးခြား၍ ဝင်ရောက်ကြည့်ရာ ဦးပေါ်ကြွယ် အသက်ကုန်နေသည်ကို သူတို့တွေ့ကြရသည်။ ဦးပေါ်ကြွယ် ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အသက် (၄၀) ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း ရွာသားအချို့၏ အကူအညီဖြင့် ဦးပေါ်ကြွယ်၏ ရုပ်အလောင်းကို မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။

ယခင်ဘဝနှင့် ယခုဘဝ

မောင်ထူး၏ ယခုဘဝ မွေးရာပါ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် မျက်နှာ ချို့ယွင်းမှုသည် ယခင်ဘဝက အနာကြီးရောဂါကြောင့် ဦးပေါ်ကြွယ်၏ ကိုယ်အင်္ဂါ မျက်နှာ ပျက်စီးနေပုံနှင့် တူညီနေသည်။

ယခုဘဝတွင် မောင်ထူးသည် ဦးပေါ်ကြွယ် ဘဝက ခင်မင်ခဲ့သော ဦးပေါ်ကြွယ်၏ မိတ်ဆွေ ကိုမြဝင်းကို ဆက်လက် ခင်မင်လျက် ရှိသည်။ ကိုမြဝင်းထံ သို့လည်း မကြာခဏ သွားရောက် လည်ပတ်တတ်သည်။

ဦးပေါ်ကြွယ်ဘဝက ကိုမြဝင်းထံ သွားရောက်ခဲ့စဉ် ထိုင်ခဲ့သော ကျောက်တုံးကို မောင်ထူး မှတ်မိနေသေးသည်ဟု ဆိုသည်။

လက်ခံယုံကြည်

ဦးပေါ်ကြွယ်၏ ညီဖြစ်သူ ဦးချစ်မောင်သည် မောင်ထူးတို့ ရွာသို့ ရောက်လာစဉ်တွင် မောင်ထူးသည် ဦးချစ်မောင်ထံသို့သွားပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်က ညီတစ်ယောက်ကို စကားပြောသလို ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မောင်ထူးမှာ အသက် ၁၃ နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ဦးချစ်မောင်သည် မောင်ထူး၏ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး သူ့အစ်ကို ဦးပေါ်ကြွယ်၏ ပြောပုံဆိုပုံနှင့် တူလှသည်ဟုဆိုကာ မောင်ထူးမှာ သူ့အစ်ကို ဦးပေါ်ကြွယ် ဝင်စားခြင်း ဖြစ်သည်ကို ထောက်ခံလေသည်။ ဦးပေါ်ကြွယ်၏ သားသမီး သုံးယောက်ကလည်း မောင်ထူးမှာ သူတို့အဖေ ဝင်စားသည်ဟု ယုံကြည်လက်ခံကြလေသည်။

အခန်း (၂)

လူဝင်စားဟူသည် အသီးအခြား တစ်ပါးတစ်မျိုး မဟုတ်၊ လူဘဝသို့ ရောက်လာကြသူ အပေါင်းတို့တွင် မျှော့ဘဝကို ပြန်၍ သိနိုင်သူ အနည်းငယ်မျှ ရှိကြ၏။ ထိုသူတို့ကို လူဝင်စားဟူ၍ ခေါ်ကြ၏။

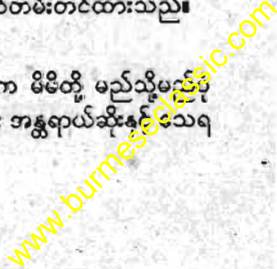
(အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး နိုင်ငံခြားပုစ္ဆာ စာပြေပေါင်းချုပ်)

လူဝင်စားသူတေသီ ဦးဝင်းမောင်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် လူဝင်စားကိုစွရပ်များသည် ဦးရေးအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အမျိုးအစားအားဖြင့် လည်းကောင်း အခြားတိုင်းပြည်များမှာထက် ပိုမို များပြားသည် ဟူ၍ ၎င်းကိုယ်တိုင် ပြုစုခဲ့သော ဘဝစဉ်းအိမ်အကြိမ်ကြိမ် အမည်ရှိ လူဝင်စား သုတေသနစာအုပ်တွင် ဖော်ပြခဲ့၏။ မြန်မာနိုင်ငံသည် လူဝင်စားကိုစွနှင့် ကမ္ဘာဝါဒကို အခြေခံအားဖြင့် လက်ခံယုံကြည်သော ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံဖြစ်ခြင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးတို့သည် စပ်စုသောစိတ်၊ ဖော်ရွေကူညီလိုသော စိတ်စေတနာများ ရှိတတ်ကြ၍ သူ၏ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ လူဝင်စား သုတေသနပြုမှုတွင် များစွာ အထောက်အကူ ဖြစ်စေခဲ့သည် ဆို၏။

ယခုအခါ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးမှ လူဝင်စားမှုပေါင်း ၂၆၀၀ ခန့်ကို အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ဟာဂိုးနီးယားတက္ကသိုလ် ပရစ်တီပညာဌာနတွင် မှတ်ပုံတင်ထားရှိရာ မြန်မာပြည်၏ လူဝင်စားဦးရေသည် ၈၀၀ ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူဝင်စားအများဆုံး တွေ့ရှိရာနေရာအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

မောင်မျိုးမင်းသိန်း

လူဝင်စား အမြောက်အမြားသည် ယခင်ဘဝက မိမိတို့ မည်သို့မည်သို့ သေဆုံးခဲ့သည်ကို မှတ်မိတတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် အန္တရာယ်ဆိုးနှင့် သေရ

သူများ၏ သေခါနီးစိတ်၏ လှုပ်ရှားမှုသည် သာမန်အချိန်အခါများထက် ပိုမို၍ ပြင်းထန်သောကြောင့်လော မသိ။ ယခုဘဝတွင် ဒဏ်ရာများ အနာရွတ်များ အမှတ်အသားများ ကိုယ်အင်္ဂါချို့တဲ့မှုများသည် မွေးစဉ်အခါကပင် ပါရှိလာ တတ်ကြသည်။

၁၉၆၇ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ (၁၄)ရက်နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံ ဝမ်းတွင်းမြို့နယ် ရှိ ရွာတစ်ရွာတွင် ဖခင် ဦးအောင်မော်၊ မိခင် ဒေါ်သောင်းညွန့်တို့မှ ကလေး တစ်ယောက် မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ရာ ကလေး၏ ဦးခေါင်း နောက်စေ့တွင် ဆံပင် မပေါက်သော မွေးရာပါ အမှတ်တစ်ခု ပါရှိခဲ့လေသည်။ ထိုကလေး၏ အမည် မှာ မောင်မျိုးမင်းသိန်း ဖြစ်သည်။

မောင်မျိုးမင်းသိန်း မိခင်ဝမ်းမှ ကျွတ်ခါစအရွယ် သူ၏ ဦးခေါင်းနောက်စေ့ မှ မွေးရာပါအမှတ်ကို မြင်ရရှိမှုဖြင့် သူ မည်သူမည်ဝါ ဝင်စားသည်ကို မိဘများ မသိနိုင်ကြပေ။

သို့သော် ပထမဆုံး သတိပြုမိသည်မှာ မောင်မျိုး မင်းသိန်း ရှစ်လသား အရွယ်တွင် မိဘများက သူ့ကို ဝမ်းတွင်းမြို့ သိက္ခိတ္တရ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ခေါ်သွားစဉ်က ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်မော်နှင့် ဒေါ်သောင်းညွန့် မိဘားစုသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် တစ်နေ့လုံးနေပြီး ဥပုသ်သီလစောင့်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး

ကျောင်းသို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းအရောက်တွင် မောင်မျိုးမင်း သိန်းသည် ကြောက်လန့်ပြီး အော်ဟစ်ငိုကြွေးပါတော့သည်။ သူ့ကို မည်သူကမူ ချောမော၍ အငိုမတိတ်ဘဲနှိုးနှော မိဘဖြစ်သူများက နောက်ဆုံး၌ သူ့ကို အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြရသည်။

မောင်မျိုးမင်းသိန်း အသက် သုံးနှစ်အရွယ်တွင် သူ၏ အတိတ်ဘဝ ဇာတ် ကြောင်းကို ပြန်ပြောပြနိုင်လေသည်။ သူသည် သိက္ခိတ္တရ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရှိရာဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးထိုးပြလျက် သူ့ခေါင်းကိုလည်း အစိုက်ခံရသည့် ပုံစံ လုပ်ပြသည်။

မောင်မျိုးမင်းသိန်း အသက်(၅)နှစ် အရွယ်ခန့် ရောက်မှ သူ၏ ယခင် ဘဝအကြောင်းကို ပို၍ တိကျမှန်ကန်စွာ ပြောပြနိုင်ပေသည်။ သူသည် အတိတ် ဘဝက သိက္ခိတ္တရကျောင်းတိုက်မှ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝါသဝ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏ နောက်စေ့ကို တံခါးမင်းတုတ်နှင့် အစိုက်ခံရသည်ဟု ဆို၏။ မိဘများလည်း ထိုအခါကမူ သူ၏ နောက်စေ့ကို အသေအချာ ကြည့်ရှုရာ သူ၏ နောက်စေ့ တွင် အနည်းငယ် ချိုင့်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

မောင်မျိုးမင်းသိန်း အတိတ်ဘဝအကြောင်း ထပ်မံ ပြောပြရာတွင် သူ့ကို နှိုက်သတ်သူမှာ အာဂန္တုဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်၍ ထိုဘုန်းကြီးမှာ စိတ်ပုံမှန် မဟုတ် ချေ။

သူ မှတ်မိသည်မှာ သူ ပျံသော်မပူခင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကိုယ်တော် တစ်ပါး မန္တလေးသို့ မကြွရန် သူ တားသေးသည်ဆို၏။ သို့သော် ထို ဘုန်းကြီးက သူတားသည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မန္တလေးသို့ ကြွသွားခဲ့သည်။

ဦးအာသဝ

မောင်မျိုးမင်းသိန်း၏ ပြောပြချက်များမှာ ၁၉၄၉ ခုနှစ်က ပျံလွန်တော်မူ ခဲ့သော ဆရာတော် ဦးအာသဝ ဖြစ်ရပ်အကြောင်းများနှင့် အတော် တိုက်ဆိုင် မှန်ကန်နေသည်။ ဦးအာသဝသည် သိက္ခိတ္တရ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ဖြစ်ပြီး ရပ်ရွာမှ ရှိသေ လေးစားခြင်း ခံရသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျောင်းသို့ အာဂန္တုဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာစဉ် ဦးအာသဝ က ထိုကိုယ်တော်အား မိမိကျောင်းတွင် ကောင်းမွန်စွာ ထားသည်။ ထိုအာဂန္တု ဘုန်းကြီး စိတ်မနှံ့သည်ကို ပထမတွင် မည်သူမူ သိပုံမရကြချေ။

တစ်နေ့သ၌ ဆရာတော် ဦးအာသဝ ဘုရားခန်းထဲ၌ ဘုရားဝတ်ပြီးနစဉ်

www.burmeseclassic.com

စိတ်မနှံ့သော အာဂန္တုဘုန်းကြီးက နောက်မှနေ၍ အသံမပြုဘဲ ဆရာတော်၏ နောက်စေ့ကို တံခါးမင်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ဆရာတော်မှာ ကြောင်သွားပြီး သတိရလေမှ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဖာစ်အော် အကူအညီတောင်းသည်။

သို့ရာတွင် မည်သူမျှ သူထံသို့ ရောက်မလာမီ စိတ်ဝေဒနာရှင် အာဂန္တုဘုန်းကြီးက ကြေးစည်လက်ခတ်ဖြင့် ထပ်မံ၍ ဆရာတော်၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ပြန်သည်။ ဦးအာသဝ ပျံလွန်ချိန်တွင် အသက် (၆၀)အရွယ် ရှိပေပြီ။

မောင်မျိုးမင်းသိန်း ဘဝတွင် အသက် (၈)နှစ် အရွယ် ရောက်သည်အထိ သိဂုံဣရ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ကြောက်လန့်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုပြင် သူသည် မျက်နှာစိမ်းဘုန်းကြီးများကိုလည်း အကပ်မခံဘဲ ကြောက်လန့်နေတတ်သည်။ မောင်မျိုးမင်းသိန်း၏ အကျင့်စရိုက်၊ နေပုံထိုင်ပုံ ဟန်တို့မှာ ဆရာတော်ဦးအာသဝ ၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် အတော် ဆင်တူသည်။

မောင်မျိုးမင်းသိန်းသည် မြင့်သောနေရာများနှင့် ကောင်းမွန်သောနေရာများတွင် နေ့ချယ်ထိုင်လေ့ရှိခြင်းက ဘုန်းတော်ကြီးဟန် ပါနေသည်။ သူမိသားစုမှာ ကြမ်းပြင်တွင် ဖြစ်သလို ဝန်နီအိတ်ကို ဖြန့်ခင်း ထိုင်တတ်ကြသော်လည်း သူကမူ ဖြစ်သလို မထိုင်တတ်ပေ။ မောင်မျိုးမင်းသိန်း၏ အပြုအမူများက ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး၏ ဘဝကို ပိုမို ထင်ဟပ်နေသည်။ ကလေးဘဝ အရွယ်ကပင် သူသည် ဘုန်းတော်ကြီးများထိုင်သကဲ့သို့ တင်ပျဉ်ချိတ် ထိုင်လေ့ရှိသည်။ မောင်မျိုးမင်းသိန်းအနေဖြင့် သိဂုံဣရကျောင်းတိုက်မှ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဇောတိကကို ခပ်တန်းတန်း နေတတ်သည်။ ဦးဇောတိကသည် သူ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ၊ သူ ပျံတော်မမူခင် မန္တလေးသို့ အတင်း ကြွသွားသော ဘုန်းကြီး ဖြစ်သည်။

မောင်မျိုးမင်းသိန်းက ဦးဇောတိကသာ မန္တလေးသို့ ကြွမသွားပါက ဘုန်းကြီးဦးအာသဝ ပျံတော်မမူနိုင်ဟု ထင်သည်။

ဝိတဝါသနာ အထုံပါလာ

ဆရာတော်ကြီး ဦးအာသဝ ဘဝက ဝိတနှင့် ဇာတ်ပွဲများကို အတော် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ရှိခဲ့သည်။ ဇာတ်ပွဲများအတွက် ဇာတ်လမ်းကို ကိုယ်တိုင် ရေးသားပြီး စီစဉ်ညွှန်ကြားတတ်သည်။ ယခု မောင်မျိုးမင်းသိန်း ဘဝတွင်လည်း ဘဝဟောင်းက အနုပညာ အထုံပါလာဟန် ရှိသည်။ သူသည် မင်းသားရုပ်၊ မင်းသမီးရုပ်ကလေးများဖြင့် ဇာတ်စင်အသေးလေးတွင် ဆော့ကစားနေတတ်သည်။

ကြားကာလ အရှည်ကြာဆုံး

ဆရာတော်ကြီး ဦးအာသဝ အသက် (၆၀)အရွယ်၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ်က ပျံလွန်တော်မူရာ ယခု မောင်မျိုးမင်းသိန်းအဖြစ် မဝင်စားမီ ကြားကာလမှာ (၁၈)နှစ်ကြာခဲ့သည်။ ဤကိစ္စ၌ ကြားကာလသည် ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ စတီဗင်ဆင် မြန်မာပြည်၌ လေ့လာခဲ့သော လူဝင်စားများအနက် အရှည်ကြာဆုံး ဖြစ်လေသည်။

အစိမ်းတစ္ဆေဘဝ

မောင်မျိုးမင်းသိန်းဘဝ မရောက်မီ (၁၈)နှစ်တာ ကာလတွင် မိမိသည် အစိမ်းတစ္ဆေဘဝတွင် ရှိနေရပါသည်ဟု ကာယကံရှင် လူဝင်စား မောင်မျိုးမင်းသိန်းက သူ၏ ကြားကာလဘဝကို ပြောပြပါသည်။

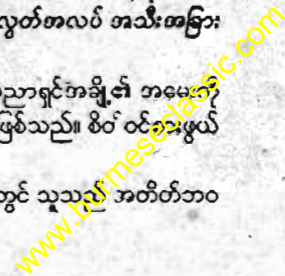
အစိမ်းတစ္ဆေနှင့် ပတ်သက်၍ လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးက . . .

အစိမ်းတစ္ဆေ ဟူသည် အခြားတစ်ပါးမဟုတ်။ နတ်ဘဝစုတွင် အယုတ်ဆုံး၊ အညံ့ဆုံး ဖြစ်သော စတုမဟာရာဇ် နတ်ဘဝပေတည်း။ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ပြိတ္တာဘဝ၊ ငရဲဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝ၊ ပြိတ္တာဘဝတို့မှ အလွတ်အလပ် အသီးအခြား မဟုတ်ပေ။ ထိုဘဝသို့ ရောက်လေသောသူသည် လူနှင့် အလွန် နီးစပ်၏။ ထိုဘဝ၌ ဆင်းရဲရန် တံအခွင့်တုန်လျှင် လူ့ဘုံသို့ ပြန်လာနိုင်၏။ အခွင့်သင့်လျော်ရာ အပိဝမ်းမှာ ပဋိသန္ဓေ နေနိုင်၏။

ထိုဘဝကို ချမ်းသာသောနတ်ဘဝ မဟုတ်သည့် အတွက်ကြောင့် နတ်ဘဝ ဟူ၍ အယူမရှိကြဘဲ အန္တရာဘဝ ဟူ၍ တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်မှတ်ကြ၏။ မြန်မာတို့၌ အစိမ်းတစ္ဆေဟူသော အမည်တစ်မျိုးနှင့် ခေါ်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျမ်းဂန်တို့၌ ဝိနိပါတ်တစ်အရာ ဟူ၍ ခေါ်၏။ နတ်ဘဝစုတွင် အယုတ်ဆုံး၊ အညံ့ဆုံးသော နတ်ဘဝ တစ်မျိုး ဖြစ်ပေသတည်း။ လူပြည်မှ သေလွန်ကြသူ အပေါင်းတို့သည် ထိုဘဝသို့ချည်း ရောက်ကြကုန်သည် မဟုတ်။ အချို့မျှသာ ရောက်ကြကုန်၏။ ရုတ်တရက် အပြစ်အယုတ်နှင့် ဝေဆုံး ကွယ်လွန်ကြသော သူများသည် ထိုဘဝသို့ ရောက်တတ်ကြ၏။ မနုဿဂတိ၊ ဒေဝဂတိ၊ နိရယဂတိ၊ တိရစ္ဆာနဂတိ၊ ပေတဂတိ ဟူ၍ ဝတီ (၅)ပါး တို့မှ အလွတ်အလပ် အသီးအခြား မဟုတ်ပေ။

ဤကား လွန်ခဲ့သော (၈၈)နှစ်ခန့်က ပြင်သစ် ပညာရှင်အချို့၏ အမေ့ကို လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖြေဆိုတော်မူချက်ပင် ဖြစ်သည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည်နှင့်အမျှ တန်ဖိုးရှိလှပေသည်။

မောင်မျိုးမင်းသိန်း အသက် (၁၀)နှစ်ခန့်အရွယ်တွင် သူသည် အတိတ်ဘဝ

အကြောင်းများကို မစဉ်းစားတော့ဘဲ နေထိုင်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ မိုးအုံ့သောနေ့များ၌ အတိတ်ဘဝကအကြောင်းများကို အမှတ်တရ ပိုမို ရှိနေ တတ်လေသည်။

အခန်း (၃)

'ငါသည် မုချ သေရမည်၊ အချိန်ပိုင်းသာ လိုတော့သည်' ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကလေးသည် ဘုရားလေးကျောင်း၊ မိုးကုတ်ဝိပဿနာ၊ ဓမ္မရိပ်သာ ကံဘုံဘူတာရုံလမ်း၊ တရားစခန်းမှ တရားမထိုင်မီ ပရိတ်ယူရာတွင် ရွတ်ပွားရ သည့် ပါဠိမပါ မြန်မာသက်သက် လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ်ဆောင် တရားကျ ဗွယ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

အမှတ်မထင် ဤလူ့ခွင့်၌ ဖြစ်ပွားလာကြရသည့် သက်ရှိ သတ္တဝါများ သည် အချိန်နှင့်အမျှ သေလမ်းဘက်သို့ ခြေလှမ်းနေကြရသူများ ဖြစ်သည်။ သေခြင်းတရားနှင့် ပတ်သက်၍ နိစ္စဓူဝ ရင်းနှီးရလေအောင် မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ အထက်ပါ ဩဝါဒဆောင်ပုဒ်အတိုင်း ဆင်ခြင်ပွားများနေကြပါ လျှင် မရဏာနုဿတိပင် ဖြစ်သည်။

လူသည် အများအားဖြင့် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ၌ ကြီးပွားရေး၊ စီးပွားရေး ဘက်တွင် နစ်မြောနေသဖြင့် 'မရဏံ မေ အဝိဿတိ- ငါ တစ်နေ့ သေရမည်' ဟူသော အချက်ကို သတိ မစွက်မိတတ်ကြပေ။ ဇရာဖိစီး၍ သေခါနီးကာလသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါမှ သတိသံဝေဂ ရလာတတ်ကြသည်။

သေခြင်းမရဏတွင် လူသည် အသက်ကုန်၍ သေခြင်း၊ ကံကုန်၍ သေခြင်း၊ အသက် ကံနစ်ပါးကုန်၍ သေခြင်းနှင့် ဥပစ္စေဒကကံဖြတ်၍ ရုတ်တရက် မလွဲ ရှောင်သာ သေရခြင်း ဟူ၍ သေခြင်း (၄) မျိုး ရှိပြန်လေရာ လူသားများသည် သင်း သေခြင်း (၄) ပါးအနက် တစ်ပါးပါးဖြင့် နေ့စဉ်မပြတ် တရစပ် သေနေကြ ပါသည်။

လူသားသည် သေပြီးနောက် မည်သို့ ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်နှင့်

မောင်ဆန်းအောင်၏လူဝင်စားဝင်ရံ

စင်လျဦး၍ လူများသည် မိမိတို့လက်
လှမ်းမီရာ စွဲကိုင်ထားသော အယူဝါဒ
အရ အမျိုးမျိုးအဆိုပြုကြသည်။ အ
ကလူသေလျှင် မြေကြီးသာ ဖြစ်သည်။
ဘာမှ ပြန်မဖြစ်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤ
အဆိုမျိုးတို့ မြတ်စွာဘုရားက ဥစ္စေ
ဒဒိဋ္ဌိတု သတ်မှတ်တော်မူသည်။

အချို့က လူသေပြီးနောက် မ
သေသော ပိညာဉ်ကောင်က တစ်နေ
ရာတွင် သွားရောက်နေထိုင် အိပ်ပျော်
နေရသည်ဟု ဆိုကြသည်။ တချို့ကမူ
မသေနိုင်သော ယင်းပိညာဉ်ကောင်
က တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ကူးပြောင်း
၍ သံသရာလည်နေရသည်ဟု ဆိုကြ
သည်။ ယင်းအဆိုမျိုးတို့မှ မြတ်စွာ

ဘုရားက သဘာဝဒိဋ္ဌိဟု သတ်မှတ်တော်မူသည်။
သံသရာ ဟူသည် ဒန္တိအာယတနဓာတ်ကို အဆက်မပြတ် ဖြစ်မှုကို
ဆိုလိုသည်။ အချုပ်အားဖြင့် တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ဆက်လက် ဖြစ်နေခြင်းတို့
ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ယနေ့ တိုးတက်နေသောခေတ်တွင် လူသားများသည်
အရာရာကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စူးစမ်းလျက် ရှိကြသည်။ စူးစမ်း လေ့လာမှုအရ
သံသရာလည်နေသော လူသားတို့၏ဘဝ (လူဝင်စား) ကို တွေ့လာရသည်။

သံသရာလည်နေသော ဘဝ

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် အမေဇိန်နိုင်ငံ တာနီနီးယား တက္ကသိုလ် စိတ်
ရောဂါဝေဒဌာနမှ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ အီယန်ဝတ်ဝင်ဆင်သည် ကမ္ဘာ
အရပ်ရပ်ရှိ လူဝင်စားများကို တွေ့နုံကျေကြည်ကာ စူးစမ်းလေ့လာခဲ့လေသည်။
အချို့က သေရွာပြန်များ၏ ပြောပြချက်များဖြင့် စူးစမ်းကြသည်။ အချို့ကမူ
အိပ်ပွေ့ချလုပ်ရပ်ဖြင့် ဘဝစူးစမ်းမှုကို ပြုခဲ့ကြသည်။ ယင်း စူးစမ်းချက်များအရ
လူသည် သေပြီးနောက် မြေကြီးဖြစ်ပြီး ဘဝပြတ်စဲသွားရသည် ဟုဆိုသည်
သာမက တစ်နေရာရာ၌လည်း သွားရောက် အနားယူနေထိုင် အိပ်ပျော်နေရ
သည် မဟုတ်ဘဲ တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ဖြစ်ပွား၍ သံသရာလည်နေကြောင်း

သိရှိရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏တိုင် တွေ့ခဲ့ရသော လူဝင်စားမတစ်ခု
ပြီးခဲ့သည့် မတ်လအတွင်းက ကျွန်ုပ်တို့သည် ပုံရွာမြို့သို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့်
ရောက်ရှိခဲ့ရာ ရေဖော်မိတ်ဆွေကြီး စာရေးဆရာ ပုံရွာစန်းမောင် ခေါ်ဆောင်မှု
ကြောင့် သူ၏ ဇာတ် ဘုတလင်မြို့နယ်၊ ကတိုးတပ်စု၊ ဝန်တုံကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိ
ခဲ့ပါသည်။ ဆရာပုံရွာစန်းမောင်၏ ဇာတ် ဝန်တုံရွာတွင် လူဝင်စား မိန်းကလေး
တစ်ဦးကို ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါ၏။ သူမ အမည်မှာ မင်းခိုင် ဟု ခေါ်သည်။
မင်းခိုင် စကားပြောတတ်ခါစ အရွယ်တွင် အတိတ်ဘဝက အဖြစ်
အပျက်များကို ပြန်၍ ပြောပြတတ်သည်။ သူ့ကို ရွာရှိလူများက 'လူဝင်စား' ဟု
အသိများနေကြသည်။

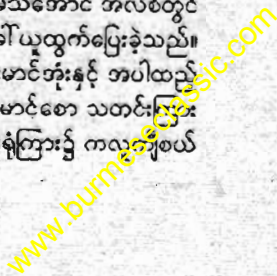
မင်းခိုင်တစ်ယောက် လူဝင်စား ဟုတ်မဟုတ် သိအားကြီး၊ ဦးကြီး၊ ဦးလေး
များက ဝိုးဖွဲ့နေသော နေ့များတွင် ချောမော၍ မေးမြန်းလေ့ရှိကြသည်။

မင်းခိုင်သည် အောက်ပါတို့ကို ပြောပြပါသည်။

သူမသည် အတိတ်ဘဝက ယခု စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ မုံရွာခရိုင်၊ ဘုတလင်
မြို့နယ် အင်္ဂကိုင်းရွာ၌ အဖ ဦးချစ်ဖွယ်၊ အမိ ဒေါ်သိန်း၊ သား ကိုကိန္နိ၊ သမီး
မအုံးခါ၊ မအုံးမြနှင့် အငယ်ဆုံးသားလေး မောင်အုံးဟု ရှိရာတွင် အငယ်ဆုံးသား
လေး 'မောင်အုံး' ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ တောင်သူ့ဇီဝိယာဇာလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့
ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

အင်္ဂကိုင်းရွာတွင် မောင်စော ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ချောမောလှပသော
ညီအစ်မအရင်း နှစ်ဦးကို ဇနီးမယားအဖြစ် တစ်ပြိုင်တည်း ပေါင်းသင်းနေထိုင်
သည်။ ပထမတွင် အစ်မကိုသာ မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေရာမှ ညီမကိုပါ
သိမ်းပိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ညီမဖြစ်သူမှာ မောင်အုံးနှင့် လူငယ်ဘဝ
ချစ်ကြိုက်နေချိန်တွင် မောင်စောက မြတ်ယူလိုက်သဖြင့် မောင်အုံးမှာ ရည်းစား
လူလှ အူနုကျွဲခတ် ဖြစ်ရသည်။

မူလတုန်းက အစ်မဖြစ်သူသည် ညီမကို မောင်အုံးနှင့် သဘောတူပြီး
ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မောင်အုံးသည် မောင်စော မသိအောင် အလစ်တွင်
အခြားသူများ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ညီမဖြစ်သူကို ခေါ်ယူထွက်ပြေးခဲ့သည်။
အမှန်စင်စစ် အစ်မကိုယ်တိုင်က ညီမကို လူပျိုဖြစ်သူ မောင်အုံးနှင့် အပါထည်
ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ထွက်ပြေးကြောင်းကို မောင်စော သတင်းကြား
၍ လိုက်လာသည်။ ရွာ၏အနောက် လယ်ကွင်းရှိ စပါးခုံကြား၌ ကလေးတို့စယ်

နေကြသော မောင်အုံးတို့ မောင်နှံကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပက်ပင်းတိုးမိ၏။ ထိုအခိုက် မောင်စော အလွန် ဒေါသထွက်မိသည်။ မောင်အုံးကို မိမိ၏ မယားဦးသူအဖြစ် မြင်ပြီး စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။

မောင်စောသည် သူ့လက်ဝယ်ပါလာသော ဘေးရှည်ဖြင့် မောင်အုံးကို ခုတ်သတ် ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ မောင်အုံးခမာ ဘာမှ မြန်မလုပ်နိုင်။ တစ်ခါတည်း သေခဲ့ရသည်။ ထိုသေသောသူ မောင်အုံးသည် ယခုဘဝ၌ အတိအကျ မြန်ပြော နိုင်သော မဝင်းခိုင် (မိန်းကလေးတစ်ယောက်) ဖြစ်လာရသည်။

မွေးရာပါ အမှတ်ဒဏ်ရာ

မဝင်းခိုင်၏ ညာဘက်နားအောက်တွင် ဒဏ်ရာ ခပ်ရှည်ရှည် မြောင်းမြောင်း တစ်ခု ပါရှိနေသေးကြောင်း လက်ညှိုးထိုး၍ “ဒါဟာ ဓားခုတ်ခံရလို့ ဖြစ်တဲ့ ဒဏ်ရာ” ဟု ပြတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကလေးတို့က သူမ၏ နားအောက်က ဒဏ်ရာကို တွေ့မြင်ခဲ့ရရာ ယခုတိုင် ပြည်တစ်ဝိုက် ဖြစ်နေသော သူမ၏ မွေးရာပါဒဏ်ရာ (တစ်ကျွန်းနာ) ကို အံ့ဖွယ် တွေ့ရှိရလေသည်။

မဝင်းခိုင်သည် မောင်အုံးဘဝက သူဝတ်ခဲ့သော အဝတ်ပုဆိုး အင်္ကျီများ ကို အရောင်အဆင်းနှင့်တကွ ပြောပြနိုင်ပေသည်။

မဝင်းခိုင် စကားပြောတတ်စား မတ်တတ်ပြေးခါစအရွယ်၌ ငယ်ငယ်ကပင် ယောက်ျားတစ်ယောက်လို စိတ်ကြီးသည်။ တုတ်၊ ဓား လက်နက်တို့ဖြင့် ယောက်ျားကလေးများနှင့် ဆော့ကစားတတ်သည်။

ဘဝဟောင်းမှ အမေ

မဝင်းခိုင်၏ မိဘဟောင်းတို့နေသည့် အင်တိုင်းရွာနှင့် ယခု မိဘအသစ် များနေသည့် ဝန်တုံရွာတို့မှာ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ တစ်ခိုင်းခန့် ကွာဝေးသည်။ မဝင်းခိုင် မပီကလာ ပီကလာ စကားပြောစအရွယ်တွင် “ငါ့ကို ဒိုင်းကို လိုက်ဖို့ ဒိုင်းကို လိုက်ဖို့” ဟု မကြာခဏ ပြော၍ ငိုနေတတ်သည်။ မိဘများက ကလေး စကားကို နားမလည် ဂရုမစိုက်ခဲ့ကြပေ။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ အဘိုးဖြစ်သူက ကလေးငိုသံကို ဂရုစိုက် နားထောင်ကြည့်သည်။ အမိပွယ်ကို တွေးဆကြည့်သည်။ ဖြစ်နိုင်သည့် သဘောကို တွေးကာ ကလေးမိဘများကို ပြောသည်။

“ဒိုင်းကို လိုက်ဖို့၊ ဒိုင်းကို လိုက်ဖို့ ဆိုတာ အင်တိုင်းရွာကို ပြောတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ လိုက်ဖို့ကြည့်ကြစမ်း” ဟု ပြောသည်။ မိဘများက အင်တိုင်း

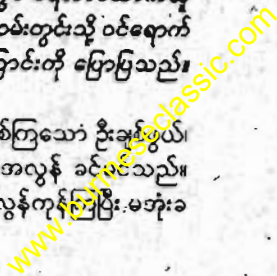
ရွာသို့ လိုက်ဖို့ရန် ပြင်ဆင်မှ ချောမရသောကလေး အငိုတိတ်သွားသည်။ မိဘများ လိုက်ဖို့ကြံ၍ အင်တိုင်းရွာ အဝင်တံခါးပေါက်တွင် အမေခါးပေါ်မှ ပြေသို့ ချလိုက်လျှင် မဝင်းခိုင်လေးသည် ရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်သွားရင်း မိဘဟောင်းတို့ နေထိုင်သော အိမ်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားလေသည်။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် အမေဖြစ်သူ ဒေါ်သိန်း၏ ရင်ခွင်ပေါ်သို့ တက် ထိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်သိန်းက “နင် ဘယ်သူလဲ” မေးသောအခါ “ငါ မောင်အုံး လေ” ဟု မပီကလာပီကလာ ပြောပြသည်။ မောင်အုံး ဘဝက အဝတ်အစားများ ကိုမေးရာ သူကြိုက်သော ‘ပျစ်ကား’ တံဆိပ် လုံချည်ကို ပေးရန် ပြောသည်။ အမေဟောင်းဖြစ်သူ ဒေါ်သိန်းသည် သားဖြစ်သူ မောင်အုံး၏ အဖြစ်အပျက် များကို မြင်ယောင်ပြီး မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များပင် လှိုစီးကျလာတော့သည်။

တစ္ဆေဘဝ ရောက်ခဲ့ရ

မဝင်းခိုင်ကို ကျွန်ုပ် ဆက်၍ မေးကြည့်သောအခါ မောင်အုံး ဘဝတွင် သူ အသတ်ခံရ၍ သေပြီးနောက် တစ္ဆေဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သေးကြောင်း၊ တစ္ဆေ ဘဝဖြင့် မိမိ သေခဲ့သော အလောင်းကောင်ကို ကြည့်နေရကြောင်း၊ ရွာထဲမှ မည်သူမျှ မဆီ၍ မသင်္ဂြိုဟ်ဘဲ နေရာမှ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက သွားတွေ့၍ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ လာရောက် သင်္ဂြိုဟ်ကြသည်ကို မြင်ရကြောင်း ပြောပြ သည်။

တစ္ဆေဘဝတွင် မောင်အုံးဘဝက နေခဲ့သော အင်တိုင်းရွာ၏ ရွာဦးက ဘုက္ကံပင်ကြီးအပေါ်တွင် ကွယ်လွန်သူ အဘွားများ ဖြစ်ကြသော မနန်းတုတ်၊ မဖြူတုတ် အမည်ရှိ တစ္ဆေ တစ်သိုက်နှင့်အတူ နေခဲ့ရသည်။ သူသည် တစ္ဆေ အဝတွင် (၂၃) နှစ်တာ ကြာမြင့်စွာ နေခဲ့ရကြောင်း၊ ထို့နောက် လူ့ဘေးကူးရန် တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာအကြား လာသော အဖိုးသမီး၏ သောက်ရေခွက်ထဲသို့ အမှိုက်ဖတ်သဖွယ် ပြုလုပ်ပြီး ဝမ်းထဲရောက်အောင် သုံးကြိမ်သုံးခါ ကြိုးစား ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဤသို့ဖြင့် ဧရေဝန်ရွာဦးမှ ရေချမ်းဝင်တွင် ရေလာသောက်သူ ယခုဘဝ အမေဖြစ်သူ ဒေါ်မိသောင်း (ဧရေဝန်ရွာသူ) ၏ ဝမ်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီး ယခု လူ့ဘဝ မဝင်းခိုင် ဖြစ်လာရကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ဘဝဟောင်းကို မှတ်မိနေဆဲ

မဝင်းခိုင်သည် အင်တိုင်းရွာမှ မိဘဟောင်းများ ဖြစ်ကြသော ဦးချစ်ဖွယ်၊ ဒေါ်သိန်းနှင့် မအုံး၊ မအုံးမြ ဆိုသူ အစ်မကြီးများကို အလွန် ခင်မင်သည်။ သူ့အခါ ဦးချစ်ဖွယ်၊ ဒေါ်သိန်းနှင့် မအုံးမြတို့မှာ ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီး မအုံးခ

တစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်သည်။ မဝင်းခိုင်သည် အင်တိုင်းရွာသို့ မကြာမကြာ ရောက်ရှိပြီး ကျန်ရစ်သူ ဘဝဟောင်းက အစ်မကြီး မအုံးခကို ကြည့်ရှုတတ်သည်။ မဝင်းခိုင်သည် ယခုအခါ အပျိုဖားဖားအရွယ် ဖြစ်နေပြီး အတိတ်ဘဝဟောင်းမှ အဖြစ်အပျက်တို့ကို ယနေ့တိုင် မှတ်မိနေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

မဝင်းခိုင်သည် ယခုဘဝတွင်လည်း မောင်အုံးဘဝကုန်းက ကဲ့သို့ပင် တောင်သူလယ်ယာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လျက် ရှိသည်။ လူဝင်စား မိန်းကလေး မဝင်းခိုင်သည် စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ မုံရွာခရိုင်၊ ဘုတလင်မြို့နယ်၊ ကတိုးအုပ်စု ဝန်တုံရွာ၊ အဖ ဦးအောင်စိ၊ အမိ ဒေါ်သောင်းတို့၏ သားသမီးလေးယောက် တွင် ဒုတိယမြောက်သမီး ဖြစ်သည်။ လူဝင်စားမိန်းကလေး မဝင်းခိုင်၏ ခြေပြုချက်တို့ကို ကာယကံရှင်များ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၄)

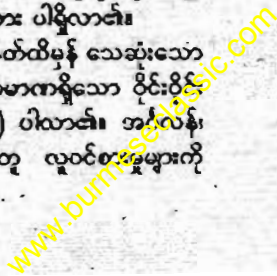
လူဝင်စားမှု အမြောက်အမြားကို စောင့်သောအခါ လေ့လာခဲ့သော ကမ္ဘာကျော် လူဝင်စားသူတေသီ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ အီယန်စတီဗင်ဆင်က အတိတ်ဘဝကို မှတ်မိသည်ဆိုသော ကလေးများ၏ 'မွေးရာပါ အမှတ်များနှင့် ကိုယ်အင်္ဂါ ပုံပန်းပျက်နေမှုများ' အပြင် အပြုအမူများနှင့် ထူးခြားသော စွမ်းရည် သတ္တိများကိုပါ လေ့လာတင်ပြခြင်းဖြင့် 'လူသေပြီး လူပြန်ဖြစ်မှု' အတွက် သက်သေ အထောက်အထားများမှာ လူဝင်စားမှုများအကြောင်း ပထမ စတင် နေသားသော ၁၉၆၈ ပြည့်နှစ် နောက်ပိုင်းတွင် ပိုမို မှားပြားလာသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ စတီဗင်ဆင်ကဲ့သို့ လူဝင်စားများကို သိပ္ပံနည်းကျကျ စူးစမ်းလေ့လာခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ၌ အတန်ကြာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော 'ဖရန်စစ်စတီဗီ' ဆိုသူ ဖြစ်၏။ သူသည် လူဝင်စားမှုကို အပူပိုမှုနှင့် ခွဲခြားရန် အတွက် အရေးပါသော 'မွေးရာပါ အမှတ်အသားများ' ကို စူးစမ်းလေ့လာခဲ့၏။

(က) ယိုးဒယားမှ အမှုတစ်ခု၌ အတိတ်ဘဝက သေလောက်သည် စားဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့သည် ဆိုသောသူမှာ ဦးခေါင်းတစ်နေရာ၌ အာဟတ္တကို တွေ့ရ၏။ ယခင်ဘဝ သေခါနီးတွင် ဒဏ်ရာရထားသည်ဆိုသော ခြေဖမ္မာလည်း ယခုဘဝ မွေးရာပါ ပုံပန်းပျက်၍ ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

(ခ) မြန်မာနိုင်ငံမှ အမှုတစ်ခုတွင် အတိတ်ဘဝက ဆေးခုံတွင် ခွဲစိတ်၍ တုသသော ခြေမျက်စိနေရာ၌ မွေးရာပါ အမှတ်အသား ပါရှိလာ၏။

(ဂ) အင်္ဂလန်မှ အမှုတွင် အတိတ်ဘဝက သေနတ်ထိမှန် သေဆုံးသော လူဝင်စားအမှု၌ သေနတ်ကျည်ဆန်ဒဏ်ရာ အရွယ်ပမာဏရှိသော ပိုင်းပိုင်း နီကြင်ကြင် မွေးရာပါ အမှတ်တစ်ခု (တစ်ကျွန်းနာ) ပါလာ၏။ အင်္ဂလန်၊ ဘရာဇီးနှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံများတွင်လည်း အလားတူ လူဝင်စားမှုများကို

အသက်(၁၂)နှစ်ကျော်အရွယ်မချစ်ချစ်သန်း

၁၉၇၅ခုနှစ်မတ်လကတော့အသက်(၁၅)နှစ်ချစ်ချစ်သန်း

တွေ့ရသည် ဆို၏။

လူဝင်စားမှုများ၌ အတိတ်ဘဝ အကြောင်းကို မှန်ကန်စွာ ပြောပြနိုင်ခြင်း အတိတ်ဘဝဆိုင်ရာမှ ပုဂ္ဂိုလ်များကို ခွဲခြားမှတ်မိခြင်း၊ အတိတ်ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်လှုပ်ရှားခံစားမှုရှိခြင်း၊ စရိုက်ဝါသနာများ တူညီနေခြင်း၊ အချို့ လူဝင်စားများ၌ ထူးခြားသော မွေးရာပါ အမှတ်များပါရှိခြင်း၊ ကလေးသည် မိမိကိုယ်ကို အတိတ်ဘဝတုန်းက ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်ဟု သူ့အလိုအလျောက် စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်နေခြင်း စသော လက္ခဏာများမှာ လူဝင်စားခြင်းကို ပီပြင်ထင်ရှားစေပါသည်။ ယခုတစ်လတွင် ထူးခြားသော မွေးရာပါ အမှတ်ပါလာသော လူဝင်စား အကြောင်းကို ဖော်ပြလိုသည်။

လူဝင်စား၏ အမည်မှာ မချစ်ချစ်သန်း ဖြစ်သည်။ မချစ်ချစ်သန်းကို မန္တလေးမြို့တွင် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂၁) ရက်နေ့တွင် မွေးသည်။ သူမ၏ မိဘများမှာ အဖ ဦးချစ်မောင်နှင့် အမိ ဒေါ်သန်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။ သူမသည် မွေးချင်း (၇) ယောက်တွင် (၆) ယောက်မြောက်သမီး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အထက်တွင် အစ်ကို သုံးဦး၊ အစ်မ နှစ်ဦးရှိပြီး သူမ အောက်တွင် မောင်ငယ် တစ်ဦး ရှိသည်။

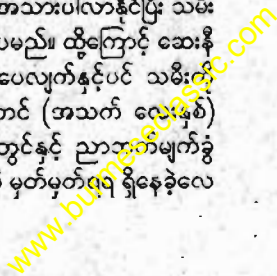
မချစ်ချစ်သန်းကို မွေးသောအခါ မချစ်ချစ်သန်း၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ထင်ရှားသော မွေးရာပါအမှတ် ပါလာခဲ့သည်။ ထင်ရှားသော အမှတ်ဆိုသည်မှာ သူမ၏ ညာဘက်မျက်ခွံပေါ်နှင့် နဖူးပေါ်တွင် ရှိနေသော အနီရောင် အမှတ် ကလေးများပင် ဖြစ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းသည် အဆိုပါ မွေးရာပါအမှတ်နှင့် မွေးလာသော ယခု ရင်သွေးငယ်သည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်ခန့်က ကွယ်လွန်တိမ်းပါးခဲ့ရှာသော မိမိသမီး ဖြစ်သူ မခင်စန်းတင် ပြန်လည် မွေးဖွားလာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်လိုက်ပေသည်။

မခင်စန်းတင်

မခင်စန်းတင်သည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်ခန့်က ကွယ်လွန်တိမ်းပါးခဲ့ ရှာသော ဦးချစ်မောင်နှင့် ဒေါ်သန်းတို့၏ သမီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ မခင်စန်းတင်ကို ၁၉၆၆ ခုနှစ်၌ မန္တလေးမြို့အနီး ကော့ရွာတစ်ရွာတွင် မွေးခဲ့သည်။ မခင်စန်းတင် အသက် လေးနှစ်အရွယ်၊ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် နွေရာသီတွင် သူမသည် အပြင်းဖျားနာသော ဝေဒနာ ခံစားရကာ သူမကို မန္တလေးမြို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ဆောင်ကုသခဲ့ရသည်။ သူမ၏ ရောဂါအခြေအနေမှာ တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုဆိုးဝါးလာလျက် အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေ ရောက်သွားခဲ့သည်။

မှတ်မှတ်ရရ သမီးဖြစ်သူကို မိခင် ဒေါ်သန်းက ကိုယ်တိုင် ဆေးတိုက်ခဲ့သည်။ ဆေးကို ဖွန်းထဲသို့ ထည့်၍တိုက်နေစဉ် ဒေါ်သန်းမှာ သမီး၏ ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်သောကဖြစ်လျက် ခြေတုန့်လက်တုန့်ဖြစ်ကာ ဆေးအရည်အချို့ ကလေး၏ နဖူးနှင့် မျက်လုံးပေါ်သို့ ဖိတ်စဉ်ကျသွားခဲ့လေတော့သည်။ ဒေါ်သန်းက ပေသွားသော ဆေးအချို့ကို သုတ်ပစ်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ဆေးအချို့မှာ ကျန်နေခဲ့သည်။ မိနစ် အနည်းငယ်အကြာတွင် မခင်စန်းတင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

ဒေါ်သန်းမှ စဉ်းစားမိသည်မှာ သမီးမျက်နှာပေါ်မှ ဆေးနီအချို့ကြောင့် နောင်အခါရလာမည့် ကလေးတွင် အနီရောင် အမှတ်အသားပါလာနိုင်ပြီး သမီးခင်စန်းတင် ဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား ဖြစ်နိုင်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးနီအချို့တစ်ဝက်ကို မသုတ်ပစ်တော့ဘဲ မျက်နှာတွင် ပေလျက်နှင့်ပင် သမီးကို သင်္ကြိုဟ်ခဲ့လေသည်။ မိမိ၏ ရင်သွေးငယ် မခင်စန်းတင် (အသက် လေးနှစ်) အရွယ်ကို သင်္ကြိုဟ်စဉ်အခါက သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်နှင့် ညာဘက်မျက်ခွံပတ်ပတ်လည်တွင် ဆေးနီဝက်များ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေခဲ့လေ

သည်။

အိပ်မက်ခြင်း

သမီးဖြစ်သူ ခင်စန်းတင် ကွယ်လွန်ပြီး တစ်နှစ်ခန့် အကြာတွင် ဧါ သန်း၌ ကိုယ်ဝန်ထပ်ရသည်။ ကိုယ်ဝန် တစ်လခန့်တွင် ဆန်းကြယ်သော အိပ် မက်ထူးတစ်ခု မြင်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကအိုးအိုးနှင့် အဘွားအိုးတို့ နှစ်ဦး သည် ကလေးငယ်လေးတစ်ဦးကို သူမထံသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။ ထိုကလေး ငယ်မှာ သမီး မခင်စန်းတင် အသုဘချစဉ်အခါက ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ် အစားများအတိုင်း ဝတ်ဆင်ထား၏။ အဘိုးနှင့် အဘွားက ပြော၏။ 'မင်းရဲ့ ကလေးကို ငါတို့ စောင့်ရှောက်ထားတာ ကြာပြီ။ အခု မင်းကလေးက မင်းဆီကို ပြန်သွားချင်တယ်ဆိုလို့ ငါတို့ လာပို့တာ' ဟု ပြောပြီး ကလေးကို သူမထံသို့ လွှတ်ပေးလိုက်၏။ ကလေးက သူမထံသို့ ပြေးလာစဉ် အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီး တို့မှာ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ဧါ သန်းသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာလာချင်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးချစ်မောင်ကို အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြရာ ဦးချစ်မောင်ကလည်း ထိုညတွင် ထိုအိပ်မက် အတိုင်း သူလည်း မြင်မက်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ဘဝဟောင်းက ပစ္စည်းများကို မှတ်မိ

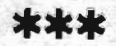
မချစ်ချစ်သန်း နှစ်နှစ်ကျော်ခန့်တွင် ဘဝဟောင်းက အကြောင်းများကို ပြန်ပြောပြသည်။ မချစ်ချစ်သန်းသည် မိသားစုဓာတ်ပုံကို ကြည့်၍ ဓာတ်ပုံထဲပါ ကွယ်လွန်သူ မခင်စန်းတင်လေးကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ 'မခင်စန်း၊ မခင်စန်း' ဟု ပြောပြပြီး သူမကိုယ်ကိုလည်း ပုတ်၍ ပြော၏။ ခင်စန်းတင် ဘဝတုန်းက သူ့ကို 'မခင်စန်း' ဟု ခေါ်ကြလေ့ ရှိပေသည်။ ခင်စန်းတင်ဘဝက သူ၏ အဝတ် အစားနှင့် အရုပ်များကို အခြားပစ္စည်းများနှင့် ရောထွေးထားသည့်တိုင် ခွဲခြား ရွေးချယ် ထုတ်ပြနိုင်၏။ မခင်စန်းတင်ဘဝက သူ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ ရွေးထုတ်ပြနိုင် ခဲ့၏။

ထူးခြားသော မွေးရာပါ အမှတ်

မခင်စန်းတင်ဘဝ နာမကျန်း ဖြစ်စဉ်အခါက ဆေးရုံကြီးသို့ သူ့ရောက် ခဲ့ရပုံ၊ မိခင်၏နို့ မရှိနိုင်ဘောင် ရင်ကျပ် အမောဖောက်လာခဲ့ပုံ၊ မိခင်ဖြစ်သူက သူမကို ဆေးတိုက်ရာ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ဆေးအချို့ ဖိတ်ကျကြောင်းတို့ကို တိတိကျကျ ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။ မချစ်ချစ်သန်း၏ ထူးခြားသော မွေးရာပါ

အမှတ်မှာ သူမ၏ ညာဘက်မျက်ခွံနှင့် ညာဘက် နဖူးပြင်ပေါ်မှ အနီရောင် သန်းနေသော အစက်အပြောက်များ ဖြစ်လေသည်။

မချစ်ချစ်သန်း အသက် ငါးနှစ်ခွဲ အရွယ်က ခေါက်တာ အိယန်စတီဗင် ဆင် လာရောက်လေ့လာပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့သည်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ် မချစ်ချစ်သန်း အသက် (၁၂)နှစ်ကျော်အရွယ်တွင် ပါမောက္ခကြီး တစ်ဖန် ထပ်မံ တွေ့ဆုံခဲ့ပြန် သည်။ မချစ်ချစ်သန်း မျက်နှာပေါ်ရှိ မွေးရာပါ အနီရောင် အမှတ်ကလေးများမှာ အသက်ကြီးပြင်းလာသော်လည်း မပျောက်ပျောက် ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေခဲ့သည် ကို ထူးထူးခြားခြား တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၅)

“တပည့်တော်ရဲ့ ညီတစ်ယောက် သိရီလင်ကာမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် (၁၀) နှစ်လောက် ကြာတဲ့အခါ တပည့်တော်နှင့် ဇနီးတို့က အင်္ဂလန် ဗဟိုရောက် ဇနီးသည်ရဲ့ ဝမ်းမှာ ဝင်စားပြီး မွေးဖွားလာခဲ့ပါတယ်။ သားလေးဟာ စကားပြောတတ်ကတည်းက တပည့်တော်ညီ ဖြစ်စဉ်ဘဝက အကြောင်းအရာ တွေကို အကုန်လောက်နီးနီး ပြန်ပြောပြပါတယ်။

တပည့်တော်ကိုလည်း အစ်ကိုလို့ပဲ ခေါ်ပါတယ်။ အဲဒါ တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဒီလောက်ကြာမှ ဒီလောက်ဝေးတဲ့နိုင်ငံမှာ ဘယ်လိုလုပ် လာဖြစ်တာ လဲ” လို့ တွေးမရအောင် ဖြစ်နေပါတယ် ဘုရား။

ဤကား ၁၃၂၈ ခုနှစ်၊ ဒုတိယ ဝါဆိုလဆန်း (၅) ရက်နေ့က မြန်မာနိုင်ငံ သို့ ရောက်ရှိလာသော သီဟိုဠ် (သီရိလင်ကာ) နိုင်ငံ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ သုတေသန ဝန်ကြီးက အမရပူရမြို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် အရှင်နေကာဘိဝံသ ထံသို့ နောက်ပါအဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ သွားရောက်စဉ် လျှောက်ထားသော စကားဖြစ် သည်။

ဆရာတော် အရှင်နေကာဘိဝံသသည် ဝန်ကြီး၏ သံသယကို ဤသို့ အဖြေပေးခဲ့၏။

“ဒါက ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီလောက်ကြာတဲ့ ကြားကာလ (၁၀) နှစ်လောက် မှာ ဒကာကြီးရဲ့ညီဟာ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝ တစ်ခုခုမှာ ဖြစ်နေမှာပဲ။ အနီးအဝေးနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ဘုန်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓတရားတော် အရတော့ ရှင်းနေတာပါပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲဝေးအေး အာရုံတမ်းတ စွဲလမ်းမှုသာ ပဓာနပါ။ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

မျက်နှာဖြူဝင်စားမင်း

ဥပမာ အိန္ဒိယကသီရိ မွေသောကမင်းကြီး နိဂြောဓ သာမဏေလေးတို့နဲ့ ဒကာ ကြီးတို့ သီဟိုဠ် (သီရိလင်ကာ) က ဒေဝါနိယတိယမင်းကြီး တို့ဟာ ရှေးဘဝတုန်းက ဟူး ရည်ကုန်သည် ညီနောင်သုံး ယောက်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ကျွန် စာတို့၌ အခိုင်အလုံ ဆိုထား ပါတယ်။ အဲဒီ ညီအစ်ကိုသုံး ယောက်တွင် တစ်ယောက် က သူ့အကြောင်း သူကံစာရ ရေခြား မြေခြား အဝေးကြီး မှာရှိတဲ့ သီရိလင်ကာသို့ သွား ပြီးဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ သုံးယောက်ဟာ တစ်ယောက်

နှင့်တစ်ယောက် အလွန် ရင်းနှီးချစ်ခင် ကြည်ညိုကြတယ်။ ဒီလို ဖြစ်ရတာဟာ သွေးက စကားပြောတာလို့ ဆိုရမယ်။ ရှေးရေခက်ကြောင့်လို့လည်း ဆိုကြတယ်။ (ကစ်ဘဝ သာသနာ နှာ-၂၄၀)

မှန်ပါသည်။ သတ္တဝါတို့သည် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ နေရိုးထုံးစံ မရှိပါ။ သည်ဘက် ဘဝခန္ဓာ၊ ဝိညာဉ်ကင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟိုဘက် ဘဝခန္ဓာတွင် ကြောင်းကျိုးဝိညာဉ် ဆက်ကြရပါသည်။ မသေခင် အချိန်ကာလတုန်းက ဘယ်ကဲ့သို့သော ရည်မှန်းချက်၊ ဘယ်ကဲ့သို့သော ဆုတောင်းမှု တွေပြုပြု သေခါနီးကာလ မရုဏ်သန္ဓေကျချိန်တွင် စွဲလမ်းတမ်းတမှု အာရုံ အပေါ် မူတည်၍ ထိုထို ဘုံဘဝသို့ သွားရောက်ဖြစ်တတ်ကြပါသည်။

မျက်နှာဖြူဝင်စားသော မြန်မာများ မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် မျက်နှာဖြူ အနောက်နိုင်ငံသားများ ဝင်စားသည်ဆို သော အသားဖြူ မျက်စိပြာ၊ ရွှေရောင်ဆံပင် ရှိသည့် လူဝင်စားများကို တွေ့ရ တတ်၏။ စစ်မဖြစ်မီက တစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစ အကြောင်းသာ ကြားသိခဲ့ရသော်

www.burmeseclassic.com

လည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပွဲကြီး ဖြစ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာမူ အောက်မြန်မာပြည် မော်လမြိုင်၊ မုဒုံ၊ သံဖြူဇရပ်စသော မြို့နယ်များမှ အထက်မြန်မာပြည် မြင်းမူ၊ ဗုံရွာ မြို့နယ်များအထိ အနံ့အပြား တွေ ရှိလာရသည်။

မျက်နှာဖြူ လူဝင်စားတို့သည် များသောအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန် လေယာဉ်မောင်းသမားများ၊ လေတပ်သားများ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုသူတို့ သည် လေယာဉ်ပျံ အများအပြား ပျက်ကျသော ရွာများတွင် ပေါများသည်။ မိဘအချို့တို့သည် ကိုယ်ဝန်မရှိခင် အိပ်မက်များ မက်လေ့ရှိကြသည်။

မျက်နှာဖြူလူဝင်စား အားလုံးပင် မိမိတို့၏ ဘဝဟောင်းမှ အမည်၊ နေရပ် လိပ်စာ အစရှိသည့် အရေးကြီးသော အချက်အလက်အကြောင်းတို့ကို လုံးဝ မဖော်ပြနိုင်ကြပါ။ ယခင်ဘဝက မိမိတို့ ပြောဆိုခဲ့သော ဘာသာစကားများကို လည်း တတ်ကျွမ်းခြင်း မရှိပါ။ တချို့သော ကိစ္စရပ်များတွင် လူဝင်စားကလေး များ ငယ်စဉ်အခါက လူမျိုးခြား ဘာသာစကားများကို မပီတိပီ ပြောဆိုကြသည် ဆိုသော်လည်း မိဘများက နားမလည်ကြသဖြင့် မမှတ်မိနိုင်ကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ မျက်နှာဖြူ လူဝင်စားများအနက် မလှိုင်မြို့နယ်၊ မျက်သီးကြင်းတောင်ရွာနေ မျက်နှာဖြူ လူဝင်စား မြန်မာအမျိုးသမီး 'မပါး' ၏ အကြောင်းကို သူ့ရလှပရိသတ် ဗဟုသုတ ဖြစ်စေရန် ဖော်ပြလိုပါသည်။

မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီး လူဝင်စား မပါး
မျက်နှာဖြူလူဝင်စား အမျိုးသမီး မပါးသည် မလှိုင်မြို့နယ် မျက်သီးကြင်း တောင်ရွာနေ ဦးမြရင် (ကွယ်လွန်) နှင့် ဒေါ်ဝိုင်းကြည်၏ သမီး ဖြစ်သည်။ မပါးကို လူဝင်စား သူတေသိတို့ တွေ့ဆုံ မေးမြန်းချိန်တွင် အသက်(၃၀) နှစ်ရှိပြီး သူမ၏ ဆံပင်မှာ ရွှေဝါရောင်နှင့် မျက်စိများသည် ညိုဖြူရောင် ဖြစ်၏။ ဆွတ် ဆွတ်ဖြူအသားမှာ နေပူစပ်ခါးတွင် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရသဖြင့် အင်္ဂလိပ်မ များနည်းတူ ယင်း၏ မျက်နှာသည် နီမြန်း၍ မွဲခြောက်များဖြင့် ပြည့်နေ၏။ သူ့မှာ အစ်ကို မောင်အောင်ထွန်း တစ်ယောက် ရှိသည်။ အညာသားပုံ မြန်မာရုပ် စစ်စစ် ဖြစ်သည်။ သူတို့ သားအမိသုံးဦးတို့သည် ထန်းလျက်ချက်၍ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းကြရ၏။

လောက်လမ်းသဖွယ် ဝိညာဉ်တွယ်
မိခင် ဒေါ်ဝိုင်းကြည်၏ အဆိုအရ ၁၉၄၄ ခုနှစ်အတွင်းက သူ မလှိုင်မ ရှေးနေ့ စေ့ဝယ်ပြီး အဖော် ဒေါ်ဖွားခင်နှင့် ပြန်၍လာ၏။ မိမိ၏ရွာသို့ မရောက်

မိ (၂) မိုင်ခန့်အကွာရှိ ကန်ကြီးရွာအနီး လေယာဉ်ပျက်ကျ၍ သေဆုံးသွားသော အနောက်နိုင်ငံသား လေယာဉ်တပ်သားနှစ်ဦး မြှုပ်နှံထားသော သင်္ချိုင်းအနီး သို့ ရောက်သွားသည်။ စပ်စုသောစိတ် ရှိသဖြင့် အနီးသို့ ကပ်၍ သွားကြည့်ကြ သည်။ မကြာမီ ညတစ်ညတွင် ဒေါ်ဝိုင်းကြည် အိပ်မက် မက်သည်။ ထိုအိပ်မက် ထဲတွင် ဈေးဝယ်အပြန် မျက်နှာဖြူ စစ်သားတစ်ဦး သူ့နောက်သို့ လိုက်လာ သည်။ သူက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် လှည့်ပြီး "ကျွန်မနောက်ကို မလိုက်ပါနဲ့၊ ဒေါ်ဖွားခင်ရဲ့နောက် လိုက်ပါ" လို့ ပြောသည်။ ပြော၍မရ သူ့နောက်ကိုပဲ လိုက်နေသဖြင့် လမ်းဘေးရှိ ချုံထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ထိုစစ်သားကလည်း ချုံပုတ်ထဲကို လိုက်၍ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ မကြာမီအတွင်း မပါးအား ကိုယ်ဝန် ရှိလာသည်။

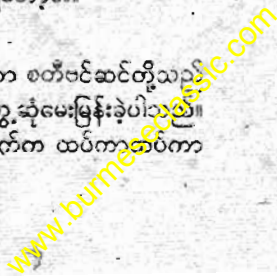
အထိတ်ဘဝကို မှတ်မိသော မပါး

မပါးသည် သူ့ အထိတ်ဘဝက နေထိုင်ခဲ့သော အင်္ဂလန်ပြည်ရှိ တိုက်တန်း လျား အိမ်ကြီးကို မှတ်မိသေးသည်။ မိမိ၏ နာမည်နှင့် နေထိုင်ခဲ့သော မြို့ အမည်များကို မပြောနိုင်သော်လည်း လေယာဉ်ပျံကွင်းနှင့်နီးကြောင်း ထိုမြို့ သည် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောဆိပ်မြို့ ဖြစ်ကြောင်း သူ့သိ၏။ လေယာဉ်ပျံများကို ထိုမြို့ရှိ စက်ရုံကြီးများတွင် ပြုလုပ်သည်ဟု သူက ဆိုသည်။ သူသည် ယခင်ဘဝ က အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ပြီး သားသမီး (၃) ယောက် ရှိသည်။ ယခုဘဝတွင် ဝတ်စားနေထိုင် စားသောက်နေည့် ဆင်းရဲသော်လည်း အလွန်ပင် သန့်ရှင်း သပ်ရပ်စွာ နေထိုင်တတ်သည်။ သူမသည် ဝက်သားကို မကြိုက်၊ ကြက်သား ဟင်းနှင့် အမဲသားဟင်းများကို အထူး နှစ်သက်သည်။ နွားနို့၊ ပေါင်မုန့်တို့ကို အလွန် ကြိုက်သည်။

မပါး မွေးစဉ်အခါက ဝမ်းဗိုက်အောက်နားတွင် အနာရွတ်ပါလာသည် ဆို၏။ လေယာဉ်ပျံပျက်ကျစဉ်အခါက မိမိ၏ ပေါင်ကြားတွင်ထားသော နိုင်ဖယ် သေနတ် ကျည်ဆန်ထွက်၍ ဗိုက်ကို မှန်ပြီး သေရသည် ဆို၏။ ယခုအခါ အဆိုပါ ခဏ်ရာ အနာရွတ်သည် မှိန်မှိန်မျှသာ မြင်ရတော့၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မပါး

လူဝင်စား သူမတသိ ဦးဝင်းမောင်နှင့် ဒေါက်တာ စတီဗင်ဆင်တို့သည် မျက်နှာဖြူ လူဝင်စား မပါးအား သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ပါသည်။ တစ်ကြိမ်လျှင် (၃) နာရီကြာမျှ အမျိုးမျိုး အသက်ဘက်က ထပ်ကာထပ်ကာ

မေးခဲ့၏။ မေးချိန် တစ်ကြိမ်နှင့် တစ်ကြိမ် နှစ်လ အတော်အတန် ကွာခြားသော်လည်း မပါး၏ ထွက်ချက်များမှာ ပြောင်းလွဲခြင်းမရှိ၊ မူလအတိုင်းပင် ဖြစ်နေ၏။ လူဝင်စားသုတေသီ အီယန်စတီဗင်ဆင်၏ အမေးနှင့် လူဝင်စား မပါး၏ အဖြေ ထွက်ဆိုချက် အချို့ကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

အမေး ။ ။ မင်းရဲ့ ယခင်ဘဝ အလုပ်အကိုင်က ဘာလဲ။ မြန်မာပြည်ကို ဘယ်လို ရောက်လာသလဲ။

အဖြေ ။ ။ အရင်ဘဝက ကျွန်မဟာ လေတပ်က အရာရှိတစ်ဦးပါ။ မြန်မာပြည်ကို မဟာမိတ်တို့၏ လေတပ်မှ လေယာဉ်ပျံတစ်စီးနဲ့ လာခဲ့ပါတယ်။ ကန်ကြီးရွာမှာ လေယာဉ်ပျက်ကျပါတယ်။ လေယာဉ်မောင်းသမားနဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးတည်း လေယာဉ်ထဲမှာ ပါပါတယ်။

မေး ။ ။ လေယာဉ် ဘယ်က ထွက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မှတ်မိသလား။

ဖြေ ။ ။ အနောက်ဘက်အရပ် အဝေးကြီးတစ်နေရာက ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

မေး ။ ။ လေယာဉ်ပျက်ကျတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။

ဖြေ ။ ။ ကျွန်မ ပေါင်ကြားထဲမှာ ရှိနေတဲ့ သေနတ်က ကျည်ဆန်ထွက်သွားပြီး ကျွန်မကို ထိတယ်။ သေနတ်က နှစ်ပေလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ရန်သူနဲ့ တွေ့ရင် ခုခံဖို့ ယူလာတာပါ။

မေး ။ ။ သေနတ်က ကျည်ဆန် ထွက်သွားတော့ ဘယ်မှန်သွားသလဲ။

ဖြေ ။ ။ ဗိုက်ကို။

မေး ။ ။ မင်းမှာ မွေးရာပါ အမှတ် ရှိလား။

ဖြေ ။ ။ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု မှိန်မှိန်ပဲ မြင်ရတော့တယ်။ (စတီဗင်ဆင်၏ မှတ်ချက်- သူ ချက်ချင်း သေသွားသည်။ တံရွေ ဘဝတုန်းက အရင်ဘဝက မိန်းမနှင့် သားသမီးတွေကို သတိရသည် ပြော၏။)

မေး ။ ။ အရင်ဘဝက မိသားစုထဲ သွားဖို့ မင်း ကြိုးစားသေးလား။

ဖြေ ။ ။ ဟုတ်ကဲ့၊ သူတို့ထံ ရောက်သွားပါတယ်။ အင်္ဂလန်ပြည်မှာ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယမမင်းကြီးက အဲဒီ တိုင်းပြည်မှာ မနေရဘူးတဲ့။ မြန်မာပြည် ပြန်ခဲ့ရမယ်တဲ့။ နှစ်ကြိမ်တိုင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်အခေါက် အပြန်မှာတော့ လူ့ပြည်ပြန်သွားဖို့ ပြောပါတယ်။

မေး ။ ။ ဘယ်သူ့အိမ်မှာ ဝင်စားရမယ်လို့ ပြောသလား။

ဖြေ ။ ။ ဘယ်သူ့အိမ်မှာ ဝင်စားရမယ်လို့တော့ တိတိကျကျ မပြောပါဘူး။

သေပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ လေယာဉ်ပျက်ကျတဲ့ နေရာနားမှာရှိတဲ့ ထနောင်းပင်ကြီးပေါ်မှာပဲ နေရပါတယ်။ တစ်နေ့ သင်္ချိုင်းဘေးမှာ မိန်းမနှစ်ယောက် မြတ်သွားတော့ ယခုဘဝ အမေ ဒေါ်ပိုင်ကြည်ကို ဝိုင်းပြီး သဘောကျလို့ အိမ်လိုက်သွားပါတယ်။ တစ္ဆေအနေနဲ့ ဒါနောက်ဆုံး သတိရတာပဲ။

မေး ။ ။ မင်းအမေကို ကိုယ်တိုင် အိမ်မက်ပေးသလား။

ဖြေ ။ ။ အမေ့ကို အိမ်မက်ပေးတာ မှတ်မိပါတယ်။

မေး ။ ။ မင်း ယခုဘဝမှာ မိန်းမ ဖြစ်လာရတာ ဘာကြောင့်ထင်သလဲ။

ဖြေ ။ ။ ကျွန်မ သေခါနီး အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့ မိန်းမနဲ့ ကလေးများကို သတိရလို့ ထင်ပါတယ်။

မေး ။ ။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည် ကိုးကွယ်ပါသလား။

ဖြေ ။ ။ ယုံကြည်နှစ်သက်ပါတယ်။ အခု ကျွန်မ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်နေပါပြီ။

မေး ။ ။ အရင်ဘဝက မင်း ရုပ်အဆင်းဟာ ဘယ်လိုလဲ။

ဖြေ ။ ။ ကျွန်မရဲ့ အခု ရုပ်အဆင်း အတိုင်းပါပဲ။ အသား၊ ဆံပင်၊ မျက်စိ အရောင်တို့ဟာ တူတူပါပဲ။

မေး ။ ။ အရင်ဘဝက အမျိုးတွေ ပြန်တွေ့ချင်သေးလား။

ဖြေ ။ ။ တွေ့ချင်တာပေါ့။

မေး ။ ။ တွေ့ချင်ရင် မြို့နာမည်၊ လမ်းနာမည်၊ အရင်ဘဝက နာမည်တွေ သိမှ ဖြစ်မယ်။ ပြန်ပြီးမှတ်မိအောင် ကြိုးစားပေါ့။

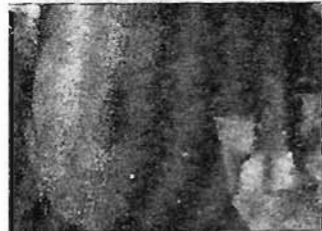
အခန်း (၆)

ပထမဦးဆုံး ကျွန်ုပ်တို့ကိုင်တွင် မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့သော လူငယ်စား အမှုကိစ္စ ပေါင်း (၄၀၀) ကျော်တို့ကြောင့် ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဝပြောင်းဖြစ်ရပ်(ဝါ) ဘဝသံသရာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လေးလေးနက်နက် ပိုင်ပိုင်ခိုင်ခိုင်ကြီး ယုံကြည်လက်ခံ သည်။ ယခင်ကမူ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လင့်ကစား သိပ္ပံပညာကို အခြေခံ ထား၍ စာပေသင်ကြားလေ့လာပြီး ကြီးပြင်းလာသူတစ်ဦးဖြစ်၍ ဘဝဆက် သံသရာကို မိနိုးဖလာအနေဖြင့်သာလျှင် ပေါ့ပေါ့ဆဆ မှန်ကန်ရာ၏ဟု ယူဆခဲ့ သည်။ သို့ရာတွင် လောကီလောကုတ္တရာ ဘာသာရေး ဗဟုသုတ မရှိသေးသော (၄-၅-၆) နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်များက ယခင် တစ်ဘဝ၊ နှစ်ဘဝ၊ သုံးဘဝ အစရှိသည်တို့၏ အကောင်းအဆိုး အကျိုးအပြစ်ကို ပစာနမထားဘဲ အဖြစ်မှန် များကိုသာ ပြောကြသည်။ မွေးရာပါ ဒဏ်ရာများနှင့် အင်္ဂါချို့တဲ့မှုများ၏ အကြောင်းရင်းတို့ကိုလည်း မရှက်မကြောက် နိုးသားစွာ ထွက်ဆိုကြသည်တို့ကို အဖန်တလဲလဲ ကြားနာရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ယုံကြည်ချက်သည် တိုးတက် စွဲမြဲ နိုင်မလာတော့သည်။

ဦးဝင်းမောင် (လူဝင်စားသုတေသီ
ဘဝအိုးအိမ်အကြိမ်ကြိမ်ကျမ်းပြု

သနေလူ့ဘဝတွင် . . .

နောက်ကျပြီးခဲ့သည့်ဘဝများ တကယ်ရှိ၏။ ရှေ့၌ ဖြစ်ကြရဦးမည့် ဘဝ များလည်း တကယ်ရှိ၏။ ပြီးခဲ့သည့် အတိတ်ဘဝများ တကယ်ရှိကြောင်း ဘုရားအလောင်းတော်တို့ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ကြသည့် ဘဝဖြစ်စဉ်များကို ထောက်ခံ ခြင်းအားဖြင့် သိနိုင်ပါသည်။ ရှေ့၌ ကျင့်လည်ကြရဦးမည့် ဘဝများကိုလည်း

အတိတ်ဘဝကပါလာသော သေချက်ကျည်သံဘက်ရာ

လူဝင်စားအိမ်ကျော်သူ

အတိတ်ဘဝကခေါ်တွင်ခဲ့သောဘက်ရာ

လူဝင်စားများနှင့် သေလွန်ပြီးနောက် မကျွတ်မလွတ် ဖြစ်နေရ၍ ကုသိုလ်အမှု အတန်း ဝေပေးပါရန် အရိပ်အယောင်ပြသော ဖြစ်ရပ်ကိစ္စများကြောင့် သိနိုင် ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သံသရာဆိုသည်မှာ တကယ်ရှိနေသည် ဆိုခြင်းကို ဗုဒ္ဓဘာ သာဝင်တိုင်း ယုံကြည်လက်ခံကြရပါမည်။

လူဝင်စား သုတေသနအရ လူသည် သေပြီးနောက် မြေကြီးဖြစ်ပြီး ဘဝ ပြုတ်စဲသွားရသည် မဟုတ်သည်သာမက တစ်နေရာရာ၌လည်း သွားရောက် အနားယူနေထိုင် အိပ်ပျော်နေရသည် မဟုတ်ဘဲ။ တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ဖြစ်ပွား ၍ သံသရာလည်နေရကြောင်း သိရှိရသည်။ သံသရာလည်သည် ဆိုရာ၌ အယူအဆ နှစ်မျိုးရှိသည်။ ဟိန္ဒူများက လူသေသော်လည်း မသေသော အတ္တ ခေါ် အသက်၊ လိပ်ပြာ၊ ဝိညာဉ်ကောင်က တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ကူးပြောင်းပြီး

www.burmeseclassic.com

သံသရာလည်နေရသည်ဟု ဆိုသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာများကမူ အနတ္တ (အတ္တမရှိ) အယူရှိကြသည်အတိုင်း လူတွင် ခန္ဓာငါးပါးသာ ရှိသည်။ သို့မဟုတ် ရုပ်ပိုင်း၊ နာမ်ပိုင်း (ရုပ်ပိုင်း၊ စိတ်ပိုင်း) သာ ရှိသည်။ ယင်း ရုပ်ပိုင်းရော စိတ်ပိုင်းပါ အတ္တ ခေါ်သော အဟာခံအနှစ် အသားမဟုတ်၊ ဘာတစ်ခုမှ အနှစ်သာရမရှိ။ မိမိအလိုသို့ ဖလိုက်သော တရားများသာ ဖြစ်သည်။ ရုပ်ပိုင်းသည် ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ ဟူသော အကြောင်းတရား လေးပါး၏ ပြုပြင်မှုကို ခံရပြီး ကိုက်ခဲ၊ ဖျားနာ၊ ရင့်ရော်၊ အိုမင်းဖောက်ပြန်ခြင်းဖြင့် သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေသည်။

စိတ်ပိုင်းမှာလည်း အလားတူပင်။ ဘာမှ အဟာခံ အနှစ်အသားမရှိ အာရုံ ကျရာဖြင့် လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲလျက် သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေသည်။ ရုပ်ရော စိတ်ပါ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်၊ သူဖြစ်ချင်သလိုသာ ဖြစ်နေကြသည်။ အစိုးမမူ အနှစ်အသား အဟာခံ ဘာမှမရှိသော အနတ္တတရား များသာ ဖြစ်ကြသည်။ လူသေသောအခါ ရုပ်ပိုင်းရော နာမ် (စိတ်) ပိုင်းပါ နှစ်မျိုးစလုံး သေပျောက်ချုပ်သွားရပြီး သေပြီးနောက် ကြောင်းကျိုးဆက် နိယာမအရ အသက်ရှင်စဉ်၌ ပြုလုပ်ခဲ့သော ကောင်း မကောင်းကံ (အလုပ်) စွမ်းအားများက ဘဝသစ်ကို ဆက်စပ်ပေးသော ပဋိသန္ဓေဖြင့် ဘဝသစ်၌ ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လာရပြီး သံသရာလည်နေရသည်ဟု အယူရှိသည်။

ဘဝသစ် အသက်ဆက် ပြန်လည်ဖြစ်ဖြစ်နေရသည့် သံသရာ တစ်ခွင်၌ လည်း အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေးတို့မှ ငြိမ်းမလွတ်နိုင်ရုံသာမက အသက်ရှင်သည့် ခန္ဓာအစဉ်သည်ပင် ဥပါဒ်၊ ဋီ၊ ဘင် ခဏဝယ် ရေအလျှင်တွင် အစဉ်မျောပါ လျက် ရှိနေသည်မှာ မြတ်စွာဗုဒ္ဓ ဟောဖော်ညွှန်းပြခဲ့သော သူတော်စင်များအဖို့ လက်တွေ့ပင် ဖြစ်သည်။ အမှတ်မထင် သံသရာတစ်ခွင်၌ ကျင်လည်ကျက်စား နေကြရသော ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်များအဖို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား နေကြမည်ဆိုလျှင် ရတောင့်ရခဲလှသော လူ့ဘဝကို တန်ဖိုးသိသိ အကျိုးရှိရှိ အသုံးမချတတ်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်ပါသည်။

ယနေ့ခေတ်လို့ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားပြန်ပွားနေချိန်တွင် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမ တရားဓမ္မများကို လေ့လာ သင်ကြားနာယူမှတ်သားလျက် သံသရာမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း တရားကောင်း တရားမြတ်များကို အချိန်ရှိသော် လိုလှစိုက်၌ ဘဝပြောင်းကောင်းစေရန် ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြပေးမည်။

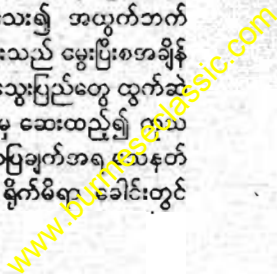
စိတ်ဝင်စားဖွယ် လူဝင်စားမှု မုံရွာခရိုင်၊ ဘုတလင်မြို့နယ် အင်တိုင်းကျေးရွာတွင် အသက်(၄)နှစ် အရွယ် 'ကျော်ထူး' အမည်ရှိ လူဝင်စား ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ထူးဆန်းသော ပွေးရာပါ အမှတ်အသားများဖြင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျော်ထူး၏ မိဘများမှာ ဦးသန်းနှင့် ဒေါ်ခင်စန်းကို ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၌ သားသမီး (၅) ယောက်ရှိ၍ ကျော်ထူးလေးမှာ အငယ်ဆုံးသားကလေး ဖြစ်၏။ အစ်မ လေးယောက်ကြား၌ လူဝင်စား ကျော်ထူးကလေးမှာ လူချောလူလှကလေး ဖြစ်နေ၏။

မောင်ကျော်ထူးက သူ၏ အတိတ်ဘဝမှ အဖြစ်အပျက်တို့ကို ဝိ၍ တစ်လုံးခြင်း ပြောပြလေသည်။

ကျုပ်က ဟိုဘဝက ကနီမြို့နယ် (xxx) ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် (xxx) က သေနတ်ပစ်၍ သေခဲ့ရတယ်။ အချင်းဖြစ်တဲ့ နေရာက ကနီမြို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နားမှာပါ။ (xxx)က သေနတ်ပစ်ခံရ၍ သေဆုံးပြီး ယခုဘဝ အဖေ မုံရွာမြို့မှ အပြန် ကပ်လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ မခင်ဖြစ်မည့်သူ ဦးသန်းနှင့် လိုက်ရန် ကားပေါ် ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ရပါတယ်။ ဝိညာဉ်ဘဝ ကားပေါ် ကြီးစားတက်ရာ မတက်နိုင်၍ နောက်လန်ကျခဲ့ပါသေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဦးသန်းနှင့် လိုက်ပါလာပြီး သူ့လန်း မခင်စန်း ဝမ်းသို့ ဝင်စားခဲ့ပြီး ယခု ကျော်ထူး ဘဝ ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။

ယခင်ဘဝ ဒဏ်ရာ ယခုဘဝမှ တုသရသည်တို့ တွေ့ကြားပြီ

ထူးဆန်းသည်မှာ ကနီမြို့မှာ ချင်းတွင်းမြစ် အနောက်ဘက်၊ အင်တိုင်းရွာ မှ မိုင် (၂၀) ခန့် ဝေးကျသည်။ ကျော်ထူး၏ မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးသန်းနှင့် မခင်စန်းတို့မှာ ကနီမြို့သို့ လုံးဝ မရောက်ဖူးဘူးကြပါ။ ယခင်ဘဝ (xxx) သည် သူ့လက်အောက်အရာရှိငယ် ပစ်လိုက်သော သေနတ်ကျည်ဒဏ်ရာ ညာဘက် ခံစောင်းမှ ဘယ်ဘက်သို့ ပွင့်ထွက်သည့် ဒဏ်ရာကြီးမှာ ယခုဘဝတိုင် မွေးရာပါ အမှတ်ဒဏ်ရာကြီးအဖြစ် ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရသည်။ မောင်ကျော်ထူးလေး၏ မွေးရာပါ ဒဏ်ရာအမှတ်မှာ အဝင်ဘက် အမာရွတ်သေး၍ အထွက်ဘက် အမာရွတ် ဒဏ်ရာ ကြီးမားပါသည်။ အဆိုပါ ဒဏ်ရာကြီးသည် မွေးပြီးစအချိန် အုတ်ပါ မြင်ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ မွေးပြီးစအရွယ်တွင် သွေးပြည်တွေ ထွက်ဆဲ ဆိုပါသည်။ ယခင်ဘဝ ဒဏ်ရာ ယခုဘဝမှ ဆရာမများမှ ဆေးထည့်၍ ကုသ ပေးရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ မောင်ကျော်ထူးလေး၏ ပြောပြချက်အရ သေနတ် ပြင်ပစ်၍ လဲကျသွားချိန် အုတ်ခဲစောင်းနှင့် ဦးခေါင်း မိုက်မိရာ ခေါင်းတွင်

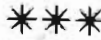
ဒဏ်ရာ ကြီးစွာရခဲ့သည်ဟု သိရပေရာ ယင်းဒဏ်ရာသည် ယခု ဘဝတိုင် အကင်းမသေသေးပါ။ မွေးကင်းစအခါက ယခင်ဘဝ ခေါင်းတွင် ချုပ်ခဲ့သော မြင်းမီးအစအနများ တွေ့ရသေးသည် ဆိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မောင်ကျော် ထူးလေး၏ ဦးခေါင်းဒဏ်ရာကို ကြည့်ရှုချိန်အထိ အနာ ကောင်းစွာ မပျောက် သေးပါ။ ထူးဆန်းသော ဖွေးဒဏ်ရာပါ လူဝင်စားကလေး မောင်ကျော်ထူးပါပေ။ လူဝင်စား အထောက်အထား ခိုင်လုံ

မောင်ကျော်ထူး၏ အတိတ်ဘဝကိစ္စ မှန်မမှန် မှုရွာမြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့စဉ် စုံစမ်းကြည့်ရာ တန်မြို့နယ် (xxx)ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်၍ လုပ်ကြံသူ (xxx) နှင့်အတူ ထောင်ထဲတွင်နေခဲ့သူ မောင်ဇော်ဇော်အား အခန့်သင့် ဆိုတွေ့ ရပါသဖြင့် မေးမြန်းကြည့်ပါသည်။ မောင်ကျော်ထူးလေး ပြောပြချက်နှင့် မောင်ဇော်ဇော် ပြောပြချက်တို့မှာ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေ၍ မောင်ကျော်ထူး သည် လူဝင်စား အမှန်ဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား ခိုင်လုံပါသည်။ (xxx)နှင့် (xxx)တို့သည် နိုင်ငံတာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မသင့်မမြတ် ဖြစ်ကြသည်။ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး အရှုပ်အရှင် ချိသည်။ ထိုကိစ္စတို့ကြောင့် မကျေနပ်၍ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ခဲ့ကြောင်း တရားခံမှ မောင်ဇော်ဇော်အား ပြောပြသဖြင့် ထပ်မံ အတည်ပြုနိုင်ပါသည်။

သဿတဒိဋ္ဌိအယူ

သတ္တဝါတို့၏ ရှေးဘဝ ယခုဘဝ နောက်ဘဝ အကြောင်းကံတို့သည် မိမိ ပြုလုပ်ခဲ့သော အမှုကိစ္စများဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အကျိုးပေးကြသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ဝေခြင်း မဖြစ်မိပါ။ သို့သော် ယခင်ဘဝက ခံခဲ့ရသော သေနတ်ဒဏ် ရာ၊ ဓားဒဏ်ရာ အမှတ်အသားများသည် ယခုဘဝ မည်ကဲ့သို့သော အကြောင်း ကြောင့် ဤကဲ့သို့ အကျိုးပေါ်ရလေသနည်း။ ဘာသာရေးအမြင်၊ ဘာသာရေး ရှုထောင့်မှ မကြည့်တတ်၊ မမြင်တတ်ပါပေ။ သိပ္ပံအမြင်နှင့် ကြည့်လျှင် ဓာတ်၊ ရိုက်သည့် ကိရိယာနှင့် ဓာတ်ပုံအမှိုက်ခံ ရုပ်ဝတ္ထုတို့သည် ဆက်စပ် ပေါ်ပေါက် ရသလို ယခင်ဘဝ ဒဏ်ရာ အမှတ်အသားသည် ယခုဘဝ ပေါ်ပေါက်အရိပ် ထင်ရသလို ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်ဟုသာ တွေးတောနေမိသည်။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ၏ ကံ-ကမ္မဗ္ဗလော၊ ဝဋ်လိုက်ဗ္ဗလော၊ တူသော အကျိုးပေးလော ခွဲခြား မရနိုင်အောင် ရှိနေပါသည်။ နောက်ဘဝမရှိ သေလျှင်ပြီးပြီဆိုသော ဥစ္ဆေဒတ ဝိဒိလည်း လုံးဝ မမှန်။ သတ္တဝါတို့ သေပြီး တစ်ဖန် ဘဝသစ်တစ်ခု တည်ဆောက် ရပြန်သည်ဆိုသော သဿတဒိဋ္ဌိ အယူ၌သာ ကျွန်ုပ် စွဲကပ် ငြိတွယ်နေပါသည်။

ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း သဘောကို ဝိပဿနာ အမြင်ဖြင့် မြင်နိုင်မှသာလျှင် သိနိုင်ရာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သတ္တဝါတို့၏ သံသရာ ကျင်လည်ရသည်မှာ ရှည်လျားခြင်းကို လက်ခံပါသည်။ ကံသည်သာ မူလကံ သည်သာ ပဓာန ဆိုသည်ကိုလည်း မြွင်းချက်မရှိ လက်ခံပါ၏။ ယခင်ဘဝ ဒဏ်ရာ ယခုဘဝတိုင် ပါလာခဲ့ပြီး ယခုဘဝမှ ဆေးကု ယူရသည်ဆိုသည့် မောင်ကျော်ထူးကဲ့သို့ အဖြစ်အပျက်မျိုးကိုမူ ယခုမှသာ ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ရဖူး ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၇)

ကံသံသရာ

အတ္တ လောကသားတို့သည် ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံများ ပြုလုပ်နေကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုကံများကြောင့်ပင် ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ် အကျိုးတရား (ဝိပါက်) များ ဖြစ်လာရသည်။

ကုသိုလ်ကံ (ကောင်းမှုကံ)၏ အကျိုးကို ရသူများမှာ လျှပ်ပြည် နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်တို့၌ ဖြစ်ကြကုန်သည်။ အကုသိုလ်ကံဆိုး (မကောင်းမှုကံ) ၏ အကျိုးကို ရသူများမှာ အပါယ်လေးဘုံတို့၌ ဖြစ်ကြရသည်။

ထိုအကျိုးတရား၌ ရပ်တည်လျက်ပင် နောက်တစ်ဖန် ကံအသစ်များကို ပြုကြပြန်သည်။ ထိုကံများ ရင့်ကျက်လာသောအခါ ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ် ဝိပါက် များ ဖြစ်လာရပြန်သည်။

ဤသို့ပင် အကြောင်းကံနှင့် အကျိုးဝိပါက်တို့ အဆက်မပြတ် လည်ပတ်နေကြသည်။ ဤသည်ကိုပင် သံသရာလည်သည်ဟု ဆိုရတော့သည်။

အဝိဇ္ဇာ၊ သင်္ခါရ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကမ္မဘဝ ဆိုသည်မှာ (ခြံ၍ ဆိုရလျှင်) ကံပင် ဖြစ်သည်။ ဝိညာဉ်၊ နာမ်၊ ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ အကျိုးတရားငါးပါးတို့မှာ ဝိပါက်ပင် ဖြစ်သည်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တွင် ဤအကြောင်းတရားနှင့် ဤအကျိုးတရားတို့ အဆက်မပြတ် လည်ပတ်နေပုံကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ဤသို့ . . . လည်ပတ်နေမှုသည် သတ္တလောကပင် ဖြစ်၏။ သတ္တလောကသည် ဤသို့ လည်ပတ်နေ၏။ ဥပမာ ဆိုရသော် . . .

ကံသည် မျိုးစေ့နှင့် တူ၏။ ဝိပါက် (အကျိုးတရား) သည် သစ်ပင်နှင့်

တူ၏။ မျိုးစေ့ကြောင့် သစ်ပင်ဖြစ်လာသကဲ့သို့ သစ်ပင်မှ မျိုးစေ့ပြန်၍ ပြစ်ပေါ်လာပြန်လေသည်။ “မျိုးစေ့က အလျှင် ရှေးဦးဖြစ်၍ သစ်ပင်က နောက်မှ ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်က အလျှင် ရှေးဦးဖြစ်၍ မျိုးစေ့က နောက်မှ ဖြစ်သည်” ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ မျိုးစေ့နှင့် သစ်ပင်တို့၏ မူလအစကို ဘယ်သူမှ သုတေသနပြု၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဘဲဥအစ ရှာမရသကဲ့သို့သာ ဖြစ်ချေသည်။

သတ္တလောက၏ သံသရာလည်မှုမှာလည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်ပေသည်။ အတိတ်ဘဝ သံသရာ၏ အစကိုလည်း ရှာဖွေ၍ တွေ့မည်မဟုတ်။ အနာဂတ် သံသရာ၏ အဆုံးစွန်ကိုလည်း ရှာဖွေတွေ့ရှိမည် မဟုတ်။

ကမ္မဝင် ဆိုသည်မှာလည်း ဤ သဘောအတိုင်းပင်။ ကံနှင့် ဝိပါက်တို့ အဆက်မပြတ် လည်ပတ်နေမှုပင် ဖြစ်သည်။

လူဝင်စားသူတို့မှာလည်း သတ္တလောက၏ ကံသံသရာ လည်မှုအတိုင်း ဖြစ်နေကြရပေသည်။ လူ့ဘဝ တစ်ခုမှ အခြားဘဝ တစ်ခုသို့ ပြောင်းလဲလာရသော လူဝင်စားကိစ္စ ဖြစ်ရပ်များသည် မြန်မာလူမျိုးတို့အဖို့ ထူးဆန်းတဲ့ဩဇာယရာ မဟုတ်ပါချေ။ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ယေရုဳဒဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ လူဝင်စားမှုကို ယုံကြည် လက်ခံပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ငါးရာ ငါးဆယ် ဇာတ်တော်များနှင့် ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ဘွဲ့တို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဘဝများစွာ သံသရာတွင် အဖန်ဖန်ကျင်လည်ခဲ့ပုံကို ဖော်ညွှန်းနေပါသည်။

ရုပ်စောက်ပြီးယ်ရတနာနှင့်ကျော့မှလူဝင်စားဆိန်ကလေးမသန်သန်

ဦးစံရင်မကွယ်လွန်မီသုံးလထက်ပိုမိုအားထက်သန်သူများ (ညာအပိုင်းတိုက်ပုံအတိုင်း)

လိင်ပြောင်းလဲဝင်စားမှု

မြန်မာနိုင်ငံမှ လူဝင်စားမှုများ ကိုးလှလာသည့်အခါကပြောရကဲ့သို့ အခြား နိုင်ငံများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားနေ သောအချက်တစ်ရပ်ကို တွေ့ရှိရ သည်။ ယင်းအချက်မှာ လိင်ပြောင်းလဲ ဝင်စားမှု (Sex Change Case) ပင် ဖြစ်သည်။ လိင်ပြောင်းလဲမှု ဆိုသည် မှာ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ယောက်ျား ဘဝမှ မိန်းမဘဝသို့ဖြစ်စေ၊ မိန်းမ ဘဝမှ ယောက်ျားဘဝသို့ ဖြစ်စေ ပြောင်းလဲဝင်စားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တို့က ယောက်ျားဘဝမှ မိန်းမဘဝသို့ ပြောင်းလဲ ခြင်းမှာ ယခင်ဘဝက မကောင်းမှု ပြုမိခဲ့လျှင် ယခုဘဝတွင် နိဗ္ဗိတျ သော အဆင့်သို့လျှော့ဆင်းရမည် ဟု

ယူဆကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတို့ကမူ လူ့အဖြစ်တို့ ရရှိရန် ခဲယဉ်း၏။ လူ့အဖြစ်တွင်လည်း ယောက်ျားဘဝကို ရရှိခြင်းသည် မိန်းမဘဝကို ရရှိခြင်းထက် ခဲယဉ်း၏ ဟု ယူကြည်ကြသည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့အနေဖြင့် ယောက်ျားဘဝသည် မိန်းမဘဝထက် ပိုမို မြင့်မြတ်သည်ဟု အယူရှိပြီး ယောက်ျားဘဝကိုသာ အများ အားဖြင့် လိုလားကြပါသည်။ လူဝင်စားသူတေသနပြုချက်အရ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ယောက်ျားဘဝမှ မိန်းမဘဝသို့ ပြောင်းလဲဝင်စားသူတို့သည် မိန်းမဘဝမှ ယောက်ျား ဘဝသို့ ပြောင်းလဲဝင်စားသူဦးရေထက် သုံးဆပို၍ များပြားနေသည်ဟု သိရပါ သည်။

ကမ္ဘာကျော် လူဝင်စားသူတေသီ ဒေါက်တာ အိုင်ယင်စတီဗင်ဆင်၏ သုတေသနပြုချက်အရ ကမ္ဘာပေါ်တွင် တူရကီနိုင်ငံ၊ လက်ဘနွန်၊ ဆီးရီးယားနှင့် အလာစကားပြည်နယ်တို့တွင် လေ့လာခဲ့သော လူဝင်စားမှုပေါင်း (၂၀၀) ကျော် တွင် လိင်ပြောင်းလဲဝင်စားမှု တစ်မူတလေမျှ မရှိဘဲ မြန်မာနိုင်ငံတွင် လိင်ပြောင်း လဲဝင်စားမှုသည် မြန်မာလူဝင်စား စုစုပေါင်း၏ (၂၉) ရာခိုင်နှုန်းခန့် ရှိသည်ဟု

ဆိုပါသည်။

ရပ်စောက်မြို့က လူဝင်စားမှု

(ယခင် ယောက်ျားဘဝမှ ယခု မိန်းမကလေးဘဝသို့)

ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း ရပ်စောက်မြို့နယ် ရတနာပုံကျေးရွာမှ အဘ ဦးပုစိန်၊ အမိ ဒေါ်လှခင်တို့၏ သမီးဖြစ်သူ မသန်းသန်းဆင့်သည် အတိတ်ဘဝကို ပြန်မှတ်မိသော လူဝင်စား မိန်းမကလေး တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ မသန်းသန်းဆင့် စကားပြောတတ်စ အရွယ်တွင် သူမ၏ အတိတ်ဘဝက အကြောင်းကို တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစမှ သေသေချာချာ ပြန်၍ ပြောပြနိုင်သည်။

မသန်းသန်းဆင့်၏ အတိတ်ဘဝက အမည်မှာ ဦးစံရင် ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ် ကြီး ဖြစ်၏။ ဦးစံရင်သည် အရပ် ပုပုပျပ်ပျပ်၊ မဟုတ်မခံ စိတ်ဓာတ်ရှိသူ ဖြစ်ပြီး ပျော်ပျော်နေတတ်သူပင် ဖြစ်သည်။ ဦးစံရင်သည် လူပျော်တစ်ဦးပီပီ ရွာတွင် ပွဲလမ်းသဘင်ရှိလျှင် ကိုယ်တိုင် ပါဝင် ကပြတတ်သည်။ ကျွမ်းထိုးကျွမ်းကျင်ပြီး ပရိသတ်ရှေ့တွင် ကျွမ်းကစားပြလေ့ ရှိသည်။ သေ့နတ်ပစ် လက်ဖြောင့်သည်။

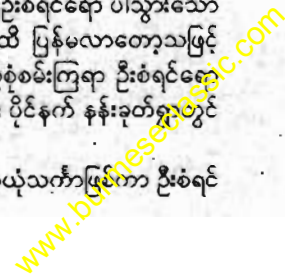
ဦးစံရင်သည် ကျောက်ပန်းတောင်း၊ အိုင်မရွာ ဇာတိဖြစ်ပြီး အသက်ကြီးမှ ရပ်စောက်မြို့နယ် ရတနာပုံကျေးရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ သည် လက်သမားအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခဲ့ပြီး အလုပ်အကိုင်၌ စည်းကမ်း စနစ်ကြီးသူဖြစ်၍ ရွာခံလူများက သူ့ကို ကျေးရွာသူကြီးအဖြစ် တင်မြှောက်ထား ကြသည်။

၁၉၇၆ ခုနှစ် ဧပြီလတွင် ဖြစ်သည်။

ပူပြင်းလှသော ဧပြီလ၏ နေ့တစ်နေ့တွင် ဦးစံရင်သည် သူ၏ ကျွတ်စုံရှည် ပျောက်ဆုံးနေသဖြင့် သူ၏ တပည့်တစ်ယောက် ဖြစ်သူ မောင်ချစ်လှိုင် (ခေါ်) ကိုကုလားကြီးကို ခေါ်၍ တောတွင်းအနှံ့ လိုက်လံရှာဖွေရာ မတော်တဆ နယ်ကျွံ၍ သောင်းကျန်းသူများ နယ်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုနေ့ည နေဝင်သည်အထိ ဦးစံရင် ရွာသို့ ပြန်မလာတော့သဖြင့် အိမ်သူ အိမ်သားများက မျှော်တော်ဇောနှင့် မောခဲ့ကြသည်။ ဦးစံရင်ရော ပါသွားသော အဖော် ကိုကုလားကြီးပါ နောက်တစ်နေ့ နံနက်အထိ ပြန်မလာတော့သဖြင့် တပည့်ဖြစ်သူများက နံနက်စောစော လိုက်လံရှာဖွေစုံစမ်းကြရာ ဦးစံရင်ရော ကိုကုလားကြီးပါ နှစ်ဦးစလုံးပင် သောင်းကျန်းသူများ ပိုင်နက် နန်းခုတ်ရွာတွင် အသတ်ခံလိုက်ရကြောင်း သိကြရသည်။

သောင်းကျန်းသူတို့က ဦးစံရင်ကို 'သူလျှို' ဟု မယုံသင်္ကာဖြစ်ကာ ဦးစံရင်

နှင့်အတူ ကိုကုလားကြီးကို နှစ်ဦးစလုံးကို သစ်ပင်တွင် ကြီးပြင်း ချည်တုပ်၍ ဖမ်းထားပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးစံရင်တွင် ဇနီး ဒေါ်နန်းညွန့်နှင့် သားသမီး (၆) ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဦးစံရင်သည် လူဆိုးများက သတ်ဖြတ်၍ သေခါနီးဆဲဆဲတွင် အိမ်သူဇနီးနှင့် သားသမီးများ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိသည်။ ထိုပြင် . . .

ယခုကဲ့သို့ ဘဝဆိုးဖြင့် သေရသည်မှာ ငါ ယောက်ျားသားဖြစ်၍သာ ဖြစ်သည်။ မိန်းမဘဝသာဆိုလျှင် ယခုကဲ့သို့ သေခြင်းဆိုး အဖြစ်မျိုး မကြုံနိုင်ဟု စိတ်ထဲ စွဲမှတ်လိုက်လေသည်။ ဦးစံရင်ဘဝ သေခါနီးအချိန်တွင် အိမ်သူ ဇနီး၏ မျက်နှာကို မြင်ခြင်းအပြင် မိန်းမဘဝကိုပါ တမ်းတလိုက်မိသောကြောင့် (ဝါ) ဆုပ်နံလိုက်မိသောကြောင့်ဟု ထင်ပါသည်။ သေဆုံးသူ ဦးစံရင်မှာ ရတနာပုံရွာ တွင်ပင် ပြန်၍ မသန်းသန်းဆင့်ဟူသော မိန်းကလေးအဖြစ် ဝင်စားမွေးဖွားခဲ့လေ သည်။

မသန်းသန်းဆင့်သည် စကားပြောတတ်သည်နှင့် ဦးစံရင်အကြောင်းကို ပြန်၍ ပြောပြသည်။ ကွယ်လွန်သူ ဦးစံရင်အိမ်မှ သူ့ကိုယ်ပိုင် ငါးဆင့်ချိုင့်၊ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် သူ၏ တိုက်ပုံအင်္ကျီတို့ကို ရွေးချယ်ပြနိုင်သည်။ ငါးဆင့်ချိုင့်ကို သူမ၏ ဆန္ဒအတိုင်း ဦးစံရင်၏ ဇနီး ဒေါ်နန်းညွန့်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လှူပေးလိုက်သည်။

အတိတ်ဘဝက ယောက်ျားဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခုဘဝတွင် မိန်းကလေးအဖြစ် ဝင်စားလာသော မသန်းသန်းဆင့်သည် အသွင်အပြင်အားဖြင့် ယောက်ျားဆန် သည်။ သူမ ငယ်ရွယ်စဉ်က ရုပ်အင်္ကျီ၊ ပုဆိုး၊ တောင်းဘီရှည်တို့ကို များစွာနှစ် သက်၍ မိန်းမအဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်လိုစိတ် မရှိချေ။ မိန်းကလေးအချင်းချင်း ထက် ယောက်ျားကလေးများနှင့်သာ အပေါင်းအသင်း လုပ်လိုသည်။ မသန်း သန်းဆင့်သည် ဦးစံရင်ဘဝကကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးပေါ့လိပ် သောက်တတ် သည်။ မသန်းသန်းဆင့် ဤကဲ့သို့ ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် နေထိုင်ခြင်းကို သူမ၏ ယခုဘဝ အမေနှင့် အစ်ကိုတို့က မကြိုက်ကြချေ။ မသန်းသန်းဆင့်၏ အပြုအမူသည် အဖျိုးကြီးဖားဖားဖြစ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သို့တိုင် သူမသည် ဦးစံရင်ဘဝမှ သားဖြစ်သူများအပေါ် သြဇာရှိဆဲ ဖြစ်သည်။ ဦးစံရင် ဘဝတုန်းက ဆိုဆုံးမပုံနည်းအတိုင်း ဦးစံရင်၏သားများကို ပြောဆို ဆက်ဆံသည်ကို မုဆိုးမ အဖြစ် ကျန်ရစ်သူ ဒေါ်နန်းညွန့်က ကျေနပ်စွာ လက်ခံနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်နန်းညွန့် ကိုယ်တိုင် မသန်းသန်းဆင့်ကို ဦးစံရင်ဘဝမှ ကူးလာသူ အဖြစ်

ယုံကြည်စွာ လက်ခံသည်။ မသန်းသန်းဆင့်၏ လက်တွင် မွေးရာပါ အမှတ် အဖြစ် ကြီးတုပ်ရာများ ပါရှိခဲ့လေသည်။ ဦးစံရင်ဘဝ အသတ်ခံရစဉ်က လက် တွင် ကြိုးချည်တုပ်ခံရသော အမှတ်အရာများဟု သူမက ပြောသည်။

တွင်းဆက်လူဝင်စားမှု

မသန်းသန်းဆင့်၏ လူဝင်စားမှုကို သူတော်တော်ပြုစဉ်အတွင်း ကွင်းဆက် လူဝင်စားမှုတစ်ရပ်ကို ထပ်မံ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ လူဝင်စားကလေး၏ အမည်မှာ မောင်လွင်ဦး ဖြစ်သည်။ မောင်လွင်ဦးသည် ရပ်စောက်မြို့နယ်၊ ရတနာပုံကျေးရွာ အရှေ့ရပ်နေ ဦးစိုးတင့်နှင့် ဒေါ်မိချိန်တို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သား ဖြစ်သည်။ သူတော်တော်ပြုချိန်တွင် မောင်လွင်ဦးသည် (၄)တန်းကျောင်း သားအရွယ် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အတိတ်ဘဝမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ မသန်းသန်း ဆင့်၏ အတိတ်ဘဝ ဦးစံရင်နှင့်အတူ တောထဲသို့ ကွဲပျောက် အတူရှာခဲ့သူ ဦးစံရင်၏ကတည့် ကိုကုလားကြီးခေါ် ကိုချစ်လှိုင်ဟု ဆိုပါသည်။ မောင်လွင်ဦး သည် ကိုကုလားကြီးဘဝက ဖြစ်ရပ်များကို သေသေချာချာ မှတ်မိသူ ဖြစ်ပြီး ယခုဘဝတွင် မသန်းသန်းဆင့်ကို မြင်သည်နှင့် ဘဝဟောင်းက ဦးစံရင်ကို ရှိခဲ့သကဲ့သို့ရှိပြီး သကဲ့သို့ပင် ပြုမဆက်ဆံပါသည်။ မသန်းသန်းဆင့်ကလည်း မောင်လွင်ဦးကို ကိုကုလားဘဝတုန်းက ကတည့်ကို ဆက်ဆံသလို ပုံစံအတိုင်း မပြောဆို ဆက်ဆံလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ ဘဝဟောင်းတုန်းက အတူတူ လူဆိုးများ အသတ်ခံခဲ့ကြရကာ ယခု ဘဝမှာ ကံမကုန်၍ ပြန်ဆိုကြခြင်းဖြစ် သည်။ တစ်ရွာတည်းမှာပင် အတူတူ လူပြန်ဖြစ်ကြသည်။

စာရေးသူ၏ ခုတ်ချက်

လိင်ပြောင်းလဲ ဝင်စားခြင်းမှာ အတိတ်ဘဝက ဥပစ္စေဒကံကြောင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသော လူဝင်စားများတွင် သေအံ့ဖူးဖူးအချိန်၌ ကိုလားရွာပြင် ဆု တောင်းခဲ့မိ၍ ယခုဘဝ၌ လိင်ပြောင်းလဲ ဝင်စားရသည်ဟု ဆို၏။ ဤကဲ့သို့ ဆုမတောင်းပါဘဲလျက် လိင်ပြောင်းလဲ ဝင်စားမှုများကိုလည်း လူဝင်စားများတွင် လေ့လာ တွေ့ရှိရပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ကံသဘာဝသည်အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေ သော လူဝင်စားများကို လေ့လာခြင်းအားဖြင့် ပြုလုပ်သမျှ ကံကိစ္စရပ်ကိုတွင် တွယ်တာမှုဟုကျာနှင့် စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန်တို့ကို ပယ်နိုင်မှသာ ဘဝသံသရာ ကွင်း ဆက် ပြတ်တောက်နိုင်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့ ညီမြင်လာပါလိမ့်မည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၈)

သေခြင်းနှင့် မွေးခြင်းတို့၏ ခြားနားချက်သည် စိတ်တစ်ခဏ (thought moment) သာ ဖြစ်သည်။ ဘဝတစ်ခု၏ နောက်ဆုံး စိတ်တစ်ခဏ (စုတိစိတ်) သည် နောက်ဘဝ၏ ဦးဆုံး စိတ်တစ်ခဏ (ပဋိသန္ဓေစိတ်) ဖြစ်လာစေရန် အကြောင်းခံ ဖြစ်သည်။

အမှန် စင်စစ်အားဖြင့် နောက်ဘဝ ဆိုသည်မှာ ဘဝဖြစ်စဉ် တစ်ခု၏ အဆက်သာ ဖြစ်သည်။ (the continuity of the same series)။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အမြင်အရ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ဖြစ်တည်လာရသော ဘဝသည် နားမလည်နိုင်သော နက်နဲဆန်းကြယ်သည့်အဖြစ် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဘဝအပေါ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးသည် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မရှိချေ။

သီဟိုဠ်နိုင်ငံသား ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတော်
အရှင် ဒေါက်တာဝဇလျှူ ရာဟုလာ

Ven-Dr. W. Rahula,

What the Buddha Taught

မြန်မာနိုင်ငံတွင် လူဝင်စားကိစ္စရပ်များသည် လူဦးရေအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အမျိုးအစားအားဖြင့် လည်းကောင်း အခြား တိုင်းပြည်များမှာထက် ပိုမို များပြားလေသည်။ လူဝင်စားရေးနှင့် ကမ္မဝါဒကို အခြေခံအားဖြင့် လက်ခံယုံကြည်သော အများစု ဗုဒ္ဓဘာသာ တိုင်းပြည်ဖြစ်သည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ များပြားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မှန်သင့်သလောက်လည်း မှန်ပေမည်။ သို့ရာတွင် အချိုးကျအားဖြင့် အခြား အလားတူ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံများဖြစ်သော

ထိုင်းနှင့် သီရိလင်္ကာနိုင်ငံတို့တွင် မြန်မာပြည်လောက် လူဝင်စားဦးရေနှင့် အမျိုးအစား မများကြောင်း လူဝင်စား သုတေသီတို့ လေ့လာ တွေ့ရှိကြရလေသည်။ လူဝင်စားမှု အများဆုံး တွေ့ရှိရခြင်းမှာ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ပိုမို စပ်စုခြင်း၊ ဖော်ရွေခြင်း၊ ကူညီလိုသော စိတ်စေတနာရှိခြင်း ဟူသော အချက်ကို ယည့်သွင်း စဉ်းစားရပါမည်။

လူဝင်စားအမျိုးမျိုး

မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ လူဝင်စားများကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

၁။ မြန်မာပြည်ရှိ မြန်မာ၊ ရှမ်း၊ ကရင်၊ ကချင်၊ ရခိုင် အစရှိသော တိုင်းရင်းသားလူမျိုး အချင်းချင်း ဝင်စားသူများ။

၂။ ယခင်ဘဝက အသေဆုံးဖြင့် သေခဲ့ရသဖြင့် ယခုဘဝ မွေးကတည်းကပင် အနာများ၊ အမှတ်အသားများနှင့် ဒဏ်ရာများ ပါလာသူများ။

၃။ ယခုဘဝတွင် အမြာပူးမွေး လူဝင်စားများ။

၄။ ယခင်ဘဝက ဂျပန်၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ ဖြစ်ခဲ့သော မြန်မာလူမျိုး လူဝင်စားများ။

၅။ ယခင်ဘဝက အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန် အစရှိသော အနောက်နိုင်ငံသားများ ဖြစ်ခဲ့သော မြန်မာလူမျိုး လူဝင်စားများ။

၆။ ယခင်ဘဝက တိရစ္ဆာန်များဖြစ်ခဲ့သော လူဝင်စားများ။

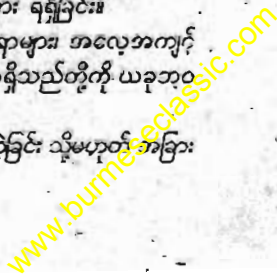
လူဝင်စား အစစ်အမှန်ဟူ၍ လူဝင်စားသုတေသီများက အောက်ဖော်ပြပါ အချက်အလက်များပေါ်တွင် မှီး၍ လေ့လာစုံစမ်းပြီးမှ လက်ခံအတည်ပြုပါသည်။

(က) ယခင်ဘဝ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ယခုဘဝ၌ ငယ်စဉ်အရွယ်က သတိရ၍ မိမိအလိုအလျောက် ပြန်လည်ပြောပြနိုင်ခြင်း။

(ခ) ယခုဘဝ၏ မိဘများသည် လည်းကောင်း၊ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လည်းကောင်း မိခင် ပဋိသန္ဓေ မတည်မီ သို့မဟုတ် မွေးဖွားခါနီး အချိန်တို့တွင် ထူးခြားသော အိပ်မက်နှင့် အကြောင်းကြားအိပ်မက်များ ရရှိခြင်း။

(ဂ) ယခင်ဘဝ၏ နှုပ်အဆင်းသဏ္ဍာန်များ၊ အမူအရာများ၊ အလေ့အကျင့်များ၊ ဝါသနာများ၊ ရောဂါများ၊ အမှတ်အသားများ အစရှိသည်တို့ကို ယခုဘဝ လူဝင်စားတွင် တွေ့ရှိရခြင်း။

(ဃ) မွေးခါစကပင် မြေပြတ်လက်ပြတ်၊ ကိုယ်အင်္ဂါချို့တဲ့ခြင်း သို့မဟုတ် အခြား

ဒဏ်ရာများ ပါလာပြီး ယခင်ဘဝက သေခါနီး အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည် ပြောပြနိုင်ခြင်း။

(င) ဘဝဟောင်းက အသေဆိုးနှင့် သေခဲရသောကြောင့် ဓား၊ လှံ၊ သေနတ်၊ လက်နက်၊ ရေ၊ မီး၊ မြေ စသည်တို့ကို အထူးပင် ကြောက်ရွံ့ခြင်း။

(စ) ယခင်ဘဝက လေ့လာသင်ကြား ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ခဲ့သော စကားများ၊ စာများကို အတော်အတန် ပြန်လည် ပြောဆိုနိုင်ခြင်း။ (ဥပမာ-အင်္ဂလိပ်စကား၊ ဂျပန်စကား၊ ပါဠိ)။

(ဆ) ယခုဘဝ၏ မိဘ နှစ်ဦးစလုံးဘက်မှ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ လုံးဝ မတတ်မြောက် မကျွမ်းကျင်ခဲ့ဖူးဘူးသော စက်မှုလက်မှု ပညာ၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပုပညာ၊ အတီးအမှုတ်၊ အဆို၊ အက ပညာရပ်များကို ထူးချွန်စွာ တတ်မြောက်ခြင်း။

(ဇ) ယခင်ဘဝတွင် သေလွန်ပြီး၍ ယခုဘဝသို့ မရောက်မီ ကြားကာလတွင် တစ္ဆေသရဲ အစရှိသော နာနာဘာဝ ဖြစ်ခဲ့ရုံများကို ပြန်လည် ပြောပြနိုင်ခြင်း။

(ဈ) ယခင်ဘဝက မိမိပိုင်ဆိုင် အသုံးပြုခဲ့သော အဝတ်အစားများ၊ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများတို့ကို မွေးချွယ်ပြန်နိုင်ခြင်း၊ ယခင်ဘဝက မိမိကိုယ်တိုင်

ပြန်ဟုတ်ခြင်းထားဆရာဦးမောင်ဟန်၊ လမ်းဒေါ်အေးသန်း ဝိနည်းသတို့အဝလွှေဆရာဘား လူဝင်စားမောင်ဦးမင်း

ယဉာဏ်အောင်အောင်တို့ကို

လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်း ထားခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ပြန်လည် ထုတ်ပေးနိုင်ခြင်း။ ယခင် ဘဝက မိမိအပြင် အခြားသူ တစ်ဦးနှစ်ဦးတို့သာ သိနိုင်သော အတွင်းရေး ကိစ္စများ၊ အဖြစ်အပျက်များကို ဖော်ထုတ်၍ ပြောဆိုခြင်း။

(ည) ယခင်ဘဝက မည်သည့် အရပ်တွင် သေသည်၊ မည်ကဲ့သို့ သေဆုံးခဲ့ရသည်၊ အသတ်ခံရလျှင် မည်သူမည်သူတို့က မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်သတ်သည်ကို အလိုအလျောက် ပြောပြနိုင်ခြင်း။

လူဝင်စားစစ်စစ်

လူဝင်စား အစစ်အမှန်တို့သည် အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းခြင်းရာ အားလုံးတို့ဖြင့် ပြည့်စုံရမည်ဟူ၍ မဆိုလိုပါ။ သို့ရာတွင် အများအပြား ပြည့်စုံ တတ်ကြပါသည်။ လူဝင်စားသူတေသီတို့၏ သုတေသနပြုချက်အရ လူဝင်စားသည် အထူးသဖြင့် အသက် (၄၊ ၅၊ ၆) နှစ်မှ (၁၀) နှစ်အတွင်း ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်ခြင်းကို လူဝင်စားသူတေသနအတွက် ပိုမို အထောက်အကူ ပြုစေသည်ဟု ဆိုပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ ထိုကဲ့သို့ ငယ်ရွယ်သူ လူဝင်စားတို့၏ အတိတ် ဘဝကို သိမိလိုက်သောသူများ ရှိနေသေးခြင်း၊ ယခင်ဘဝ မိဘများ၊ ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေများ၊ အိမ်နီးချင်းများထံမှ တစ်ဖန် ပြန်လည် မေးမြန်းစုံစမ်းနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ လူဝင်စားကလေးသည် ယခင်ဘဝက မိဘများ၊ သားချင်း ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ၊ အိမ်နီးနားချင်းများ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် မိမိ၏ အမည်များကို မှန်ကန်စွာ ပြောပြနိုင်ခြင်း၊ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို မှတ်မိခြင်း၊ ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်၍ မည်သူမည်ဝါ ဟူ၍ မှန်ကန်စွာ ဖော်ပြနိုင်ခြင်းတို့ ရှိပေရာ ငယ်ရွယ်သော လူဝင်စားကလေး များကို သုတေသနပြုရန်အတွက် ဘဝဟောင်းမှ သက်သေ အထောက်အထား များ အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်လေသည်။

ဆွေမျိုးခြား၍ ဝင်စားခြင်း

လူဝင်စားမှု သုတေသနပြုရာတွင် လူဝင်စားအစစ်အမှန် ဖော်ထုတ်ရန် အတွက် အခြား သက်သေ အထောက်အထားတစ်ခုမှာ လူဝင်စားကလေးငယ် သည် ဆွေမျိုးခြား၍ ဝင်စားလာခြင်း သို့မဟုတ် ရပ်ရွာ၊ မြို့နယ်၊ နိုင်ငံခြား၍ ဝင်စားခြင်း ဖြစ်၏။ မိသားစုတစ်ခုတွင်၊ ဆွေမျိုးတစ်ခုထဲတွင်၊ ရပ်ရွာတစ်ရွာထဲ တွင် ဝင်စားသော လူဝင်စားမှုထက် ရပ်ခြား၊ ရွာခြား၊ မြို့ခြား၊ နယ်ခြား၊ နိုင်ငံခြား၍ ဝင်စားသော လူဝင်စားဖြစ်ရပ်တို့မှာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်၏။ ဆွေမျိုးတစ်ခုထဲ၊ မိသားစုတစ်ခုထဲတွင် ဝင်စားသော လူဝင်စားဖြစ်ရပ် အတော်

ယဉာဏ်အောင်အောင်တို့ကို

များများမှာ လူဝင်စား အတုအယောင်များ ဖြစ်တတ်၏။ လူဝင်စား ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ပုံသေ သတ်မှတ်ထားသော မိဘတိုးဘွားတို့၏ စကားသံ ယောင်များကို လိုက်၍ ပြောဆိုခြင်းများကို ထောက်ခံပြီး မိမိမှာ လူဝင်စားဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလာတတ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ရပ်ခြား၊ ရွာခြား၊ နယ်ခြား၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော လူဝင်စားဖြစ်ရပ်များမှာ လူဝင်စားသုတေသနအတွက် သိပ္ပံနည်းကျ အထောက်အကူ ပြုနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

ဒေးဒရဲမြို့မှ လူဝင်စားမှု

ဒေးဒရဲမြို့နယ် ကျွဲဘုတ်ကျေးရွာ ကြတ်ကုန်းရပ်မှ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဦးမောင်ဟန်နှင့် ဒေါ်အေးသန်းတို့၏ သားထွေးလေး မောင်စိုးမင်း (အသက်-၅ နှစ်) သည် စကား စတင် ပြောဆိုတတ်သောအရွယ်တွင် ထူးဆန်းသော စကားများ ပြောကြားခဲ့သည်။ သူသည် ယခင်ဘဝက ထန်ဖက်ရွာမှာ နေထိုင်ကြောင်း၊ မသိန်းရီဆိုသူဖြစ်ပြီး ဦးစံသိန်းအမည်ရှိ ခင်ပွန်းရှိကြောင်း၊ သူ့မှာ ရင်ကျပ်ရောဂါဝေဒနာသည် ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါ ရင်ကျပ်ပန်းနာရောဂါကို ယခုဘဝဖခင် တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဦးမောင်ဟန်ထံ၌ လာရောက် ကုသခံယူခဲ့ကြောင်း၊ ရောဂါမှာမသက်သာဘဲ နောက်ဆုံးတွင် ရောဂါဖောက်လာ၍ ဖျားပုံဖြူဆေးရုံကြီးသို့အသွား လမ်းတွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရကြောင်း၊ မသိန်းရီဘဝ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အသက် (၄၂) နှစ် အရွယ်ရှိပြီး သားသမီး (၇) ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ သားသမီးများကို နာမည်နှင့်တကွ မှတ်မိကြောင်း ပြောဆိုပါသည်။

မောင်စိုးမင်း စကားပြောတတ်စအချိန်တွင် သူ မကြာခဏ ပြောကြားသော စကားမှာ "ငါ့မှာ ယောက်ျားရှိတယ်။ ထန်ဖက်မှာ နေတယ်" ဟူ၍ မပီတိလာ ပီတိလာ ပြောသည်။

လူဝင်စားမောင်စိုးမင်း

တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဦးမောင်ဟန်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်အေးသန်းတို့လည်း သားငယ်မောင်စိုးမင်း ဤသို့ မကြာခဏ ပြောလာမှ လွန်ခဲ့သော (၄)နှစ်ခန့်က မိမိတို့ထံတွင် ဆေးလာ၍ ကုသော မသိန်းရီကို သတိရလာကြသည်။ မသိန်းရီ နေထိုင်သည်မှာ ဒေးဒရဲမြို့နယ် ထန်ဖက်ကျေးရွာတွင် ဖြစ်သည်။ ထန်ဖက်ရွာနှင့် ကျွဲဘုတ်ရွာမှာ (၁၆) မိုင်ခန့် ကွာဝေးသည်။ မသိန်းရီ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှာ ဦးစံသိန်းဖြစ်ပြီး သူတို့တွင် သားသမီး ခုနစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။ မသိန်းရီသည် သူမ ခံစားနေရသော ရင်ကျပ်ပန်းနာဝေဒနာကို ကျွဲဘုတ်ရွာမှ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဦးမောင်ဟန်ထံတွင် ကုသခဲ့ရင်း ဆရာကြီး ဦးမောင်ဟန်၏ ဇနီး ဒေါ်အေးသန်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။ မသိန်းရီသည် ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါဖြင့်ပင် သေဆုံးခဲ့ရပြီး (၄) နှစ်ကြာမှ ဆရာကြီး ဦးမောင်ဟန်နှင့် ဇနီး ဒေါ်အေးသန်းတို့ထံတွင် ဝင်စားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်လာပေး

တစ်ည ဒေါ်အေးသန်း အိပ်ပျော်နေစဉ် မသိန်းရီကို အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ရသည်။ မသိန်းရီက သူမ ဒေါ်အေးသန်းတို့ထံသို့ လာရောက် လိုပါကြောင်း၊ ဒေါ်အေးသန်းတို့ မိသားစုက ဘူမိအား လက်ခံစေလိုကြောင်း၊ သူမ လာရောက်နေထိုင်ခြင်းကို ခွင့်ပြုပါရန် မေတ္တာရပ်ခံ တောင်းပန်ခဲ့သည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ထိုအိပ်မက်မျိုးကိုပင် ဒေါ်အေးသန်း၏ ခင်ပွန်း ဆေးဆရာကြီး ဦးမောင်ဟန်ကလည်း ရသည်။

ပထမတွင် ဒေါ်အေးသန်းက သူတို့မိသားစုမှာ သားသမီးဦးရေ များထွန်း၍ တစ်ကြောင်း၊ စီးပွားရေး ကျပ်တည်း၍တစ်ကြောင်း၊ သူတို့မိသားစုထံ လောရန် တားဆီးခဲ့သည်။ ဤအိပ်မက်မျိုးကိုပင် ဆရာကြီး ဦးမောင်ဟန်က နှစ်ကြိမ်၊ ဒေါ်အေးသန်းက သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် မြင်မက်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဦးမောင်ဟန် ခွင့်ပြုချက်အရ ဒေါ်အေးသန်းက မသိန်းရီကို လက်ခံလိုက်သည်။ မသိန်းရီသည် ဦးမောင်ဟန်နှင့် ဒေါ်အေးသန်းတို့၏ သားသမီး ခုနစ်ယောက်တို့ထံတွင် အငယ်ဆုံး သားထွေးလေး မောင်စိုးမင်းဘဝဖြင့် ဝင်စားခဲ့သည်။

အဝဟောင်းမှ ရောဂါ ပါလာ

မောင်စိုးမင်းသည် ဓာလေးအချင်းချင်း ကစားရာတွင် အမေကြီး၊ အစ်မကြီးမျိုး လုပ်ရမှ ကျေနပ်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း ပိန်းမကဲ့သို့ ဆဲဆိုတတ်သည်။ ယခင် မိန်းမဘဝမှ ယခု ယောက်ျားလေးဘဝသို့ လိင်ပြောင်းလဲခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မသိန်းရီဘဝ ဆုံးခါနီးအချိန်တွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို စိတ်စွဲလမ်းခဲ့

www.burmeseclassic.com

သောကြောင့်ဟု ဆိုသည်။ ဘဝဟောင်းက စိတ်စွဲလမ်းမှု (ဥပါဒါန်) ဟု ယူဆရသည်။

မောင်စိုးမင်းသည် မသိန်းရီဘဝက သားသမီးများ အားလုံးကို မှတ်မိနေသည်။ ဦးမောင်ဟန်နှင့် ဒေါ်အေးသန်းတို့က မောင်စိုးမင်းကို ထန်ဖက်ရွာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ဦးစံသိန်းတို့ ဝိသားစုနှင့် တွေ့ဆုံပေးသည်။ မောင်စိုးမင်းသည် ဦးစံသိန်းကို တွေ့တွေ့ချင်း 'ဖိုးစံသိန်း' ဟု ခေါ်လေသည်။ ဦးစံသိန်း၏ သားသမီးများကလည်း မောင်စိုးမင်းကို ချစ်ခင်ကြသည်။ မောင်စိုးမင်းသည် မသိန်းရီ ဘဝတုန်းက ရင်ကျပ်ပန်းနာ ဝေဒနာကို ယခုဘဝတိုင်အောင် သယ်ဆောင်လာဟန် ရှိသည်။ ယခု မောင်စိုးမင်းသည် မကြာခင်က ရင်ကျပ်ရောဂါ ခံစားရတတ်သည်။ ဦးစံသိန်းသည် မောင်စိုးမင်း၏ ပုံသဏ္ဍာန် ဟန်ပန်ကို ကြည့်၍ မိမိ၏ရန်း မသိန်းရီဘဝမှ လာသည်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်သည်။ လူဝင်စားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးမောင်ဟန်၊ ဒေါ်အေးသန်းတို့ထံ ခွင့်တောင်း၍ မောင်စိုးမင်းကို ရဟန်းခံ ရှင်ပြုပေးသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ယူဆချက်

မောင်စိုးမင်း၏ ဘဝပြောင်း ဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်လျှင် ဆွေမျိုးခြား၍ ဝင်စားသော လူဝင်စားမှုတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထန်ဖက်ရွာနှင့် ကျွဲဘုတ်ကျေးရွာတို့မှာ (၁၆) မိုင် ကွာဝေးပြီး ထိုကဲ့သို့ ဝေးကွာသော နေရာမျိုးတွင် ဝင်စားခြင်းမျိုးကို လူဝင်စားသူတေသီတို့ အနေဖြင့် သုကေသန ပြုလုပ်လိုကြပေသည်။

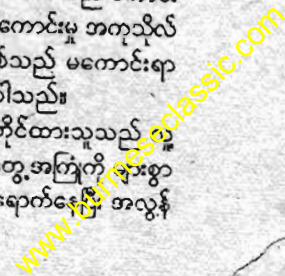
“အတိတ်ဘဝရှိသည်၊ နောင်ဘဝ ရှိသည်ဆိုသော အချက်များကို ယခင်က သက်သေမပြနိုင်ခဲ့။ ထို သက်သေပြချက် မရှိသော ခေတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြပြီ။ ယခုတော့ နောက်ဘဝ၊ အတိတ်ဘဝ ရှိ ၊ မရှိ သက်သေအတိအကျ ပြနိုင်သောခေတ်ကို ရောက်ပေပြီ။ ယုံ မယုံမှာမှ သင့်သဘောသာ ဖြစ်သည်” ဟူ၍ လူဝင်စားသူတေသနပြု လုပ်ခဲ့သူ နိုင်ငံတကာ ဆေးသူတေသနဌာနမှ ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာ စတန်နိစလပ် (၆)ဝရော(၆)က ပြောကြားခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ် အမှတ်ရမိပါသည်။

အခန်း (၉)

ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်အရ (၃၀) ဘုံအတွင်း သံသရာကြီးထဲ၌ ကျင်လည်နေကြရသည့် စာရေးသူတို့ လူသားများအဖို့ ကွယ်လွန်သည်နှင့် လားရောက်နိုင်သည့် ဘဝသစ်ဆိုသော လားရောက် ငါးမျိုး ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ ကောင်းသော သူဝတ် နှစ်မျိုးနှင့် မကောင်းသော ဒုဂ္ဂတိ သုံးမျိုးတို့ ဖြစ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ကြပါသည်။

- (၁) နိရယဝတိ - ငရဲသို့ လားရောက်ခြင်း။
 - (၂) ပေတဂတိ - ပြိတ္တာဘဝသို့လားရောက်ခြင်း။
(အသုရကာယ်ဘဝလည်း ပါသည်။)
 - (၃) တိရစ္ဆာနဂတိ - တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ လားရောက်ခြင်း။
 - (၄) မနုဿဂတိ - လူဘဝသို့ လားရောက်ခြင်း။
 - (၅) စေဝဂတိ - နတ်ဘဝသို့ လားရောက်ခြင်း။ (ဗြဟ္မာဘဝလည်း ပါသည်)
- လူတို့သည် အတိတ်ဘဝဟောင်းက ပြုလုပ်ခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ ကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးတို့ကြောင့် ဘဝသစ်တွင် ဖြစ်ကြရ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးသန်ပါက ဘဝသစ်သည် ကောင်းရာသူဝတ်၊ ကောင်းသော ဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိမည်ဖြစ်ပြီး မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံ အားကြီး၍ အကျိုးပေးသန်သည် ဆိုပါလျှင် ဘဝသစ်သည် မကောင်းရာ ဒုဂ္ဂတိ မကောင်းသော ဘုံဘဝသို့ လားရောက်မည် ဖြစ်ပါသည်။
- ညင်သာ၍ ကြင်နာတတ်သူ၊ မေတ္တာတရား လက်ကိုင်ထားသူသည် ဘဝတွင် ပြန်လည် မွေးဖွားလာပြီး သာယာသော ဘဝအတွေ့အကြုံကို ချမ်းစွာ ခံစားခံစားနိုင်သည့် အလားအလာ များပါသည်။ သောကရောက်နေပြီး အလွန်

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သောသူသည် ငရဲတွင် ပြန်လည် မွေးဖွားရန် အလားအလာ များပါသည်။ သို့မဟုတ် အတိတ်ကံရိပ်များကြောင့် လူပြန်၍ ဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း ဒုက္ခဆင်းရဲပေါင်းများစွာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော ဘဝအတွေ့အကြုံကို ခံစားရ သည့် လူသားသာလျှင် ဖြစ်ရန် အလားအလာ များပါသည်။

အတောမသတ်နိုင်သော လောဘတဏှာကြီးလွန်းသူ၊ လိုချင်တပ်မတ် စိတ်တည်း ဟူသော မီးကြီး တောက်လောင်နေပြီး မည်သည့်အခါတွင်မျှ ကျေနပ် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်း မရှိသူသည် သေလွန်သောအခါ ပြိတ္တာဘဝတွင် ပြန် လည် မွေးဖွားရန် အလားအလာ များပါသည်။ သို့မဟုတ် ရှေးအတိတ်ဘဝ များစွာက ကံအကြောင်းကြောင်းကြောင့် လူ့ဘဝတွင် ပြန်လည် မွေးဖွားလာပါ ကလည်း လိုချင်တမ်းတမှုများဖြင့် စိတ်သောက ရောက်နေရသည့် ဘဝမျိုးကို ရရှိဖို့ အလားအလာ များပါသည်။

လူသားကဲ့သို့ ကျင့်ကြံအားထုတ်သော လူအများသည် နောက်ဘဝတွင် လူအဖြစ်ပင် ပြန်လည် မွေးဖွားနိုင်သော အလားအလာ များစွာ ရှိကြပါသည်။ ဘဝအသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် မွေးဖွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ဗုဒ္ဓ၏ အယူအဆ ကို ထောက်ခံသည့် လက်တွေ့ အထောက်အထားများ ရှိသည်သာမက ဘဝ သံသရာလည်မှု သဘောတရားနှင့် ပတ်သက်၍ အထောက်အကူပြုသော သက်သေ အထောက်အထား များစွာ ရှိပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၃၀) ခန့်က စိတ်နယ်လွန် ပညာရှင်တို့သည် အတိတ်ဘဝက မှတ်ဉာဏ်များကို ထင်ထင်ရှားရှား မှတ်မိနေသောလူများနှင့် ပတ်သက်သည့် အစီရင်ခံစာများကို လေ့လာခဲ့ကြပါသည်။

ဥပမာ - အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် (၅)နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးက သူမ၏ အတိတ်ဘဝက အဖေနှင့် အမေများကို မှတ်မိသည်ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ ထို အဖြစ်အပျက်ကို အခြား လူတစ်ဦး၏ အဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်၍ ပြောမိ သကဲ့သို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တိတိကျကျ ပြောပြပါသည်။ ထိုအခါ စိတ်နယ်လွန် ပညာရှင်များသည် သူမထံလာပြီး ရာပေါင်း များစွာသော မေးခွန်းများကို မေးကြ ပါသည်။ မေးသမျှကို သူမက ဖြေပါသည်။ သူမ နေခဲ့သော ရွာကလေး၏ အသေအချာ ပြောပြနိုင်ပါသည်။ ထိုရွာကလေးမှာ စပိန်နိုင်ငံတွင် ရှိသော ရွာကလေး ဖြစ်နေပါသည်။ သူမ နေထိုင်ခဲ့သော ရွာအမည်၊ လမ်းအမည် အိမ်နံရိုးများ၏ အမည်များကို သာမက ထိုရွာတွင် နေစဉ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သမျှ အသေးစိတ် ပြောပြပါသည်။ မော်တော်ကား အတိုက်ခံရသဖြင့် ထိုဒဏ်ရာဖြင့်

ပျံပြုတ်နံရံအောက်ဆယ်ကွဲကြောင့်အနုရရှိမွေအာဝါအမှတ်

နှစ်ရက်အကြာတွင် သေဆုံးရပုံကိုလည်း မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြောပြပါ သည်။ သူမ ပြောပြချက် အသေးစိတ်ကို တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ အားလုံး အတိအကျ မှန်ကန်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ငါးနှစ်သမီးလေး ပြောပြသည့် ရွာအမည် စပိန်နိုင်ငံတွင် ရှိနေပါသည်။ သူမ ပြောပြသောလမ်း တွင် သူမ ဖော်ပြသောအိမ်မျိုး ရှိနေပါသည်။ ထို့ထက် ပိုသည်မှာ ထိုအိမ်တွင် နေသော အသက် (၂၃)နှစ် အရွယ်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှာ လွန်ခဲ့သော (၅)နှစ် ခန့်က ကားတိုက်ခံရပြီး သေဆုံးခဲ့ပါသည်။

အင်္ဂလန်တွင် မွေးပြီး စပိန်နိုင်ငံသို့ မရောက်ဖူးဘူးသော ငါးနှစ်အရွယ်

ကလေးငယ်တစ်ဦးက ဤကဲ့သို့ အသေးစိတ်များကို အဘယ်ကြောင့် ပြောနိုင်ပါသနည်း။ ဤကိစ္စမှာ တစ်ခုတည်းသော အဖြစ်အပျက် မဟုတ်ပါ။ ဘုရားနီးယား တက္ကသိုလ်မှ စိတ်ပညာပါမောက္ခ ဒေါက်တာ အီယန်စတီပင်ဆင်သည် သူ၏ စာအုပ် [Twenty Cases Suggestive of Reincarnation and Cases of Reincarnation Type] တွင် အလားတူ အဖြစ်အပျက် များစွာ ဖော်ပြထားပါသည်။ စတီပင်ဆင်သည် ထင်ရှားပြီး လေးစားရသော သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး နှစ်ပေါင်း (၂၅)နှစ်ကြာ အတိတ်ဘဝကို မှတ်မိသော လူများအကြောင်း (လူဝင်စား) တို့ကို လေ့လာခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

လူဝင်စားခြင်းကို သိပ္ပံနည်းကျ နှေးဦးစွာလေ့လာသူ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ စတီပင်ဆင်၏ လေ့လာ တွေ့ရှိချက်များသည် ဗုဒ္ဓ၏ ဘဝသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားခြင်း အယူအဆကို သက်သေခံသော အထောက်အထားများပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာစတီပင်ဆင် လေ့လာခဲ့သော လူဝင်စားများအနက် မြန်မာနိုင်ငံ၊ တပ်ကုန်းမြို့နယ်၊ မျောက်သိုက်ရွာမှ မပြုံးရီဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ဦးလည်း ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

မပြုံးရီကို အဖ ဦးရွှေဗိုင်းနှင့် အမိ ဒေါ်အုန်းမြိုင်တို့မှ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်း (၁၀)ယောက်တွင် မပြုံးရီသည် အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ မပြုံးရီ၏ မိဘများသည် လယ်သမားများ ဖြစ်ကြ၏။

ဒေါ်အုန်းမြိုင်၏အိမ်မက်

ဦးရွှေဗိုင်း၏မိခင် ဒေါ်အိမ်သီ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဖခင် ဦးရွှေဗိုင်း၏ ဇနီး ဒေါ်အုန်းမြိုင်သည် အိမ်မက်ဆန်း တစ်ခုကို မြင်မက်ခဲ့သည်။ အိမ်မက်ထဲတွင် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်အိမ်သီမှ သားဖြစ်သူ ဦးရွှေဗိုင်း၏ မိသားစုနှင့်အတူ သူမကို လာရောက် နေထိုင်ခွင့်ပြုပါရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည် ဆို၏။

မွေးရာပါအမှတ်အသား

မပြုံးရီကလေးကို မွေးလာသောအခါ သူ၏ ခြေထောက်ပေါ်တွင် မွေးရာပါ အိုးမဲအမှတ်အရာ ပါလာသည်ဟု ဆိုပါသည်။ မွေးရာပါ အမှတ်အသားများနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးဆန်းသော ကိစ္စတစ်ရပ်မှာ ယခင်ဘဝကပုဂ္ဂိုလ် အသက်ထွက်ခါနီးဆဲဆဲ သို့မဟုတ် သေဆုံးပြီးနောက် ထိုသူ၏ ကိုယ်အန္တရာယ်ပေါ်တွင် အိုးမဲသုတ်၍ မှတ်သားလိုက်သဖြင့် ယခုဘဝတွင်လည်း အလားတူ အမှတ်အသား ပါလာသော လူဝင်စားများအကြောင်း ဖြစ်လေသည်။

အများအားဖြင့် တင်ပါးဆုံး ခြေသလုံး၊ လက်မောင်း၊ နောက်ကျောများ

ပေါ်တွင် ရေးမှတ်လိုက်လေ့ ရှိသည်။ ဘဝဟောင်း၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများက မိမိတို့ထံတွင် ပြန်လည် ဝင်စားသောအခါ သိရှိနိုင်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ယခု မပြုံးရီ၏ ခြေထောက်မှ မွေးရာပါ အိုးမဲအမှတ်အသားမှာ ဒေါ်အိမ်သီ သေဆုံးစဉ်အခါတုန်းက ဒေါ်အိမ်သီ၏ သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်မကလေးမက ဒေါ်အိမ်သီ၏ ခြေထောက်ပေါ်တွင် မီးသွေးခဲဖြင့် အရာပေးလိုက်သည် ဆို၏။

ဒေါ်အိမ်သီ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှာ ဦးရုံးကြီးဖြစ်၍ ဦးရုံးကြီးနှင့် သူ၏သမီး ဒေါ်မကလေးမတို့သည် ဦးရွှေဗိုင်းနှင့် မအုန်းမြိုင်တို့၏သမီး မပြုံးရီကို ချစ်ခင်လွန်း၍ သူတို့အိမ်သို့ ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့ကြပါသည်။

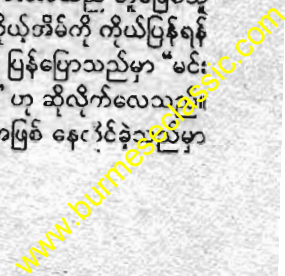
မပြုံးရီ စကားပြောတတ်စရာရွယ်တွင် သူမက အဒေါ် ဒေါ်မကလေးမကို သူမသည် ဒေါ်မကလေးမ၏အမေ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတတ်၏။ ဒေါ်မကလေးမ၏ မိသားစုဝင် အားလုံးကဲ့သို့ သူမကို “အမေ”ဟု ခေါ်လျှင် မပြုံးရီလေးက “ရှင်” ဟု လိုလိုလားလား ပြန်ထူးတတ်၏။ သူမကို “အမေ”ဟု မခေါ်ဘဲ နာမည်ရင်းတိုင်း ခေါ်လျှင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတတ်လေသည်။

ထူးခြားသောမွေးရာပါအမှတ်

မပြုံးရီက သူမ၏မိသားစုကို သူမ၏ ဦးခေါင်းမှ နဖူးပြင်ပေါ်ရှိ အမှတ်ကို ပြ၍ ဒေါ်အိမ်သီဘဝ သေဆုံးပြီးချိန် အသုဘအလောင်း မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်စဉ် အခါက သုဘရာဇာတို့ တူးခွင်း (၁) ဂေါ်ပြားတို့ဖြင့် မြေကြီးဖို့စဉ် ၎င်းတို့၏ ပေါ့ဆမှုကြောင့် ဒေါ်အိမ်သီ၏ နဖူးတွင် မတော်တဆ တူးခွင်းနှင့် ထိခိုက်မှုကြောင့် ယခုဘဝတွင် မွေးရာပါအမှတ်အဖြစ် ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ အဆိုပါ အမှတ်နေရာတွင် ဆံပင်မပေါက်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

ဒီအိမ်ဟာ ငါ့အိမ်ပဲ

မပြုံးရီသည် ယခုဘဝတွင် ဦးရုံးကြီးကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံ၏။ ဒေါ်အိမ်သီဘဝက ခင်ပွန်းသည်ကို ရိုသေသမှု ပြုခဲ့သည့်အတိုင်း ယခုဘဝတွင်လည်း ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံ၏။ တစ်နေ့တွင် ဒေါ်မကလေးမသည် တူမဖြစ်သူ မပြုံးရီကို ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် စိတ်ဆိုးလေရာ မပြုံးရီကို ကိုယ့်အိမ်ကို ကိုယ်ပြန်ရန် ငေါက်လိုက်မိလေသည်။ ထိုအခါ မပြုံးရီက ချက်ချင်း ပြန်ပြောသည်မှာ “မင်းသာထွက်သွား ငါ မသွားနိုင်ဘူး။ ဒီအိမ်ဟာ ငါ့အိမ်ပဲ” ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။ အမှန်မှာလည်း မပြုံးရီ၏ အတိတ်ဘဝ ဒေါ်အိမ်သီအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ဤအိမ်ပဲ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထူးခြားအံ့ဖွယ် မပျောက်ကွယ်သော အမှတ်

မပြုံးရီ၏ခြေထောက်ပေါ်မှ မွေးရာပါ အိုးမဲရာအမှတ်သည် အသက်ကြီး လာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်း မွေးမှိန် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သော်လည်း သူမ နဖူးပေါ်မှ ဆံပင်ကွဲကြောင်းအကြားရှိ အမှတ်အရာမှာမူ အသက်အရွယ်ရသည် အထိ မပျောက်မပျက် ရှိနေသည်မှာ ထူးခြားအံ့ဖွယ် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

လူဝင်စား ကလေး၏ မွေးရာပါအမှတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ထူးဆန်းသော ကိစ္စတစ်ရပ်မှာ ယခင်ဘဝက ကွယ်လွန်ခါနီးဆဲဆဲ (သို့မဟုတ်) ကွယ်လွန်ပြီး နောက် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် အိုးမဲ ဆီခေး စသည်တို့ဖြင့် မှတ်သားပေးလိုက် သဖြင့် လူဝင်စားကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ပြန်လည်၍ ပါလာသော မွေးရာပါ အမှတ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ယခု မပြုံးရီ၏နဖူးပေါ်မှ အမာရွတ်မှာမူ ဒေါ်အိမ်သိ နီဘဝ ကွယ်လွန်ပြီးချိန်မှ မတော်တဆ ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာအမှတ် ဖြစ်ပေရာ အတိတ်ဘဝက သေဆုံးချိန်တွင် ခြေထောက်ပေါ်တွင် မှတ်ပေးလိုက်သော အိုးမဲရာ မွေးရာပါအမှတ်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သော်လည်း မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ် စဉ်အခါက ရရှိခဲ့သော မတော်တဆ ထိခိုက်မှုဒဏ်ရာမှာ ဒေါ်အိမ်သိဘဝမှ တစ်ပြစ်လဲ မပြုံးရီ၏ဘဝအထိ မပျောက်မပျက်ခဲ့သည်မှာ ထူးခြား အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ် ဟု ဆိုရပါမည်။

အခန်း (၁၀)

သံသရာရှည်သမျှ ဘဝနှင့် မကင်းနိုင်ကြသော သက်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းသည် မိမိတို့၏ ဘဝကို မျက်မှောက်ရှိ အမျိုးမျိုးသော သင်ခန်းစာတို့ဖြင့် ရှာကြံ၍ အသိဉာဏ်ပေးရန် လိုအပ်လှပေသည်။ များစွာသော လူအချို့တို့သည် မိမိတို့၏ ဘဝအား အသိဉာဏ်ပေးမှုလည်း မရှိ၊ အသိဉာဏ်ကိုလည်း မရှာ၊ ဖာသာလဝါ နေလေ့နေထ ရှိတတ်ကြပါသည်။

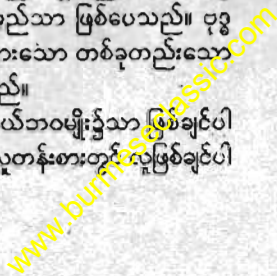
အသိဉာဏ် ဆိုသည်ကား အဘယ်နည်း။

အဝိဇ္ဇာ - မသိသောတရား

ဝိဇ္ဇာ - သိသောတရား

ဤနှစ်ပါးတွင် အမှောင်နှင့်တူသော အဝိဇ္ဇာတရားသည် လူတို့အား ပိတ်ဆီး ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိကြ၏။ ထို အဝိဇ္ဇာတရားကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက် ရဟတ်တွင် တစ်ပတ်ပတ် လှည့်လည် ခဲစားနေရသည်ဟု ဗုဒ္ဓတရားတော်က ဆို၏။ ထို အဝိဇ္ဇာဟူသော မသိမှုကြောင့် လောက၌ တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်နေရသော ချမ်းသာဆင်းရဲတို့ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချား ကြောက်အားတွေ ပိုနေကြရ၏။ ဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အသိဉာဏ် အလင်းရောင် ရှိပါမူကား လောက၌ မလွဲ မရှောင်သာသော တွေ့ကြုံရမှုတို့ကို တုန်လှုပ်စရာလည်း မရှိ၊ ကြောက်အားတွေ ဝင်ရန်လည်း မလို။ စိတ်သည် ထာဝရ ဖြူစင်နေမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာတော်တွင် အဓိက အရေးကြီးဆုံး ဟောကြားသော တစ်ခုတည်းသော တရားမှာ ဝိဇ္ဇာ (အသိဉာဏ်) တရားပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝဟူသည် မိမိက ရွေးချယ်ခွင့် မရ၊ အဘယ်ဘဝမျိုး၌သာ ဖြစ်ချင်ပါ သည်။ အဘယ်စနစ်တွင် မွေးချင်ပါသည်။ အဘယ်လူတန်းစားတွင် လူဖြစ်ချင်ပါ

တို့ထက်

၅၆

သည်ဟု မြေးချယ်ခွင့် မရလေရကား ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်၍ ပေါ်လာရသော မိမိဘဝအား ကျွန်ုပ်တို့သည် အကောင်းဟူ၍သာ နှလုံးပိုက်ကြရန် ရှိတော့သည်။ မိမိဘဝကို မိမိ ကျေနပ်ဖို့ လိုသလို တိုးတက်အောင် ကြိုးစားကြဖို့လည်း လိုပါသည်။ လူသည် လောကဓံရှစ်ပါး တရားတို့၏ အဆုံးအကောင်း အကျိုးအကြောင်းတို့နှင့် တွေ့ကြုံလာသောအခါတိုင်း ဘဝ၏ အရသာအဖြစ် အသိဉာဏ်ကို ပေးသွင်းလျက် ကျေနပ်စွာ မှတ်ယူခြင်းဖြင့် မိမိတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်စွာ ထားပြီး လောကဓံကို ကြုံကြံခံ ရင်ဆိုင်နိုင်ကြပေမည်။

ကမ္မသတ္တိ

လူသည် ဘဝတစ်ခုတွင် သေဆုံးပြီးနောက် မည်သည့်ဘဝတွင် ပြန်လည်ဖြစ်မည်ဆိုသော ကိစ္စတွင် အရေးအကြီးဆုံးသော အချက်မှာ ကမ္မပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္မ ဆိုသည်မှာ လုပ်ရပ် ပင် ဖြစ်၏။ ဖြစ်စေလိုသော စေတနာ ဦးဆောင်၍ ဆောင်ရွက်သော လုပ်ရပ်ကို ကမ္မဟု ခေါ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရသော် ကျွန်ုပ်တို့ လက်ရှိရနေသော အခြေအနေတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ အတိတ်က လုပ်ခဲ့သော ကမ္မသတ္တိကြောင့် ဖြစ်ရသော အကျိုးတရားများသာ ဖြစ်ပါသည်။ လူ့ဘဝတွင် လူသားကဲ့သို့ ကျင့်ကြံအားထုတ်သော လူ့အများသည် နောက်ဘဝတွင် လူအဖြစ်ပင် ပြန်လည် မွေးဖွားနိုင်သော အလားအလာ များစွာ ရှိကြပါသည်။

ကမ္မာကျော် လူဝင်စား သုတေသီ ပါရဂူကြီး ခေါက်တော အီယန်စတီဝင်ဆင်၏ လူဝင်စား သုတေသနပြုချက်အရ လူသည် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဝိညာဉ်အနေဖြင့် ရှင်သန်ရင်းနှင့် ရုပ်ခန္ဓာတစ်ခုနှင့် ပူးပေါင်းကာ ပြန်လည်မွေးဖွားရှင်သန်နိုင်သည် ဆိုသော အချက်ကို အတည်ပြု ထောက်ခံပြီး ဖြစ်ပေသည်။ တမလွန်ဆိုင်ရာ သုတေသန (သို့မဟုတ်) လူဝင်စား သုတေသနသည် ဗုဒ္ဓဝါဒီတို့ လက်ခံယုံကြည်သော ရုပ်နာမ်ကူးပြောင်းမှု ဖြစ်စဉ်ပင် ဖြစ်သည်။

တောင်သာမြို့နယ်မှ လူဝင်စား

တောင်သာမြို့နယ်၊ ကျောဖီကျေးရွာမှ ကိုဌေးဝင်းသည် ငယ်စဉ်အခါက အတိတ်ဘဝကို မှတ်မိသော လူဝင်စားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ကိုဌေးဝင်းကို အဖဦးသန်းနု (ရဲအမှုထမ်း) နှင့် အမိ ဒေါ်နန်းငြိမ်းတို့မှ (၁-၁-၂၆၁)တွင် မွေးသည်။ ကိုဌေးဝင်း မွေးစဉ်အခါက ဦးခေါင်းတွင် မွေးရာပါ အမှတ်ပါလာခဲ့သည်။ ဘဝဟောင်းတုန်းက သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခံရသော အမှတ်ဟူ၍ အတိတ်ဘဝက အကြောင်းကို ငယ်စဉ်က ကောင်းကောင်း ပြန်ပြောပြနိုင်၏။

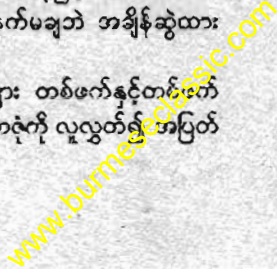
ကိုဌေးဝင်း၏ အတိတ်ဘဝမှာ ကိုဌေးဝင်း နေထိုင်ရာ ကျောဖီကျေးရွာမှ ဦးဘဇုံဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ဦးဘဇုံသည် အသားမည်းမည်း အရပ် ခပ်ပျပ်ပျပ် ခေါင်းတုံးထားပြီး ဥပမိရုပ် တည်တည်ကြည်ကြည် ရှိသည်။ ရွာရေးရပ်နေတွင် ဦးဆောင်သည်။ ငွေကြေး ပြည့်စုံချမ်းသာ၍ ကော့ရွာတွင် တိုက်အိမ်နှစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်သည်။ ဇနီးမယား (၃) ယောက် လူထားသည်။ ရွာမျက်နှာဖုံး ဖြစ်သော ဦးဘဇုံသည် တပည့်တပန်း ပေါများသည်။

ဦးဘဇုံသည် ကော့ရွာကာကွယ်ရေး တာဝန်ကိစ္စများ ယူရသဖြင့် လက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားသည်။ သူသည် ရပ်ရွာကာကွယ်ရေးကို ဦးဆောင်သူ ရွာသူကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးလည်း လုပ်သည်။

တစ်နေ့ ညတွင် ဖြစ်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ အချိန်ကာလအားဖြင့် ၁၉၅၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ တစ်ည၌ ဖြစ်လေသည်။ ဦးဘဇုံသည် ဇနီးငယ် မျက်နှာမြင်ပြီးစဖြစ်၍ ဇနီးငယ်၏အိမ်တွင် ရင်သွေးငယ်နှင့်အတူ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ဇနီးမှာ နို့ချိုမထွက်သဖြင့် ရင်သွေးငယ်အတွက် ဦးဘဇုံကိုယ်တိုင် နို့ဘူးဖျော်ပေး၍ ရင်သွေးလေးကို နို့ဘူးတိုက်ကော့နေသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြား၍ ဦးဘဇုံ တံခါးဖွင့်ပေးရာ မိမိ အသိတစ်ဦးနှင့် သွမ်းငါးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေသည်။ ဦးဘဇုံနှင့် ရင်းနှီးသူမှာ ရိုးရိုးသားသား အိမ်သို့ လမ်းကြို ဝင်လာလည်သည်ဟု ဦးဘဇုံက ငှင်းသဖြင့် စကားလက်ခံ ပြောဖြစ်ကြသေးသည်။ (၁၅) မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ပုခက်ထဲ လွဲသိပ်ထားသော ရင်သွေးက အော်ငိုသဖြင့် ဧည့်သည်များလည်း ထပြန်ရန် ပြင်ကြသည်။ ဦးဘဇုံမှာလည်း ရင်သွေးစောဖြင့် ကလေးထဲ ပြေး၍ အသွား မျက်နှာစိမ်းဧည့်သည်က ပါလာသော သေနတ်ဖြင့် ဦးဘဇုံ၏ နောက်စေ့ကို တည်တည်ချိန်ရွှမ်းကား ပစ်ထည့်လိုက်လေသည်။

ပခုက္ကူမှ ပျောက်ကွားခေါင်းဆောင် မောင်သိန်းတို့အဖွဲ့နှင့် နယ်မြေအုပ်စုဗိုလ်လှကြရင်း ဦးဘဇုံတစ်ယောက် လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းရင်းမှာ ဦးဘဇုံ လက်အောက်တွင် လက်နက်ကိုင်အင်အား (၁၀၀) ခန့် ရှိသည်ဆို၏။ ပခုက္ကူနယ်မှ ပျောက်ကွားခေါင်းဆောင် မောင်သိန်းအနေဖြင့် ဦးဘဇုံကို မိမိထံ လက်နက်ချစေလိုသည်။ ဦးဘဇုံအနေဖြင့် ခေါင်းဆောင်မောင်သိန်း၏ တောင်းဆိုချက်ကို ချက်ချင်း လက်နက်မချဘဲ အချိန်ဆွဲထားသည်ဟု ဆိုလေသည်။

တစ်လခန့် အကြာတွင် ၎င်းတို့၏ တပည့်များ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပဋိပက္ခ ဖြစ်ခဲ့ကြရာ ခေါင်းဆောင်မောင်သိန်းက ဦးဘဇုံကို လူလွတ်၍ အပြတ်

ရှင်းခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု စုံစမ်းသိရှိရသည်။

လူသေသော်လည်း ဝိညာဉ်မသေ

ဦးဘဇုံ အသတ်ခံရသည့် ညက သူ၏ ရုပ်ခန္ဓာကြီး လဲကျသွားသော်လည်း သူ၏ ဝိညာဉ်က နို့ဆာ၍ ငိုယိုနေသော ရင်သွေးငယ်တွေကြောင့် ရင်သွေးငယ် ကို နို့တိုက်ရန်အတွက် မှီဘူးဖျော်ပေးလိုက်သေးသည်ဟု ဆိုပါသည်။

မွေးရာပါ အမှတ်ဒဏ်ရာ

မောင်ဌေးဝင်း၏ ဦးခေါင်း၌ မွေးရာပါ အမှတ်ဒဏ်ရာ ပါလာသည်။ သူသည် အတိတ်ဘဝကို အမှတ်တရ ပြန်ပြောပြနိုင်ခဲ့သည်။

မောင်ဌေးဝင်း၏ ဦးခေါင်းမှ မွေးရာပါ ဒဏ်ရာအမှတ်မှာ ဦးဘဇုံ ဘဝက သေဆုံးခါနီး ကျည်သင့်သော ဒဏ်ရာနေရာအတိုင်း ဖြစ်သည်ဟု ဦးဘဇုံ၏ သားများနှင့် ဇနီးမယားတို့က ဝန်ခံကြလေသည်။ ဦးဘဇုံ ဘဝဟောင်းမှ မိတ်ဆွေ များကို ဦးဘဇုံ ဆက်ဆံသည့်အတိုင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုဆက်ဆံသည်။ ဦးဘဇုံ၏ မိတ်ဆွေများအမည်ကို မောင်ဌေးဝင်းသည် ဦးဘဇုံဘဝက အတိုင်းပင် နာမည်ခေါ်၍ စကားပြောသည်။ တစ်ရွာတည်းနေ ဦးဘဇုံနှင့် လူဝင်စား မောင်ဌေးဝင်း မိသားစုတို့မှာ ဆွေမျိုး မတော်စပ်ပါ။ တစ်ရွာတည်းသားချင်း အနေဖြင့်သာ သိကျွမ်းခင်မင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သေနတ်လက်နက်ကို ကြောက်လန့်

မောင်ဌေးဝင်းသည် သေနတ်လက်နက်ကို အထူး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍ ယူနီဖောင်းဝတ်များကို ငယ်စဉ်က ရဲရဲမကြည့်ဝံ့ချေ။ အကြောင်းမှာ ဦးဘဇုံ ဘဝတုန်းက လက်နက်ကိုင် ပျောက်ကွားယူနီဖောင်းဝတ်တစ်ဦး၏ သေနတ် လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဆန်ထောက်ပံ့

မောင်ဌေးဝင်းအား ဦးဘဇုံ ဝင်စားခြင်းဖြစ်သည် ဆိုသည်ကို ဦးဘဇုံ၏ မယားများနှင့် သားများက အသိအမှတ်ပြု လက်ခံကြသည်။ မောင်ဌေးဝင်းတို့ အိမ်တွင် ထမင်းချက်ရန် ဆန်လှီနေသောအခါ မောင်ဌေးဝင်းက တစ်ရွာတည်း နေ ဦးဘဇုံ၏ သားများထံသွား၍ ဆန်ဆွေးရာ ဦးဘဇုံသားများက ယခင်ဘဝမှ မိမိတို့ဖခင် ဝင်စားသူ မောင်ဌေးဝင်းလေး လိုသမျှ ဆန်များကို ပေးကြသည် ဆို၏။

အိပ်မက်ပေး

မောင်ဌေးဝင်း၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်နန်းငြိမ်းကလည်း မောင်ဌေးဝင်းမှာ ဦးဘဇုံ ဘဝမှ လာသူဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ဒေါ်နန်းငြိမ်းသည် မောင်ဌေးဝင်း အား ကိုယ်ဝန်မဆောင်ခင်က ဦးဘဇုံကို အိပ်မက်မြင်မက်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲ တွင် ဒေါ်နန်းငြိမ်းတို့ မိသားစုတွင် လာနေပါရစေဟု တောင်းပန်ပြောဆိုနေ သဖြင့် ဒေါ်နန်းငြိမ်း အိပ်မက်မှ လန့်နိုးခဲ့ရသည်။

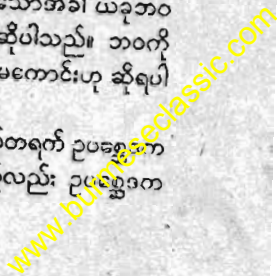
တကယ်လည်း ဦးဘဇုံ တစ်ဖြစ်လဲ မောင်ဌေးဝင်းလေးကို မိမိဝမ်းတွင် ဝင်စားမွေးဖွားခဲ့ရသည်ဟု ဒေါ်နန်းငြိမ်း ယုံကြည်သတ်မှတ်လေသည်။ ဦးဘဇုံ ဘဝတုန်းက ဝက်သားကြိုက်သလို မောင်ဌေးဝင်း ဝက်သားဟင်းဆိုလျှင် အလွန် ကြိုက်သည်။ ဦးဘဇုံဘဝက သေနတ်ကျည်သင့်၍ သေဆုံးရသဖြင့် သေနတ်ကို ကြောက်ရွံ့သော်လည်း သေနတ်လက်နက်ဆိုလျှင် စိတ်ဝင်စားသူတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ယခု မောင်ဌေးဝင်း ငယ်စဉ်ဘဝတွင် ကစားစရာ သေနတ်ကို အထူး သဘောကျ နှစ်ခြိုက်သည်။ မောင်ဌေးဝင်းသည် ဦးဘဇုံဘဝတုန်းက တိုက်အိမ် ထောင့် မြေအောက်တွင် မြှုပ်နှံထားသော သေနတ်လက်နက်များကို ရှာဖွေပေး နိုင်ခဲ့သည်။

ဝတ်ထုသရ ညဏ်ရတိုင်း ကောင်းသလား

မောင်ဌေးဝင်း စကားပြောတတ်စေအရွယ်တွင် အတိတ်ဘဝအကြောင်း များကို ပြောလာခဲ့ပြီး အသက် (၈) နှစ်သားအရွယ်တွင် ပြောင်းဖူးပြုတ်သော ခရုနွေးအပူလောင်၍ အတိတ်ဘဝ ဖြစ်ရပ်များကို ငယ်ငယ်ကကဲ့သို့ မပြောနိုင် တော့ပါ။ သို့ရာတွင် သူသည် ဘဝဟောင်းတုန်းက မြင်းစီးရင်း လက်နက်ကိုင် သည်ကိုတော့ ယခုတိုင် မှတ်မိနေသေးသည်ဟုဆိုရာ ဤအကြောင်းကို သတိရ သွင် ကိုဌေးဝင်းစိတ်တွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကိုဌေးဝင်းမှာ ယခုအခါ မန္တလေးမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေ ခိုင်း၍ သစ်စက် ဆစ်ခုံတွင် အလုပ်သမားအဖြစ် အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကိုင်နေရရှာသည်။ ယခင်ဘဝ က ကြေးရတတ်အဖြစ် ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုများကို သတိရသောအခါ ယခုဘဝ ဆင်းရဲဒုက္ခ ဖြစ်နေရမှုကို မကျေမနပ် ခံစားရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဘဝကို ပြန်သတိရသော ဇာတိဿရညဏ်သည် ဤနေရာ၌ကား မကောင်းဟု ဆိုရပါ သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ လူဝင်စားများကို လှေလာလျှင် ရုတ်တရက် ဥပစ္စေဒက ညွှန် သေဆုံးလာသူများသာ ဖြစ်တတ်ပေရာ ဦးဘဇုံသည်လည်း ဥပစ္စေဒက

(ရုတ်တရက်) အစိမ်းသေခဲ့သူဖြစ်ပြီး သူ့ အတိတ်ဘဝက လုပ်ခဲ့သော မကောင်းမှုကံတစ်ခုခု ဆောင်ရွက်ခဲ့မှုကြောင့်သာ ယခု ကိုဌေးဝင်းဘဝတွင် ကမ္မသတ္တိဆိုးဘဝပေးအကျိုး မကောင်းမှုကို ခံစားနေရရှာသည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ မကောင်းမှုကံသည် အကျိုးမပေးမီ ပျားရည်ပမာ ချိုမြိန်သည်။ အကျိုးပေးသောအခါ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ ကြုံတွေ့ရသည်။ ဤ တရားသည် ဓမ္မပဒမှ လာသော နိယာမတရား ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၁)

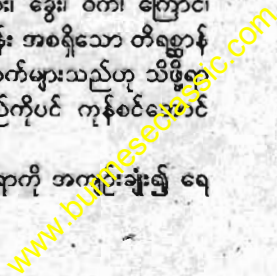
လူဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းသည်

ဘုရားရှင်က 'လူဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းသည်' ဟု ဟောတော်မူခဲ့သည်။ ဤစကားကို သာမညအားဖြင့် စဉ်းစားကြည့်မည် ဆိုပါလျှင် မမှန်ကန်နိုင်ဟု အောက်မေ့စရာ ရှိသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ ကိုယ့်မျက်စိအောက် မြင်ကွင်းတစ်လျှောက်လုံးမှာပင် အရပ်မျက်နှာအနှံ့ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည့် လူများကို ဖောဖော်သီသီ ၂၅ဟို မြင်နေရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ယနေ့ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာလူဦးရေ သန်းပေါင်း ခြောက်ထောင်ကျော် ရှိသည်။ ဤမျှ များပြားလှသော လူဦးရေတွေကို တွေ့နေရခြင်းသည် လူဖြစ်ဖို့ မခဲယဉ်း၍သာ တွေ့နေရသည်ဟု တွေးထင်စရာ ရှိပေသည်။

လူဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းသည် မခဲယဉ်းသည်ကို အတိအကျ သိရှိလိုပါက ကားတိရစ္ဆာန် ဦးရေနှင့် လူဦးရေကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကြည့်လျှင် မည်သည့် ဦးရေ အတွက်က များသည်ကို သိရပါလိမ့်မည်။ အတိအကျ သိရလျှင် ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဤလောကကြီးတွင် တိရစ္ဆာန်ဦးရေ မည်မျှ များပြားသနည်း။ ပထမဆုံး မိမိပတ်ဝန်းကျင် အနီးအနားမှာ ကြည့်ပါ။ ကျွဲ၊ နွား၊ ဇွေး၊ ဝက်၊ ကြောင်၊ ကြက်၊ ငှက်၊ ပုရွက်ဆိတ်တွေနှင့် ခြင်၊ ယင်၊ မှက်၊ သန်း အစရှိသော တိရစ္ဆာန်တွေ အများအပြားကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ဘယ်လောက်များသည်ဟု သိဖို့ရာ ထားဦး။ ပါဏဗေဒပညာအရ သတ္တဝါ အမျိုးအမည်ကိုပင် ကုန်စင်သောင် သိနိုင်ဖို့ မလွယ်ကူလှပေ။

သို့သော် ကျက်စားနေကြသည့် နေရာဌာနတူရာကို အကုဉ်းချုံး၍ ရေ

မွှားဘဝဖြစ်ခဲ့သူမောင်လှကြိုင်

ခွေးငယ်ဘဝမှပြောင်ခဲ့သူမအေးချို

တွက်ပြရလျှင်-

- ၁။ ကုန်းပေါ်မှာ ကျက်စား သွားလာနေကြသည့် တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုး
 - ၂။ ရေထဲမှာ ကျက်စား သွားလာနေကြသည့် တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုး
 - ၃။ ကောင်းကင်မှာ ကျက်စား သွားလာနေကြသည့် တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုး
- အားဖြင့် (၃) မျိုးသာ ရှိသည်။

ဤ တိရစ္ဆာန်များကို ကမ္ဘာလူဦးရေတွေနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ကြည့်မည်ဆိုလျှင် တိရစ္ဆာန်တွေကသာ များ၍ လူဦးရေတွေက အလွန် နည်းပါးလှသည်ကို သိရပါလိမ့်မည်။ ဤသို့ သိရလျှင် လူဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းလှပုံကို အတိအကျ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

နခသီခသုတ္တန်

သတ္တဝါများသည် အပါယ်ဘုံမှာသာ ဖြစ်ဖို့ရာ လွယ်ကူ၍ လူဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းသည့်အကြောင်းကို နခသီခသုတ္တန်၌ ဘုရားရှင်က ဟောတော်မူခဲ့လေသည်။ ဟောတော်မူပုံမှာ-

ဘုရားရှင်က ကိုယ်တော်မြတ်၏ လက်သည်းဖျားပေါ်မှ မြေမှုန့်ကို တင်တော်မူ၍ ရဟန်းတော်များကို မိန့်တော်မူသည်။

“ချစ်သား ရဟန်းတို့၊ ငါဘုရားရဲ့ လက်သည်းဖျားပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ မြေမှုန့်နဲ့ မဟာပထဝီမြေကြီးက မြေမှုန့်ဟာ ဘယ်ခင်းက သာလွန်ပြီး များပြားပါသလဲ”

ဤသို့ ဘုရားရှင်က မေးတော်မူသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးထော်မူသော မြတ်စွာဘုရား . . . အရှင် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ လက်သည်းဖျားပေါ်မှာရှိတဲ့ မြေမှုန့်က အနည်းငယ်မျှ မပြောပလောက်ပါဘုရား။ မဟာပထဝီမြေကြီးမှ မြေမှုန့်က သာလွန်ပြီး များပြားလှပါတယ် ဘုရား”

ဟု ရဟန်းတော်များက ပြန်လည် လျှောက်ထားကြသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က-

“ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဤ ဥပမာအတိုင်းပါပဲ၊ လူ့ဘဝက စုတိပျက်ကြောင့် သေလွန်ကြလို့ရှိရင် တစ်ဖန် လူပြန်ဖြစ်သူဟာ ငါဘုရားရဲ့ လက်သည်းဖျားပေါ်မှာရှိတဲ့ မြေမှုန့်လိုပဲ အလွန်တရာ နည်းပါတယ်။ ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာဘုံတွေမှာသာ ဖြစ်သူတွေက မဟာပထဝီမြေကြီးက မြေမှုန့်လိုပဲ အလွန်တရာ များပြားလှပါတယ်”

ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။ ဤ ဒေသနာတော်အရ အားဖြင့်လည်း လူဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းလှသည်ကို သဘောပေါက်နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်-

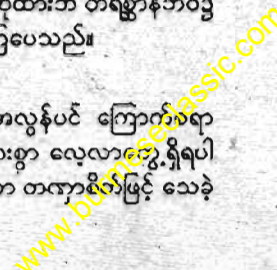
မနုဿ ပဋိလာဘော- လူဘုံဌာန လူ့လောက၌ လူဖြစ်ရခြင်းသည်ကာ။ ကိစ္ဆော- ခဲယဉ်းလှပါပေ၏ ဟု ဟောတော်မူပေသည်။

ဘုရားလောင်းနှင့် တိရစ္ဆာန်ဘဝ

ဘုရားလောင်းတော်တို့သည် အပရာပရိယကံကြောင့် ယုတ်ညံ့သော တိရစ္ဆာန်ဘဝ ဖြစ်ရငြားသော်လည်း ဘုရားလောင်း၊ ဝက်မင်း၊ ဘုရားလောင်း၊ ဥဒေါင်းမင်း၊ ဟင်္သာမင်း၊ ဆင်မင်း၊ ငှက်မင်း၊ ယုန်မင်း၊ စသည်ဖြင့် အကြီးအမှူး ဖြစ်ရရုံမက အလွန် အသိဉာဏ် ထက်သန်သော အဖြစ်မျိုးဖြင့်သာ ကြုံခဲ့ရလေသည်။ ဘုရားလောင်းတို့၏ ဘဝကား လူ့ဘဝတွင် မဆိုထားဘိ တိရစ္ဆာန်ဘဝ၌ ဖြစ်ရသည့်တိုင်အောင် အသိဉာဏ်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြပေသည်။

သေခါနီး အဖော်ကြီး

သေခါနီးကာလ စွဲလမ်းတပ်မက်မှုတို့သည် အလွန်ပင် ကြောက်ရွံ့ရာ ကောင်းကြောင်း ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာတို့တွင် များစွာ လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။ ချစ်ရနီး မယားကလေးကို စွဲလမ်းတပ်မက်သော တဏှာစိတ်ဖြင့် သေခဲ့

သောကြောင့် မြေဘဝ၊ ခွေးဘဝ၊ နွားဘဝ အဖြစ်တို့ကို ဆက်ကာဆက်ကာ ရောက်ရန်မကဘဲ မိမိချစ်မယား၏ ဝမ်းထဲ၌ပင် ပဋိသန္ဓေ ယူပြန်သော ဘဝမျိုး ပင် ရှိခဲ့ပါသည်။

ဥစ္စာရတနာ ကုဋေလေးဆယ်ကို မြေမှာ ဝှက်ထားကာ သေခဲ့ရပြီး ထို ရတနာများကို စွဲလမ်းတပ်မက်မှုကြောင့် မြေဘဝ၊ ကျေးသားငှက်ဘဝ၊ ကြွက် ဘဝသို့ ရောက်ရသော အဖြစ်မျိုးလည်း ကြားဖူးပါသည်။ သတ္တဝါတို့မည်သည် ကြောက်စရာ သံသရာခရီးသည်များပင် မဟုတ်ပါလား။

အံ့ဖွယ်တိရစ္ဆာန်လူဝင်စားများ

လူဝင်စား သူတေသနလုပ်ငန်းတွင် ထူးထူးခြားခြား ကျွဲ၊ နွား၊ ခွေး၊ မျောက်၊ ကြွက်၊ မြွေ အစရှိသော တိရစ္ဆာန်ဝင်စား ဖြစ်ရပ်ဆန်းများသည် ကြားစရာ၊ ဂုဏ်ယူစရာတော့ မဟုတ်။ တိရစ္ဆာန်ဘဝမှ လာကြသူများဖြစ်၍ ရက်စရာ ကိစ္စတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ မင်းစိုးရာဇာ၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ဘုရား ဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ ဟူသော ဂုဏ်ယူစရာ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်း များစွာ ရှိပါလျက် ယခင်ဘဝက ခွေးတိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆို ပြောပုံခြင်းမှာ အမှန်တကယ် ဖြစ်၍သာလျှင် ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ပြည်မြို့မှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး အဆိုအရ 'ခွေးဘဝမှ လူဖြစ်သူ' အံ့ဖွယ် တိရစ္ဆာန်ဝင်စားသူ တစ်ဦး၏ သတင်းကို ကြားရပါသည်။ ထိုသူမှာ ယခုအခါ အသက် (၂၀)အရွယ် ယောက်ျားလေး ဖြစ်၏။ ယခင်ဘဝ (ခွေးဘဝ)က အခြား ခွေးတစ်ကောင် ထမင်းကြမ်းခဲစားနေသည်ကို တွေ့ရ၍ ၎င်းခဲမှာ အလွန် ဆာလောင် မွတ်သိပ်နေသောကြောင့် စားရလို စားရငြား ထိုခွေးအနီးသို့ ကပ် သွားမိပါသည်။ ထမင်းကြမ်းခဲကို စားနေသော ထိုခွေးက မာန်မိပါသည်။ ခွေး ရှင်က ကြားသောအခါ အခြား ခွေးတစ်ကောင် မိမိခွေးကို ရန်မူသည်ထင်ပြီး လှဲဖြင့် ထိုးပါသည်။ လှဲသည် အစာငတ်မွတ်နေသော ခွေးလက်ပတ်ကြား၌ စူးဝင်ပြီး ပွဲချင်းပြီး သေပါသည်။ ယခု ဘဝတွင် လူယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ခွေးဘဝကို ပြန်လည် မှတ်မိပြီး ပြောပြပါသည်။

'ကျွန်တော် သူခွေးကို ရန်မူဖို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ငတ်လွန်းလို့ အစာ မြင်တာနဲ့ အိမ်အောက်ဝင်သွားတဲ့အခါ အိမ်ရှင်က ခွန်မြနေတဲ့ လှဲတံနဲ့ သူ လက်ပတ်ကြားကို ထိုးထည့်လိုက်ကြောင်း' အမှတ်တရ ပြန်ပြောပြပါသည်။ ထိုလူငယ်၏ လက်ပတ်ကြားတွင် ယခုဘဝအထိ လှဲဒဏ်ရာကို မွေးရာပါ အမှတ်အဖြစ် ပါလာသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကံကောင်းသူများ

တိရစ္ဆာန်ဝင်စားသူတို့သည် ယခင် ဘဝဟောင်း၏ မျိုးရိုးဇီဝအထုပ်ပါလာ ကြဟန် တူသည်။ သူတို့ စိတ်ဆိုးလာသောအခါ၌ တစ်ခါတစ်ရံ နွားများကဲ့သို့ ဦးခေါင်းဖြင့် ဝှေတတ်ခြင်း၊ ခွေးကဲ့သို့ ကိုက်ဖြတ်တတ်ခြင်း၊ မျောက်ကဲ့သို့ ခုန် ပေါက်တတ်ခြင်း၊ ချေသူငယ်ကဲ့သို့ ဟောက်တတ်ခြင်း စသော အတိတ် တိရစ္ဆာန် ဘဝက အလေ့အထများ ပါလာကြလေသည်။ လူဘဝမှ တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ လည်း ကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝမှ လူဘဝသို့ လည်းကောင်း၊ ဘဝကူးမြောင်းကြသူများ တွင် ယခု ဤဆောင်းပါး အစတွင် ဖော်ပြခဲ့သလို လူဖြစ်ဖို့ရာ အင်မတန် ခဲယဉ်းသော ကာလကြီးတွင် တိရစ္ဆာန်ဘဝမှ လူဘဝသို့ ကူးပြောင်းလာကြသူ များသည် အထူး ကံကောင်းသူများဟု ဆိုရပါမည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူဝါဒ

လူ့ဘဝအောက်၌ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်၊ အပါယ်လေးပါး ဟူ၍ ရှိကာ လူ့ဘဝ အထက်၌ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည် စသည့် ဘုံများ အစဉ် အလိုက် ရှိကြသည်။ လူ့သတ္တဝါသည် အဖန်တလဲလဲ ဘဝအမျိုးမျိုး၊ ဘုံ အသီးသီး၌ နိဗ္ဗာန်မရမချင်း၊ ကံအကုန်ဆက် မပြတ်မချင်း ကျင့်လည်ရသည်ဟု ယူဆခြင်းမှာ Buddhist Conception (ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူဝါဒ) ဖြစ်သည်။

နွားဝင်စားသော မောင်လှကြိုင်

မလှိုင်မြို့နယ် မန်ကျည်းပင်ရွာနေ ဦးသိန်းအောင်နှင့် ဒေါ်ငွေကြည်တို့၏ သား မောင်လှကြိုင်မှာ နွားဝင်စားသူ ဖြစ်သည်။ မောင်လှကြိုင် စကားပြော တတ်ခါစ သူသည် ဖခင် ဦးသိန်းအောင်တို့အိမ်တွင် မွေးထားသော 'လင်းယုန်' အမည်ရှိ နွားထီးကြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ နွားဘဝက အသက် (၁၇)နှစ် အရွယ်တွင် အလုပ်မှ အနားပေး၍ ဘေးမဲ့နေခဲ့ရကြောင်း၊ တစ်နေ့သောအခါ နေမကောင်းစဉ် သူ့ကို ဆန်ဆေးရည်များ တိုက်သဖြင့် သေသွားရကြောင်းကို ပြန်ပြောပြ၏။

(ဦးသိန်းအောင်က မိမိ၏ နွားကို ရင်အေးစေရန် ဆန်ဆေးရည် တိုက် ကျွေးကြောင်း ရှင်းပြသော်လည်း မောင်လှကြိုင်က ရောဂါနှင့် မတည့်၍ သေဆုံး ရကြောင်း စောဒဏတတ်သည်။)

တစ်နှစ်အရွယ် အခါလည်စဉ်က မောင်လှကြိုင်သည် မိမိ၏ လည်ပင်း၌ အနီးအနားရှိ သစ်ပင် ဆို့မဟုတ် တိုင်တွင် ကြီးဖြင့် ချည်လေ့ရှိသည်။ ကြီးသည် အထိ ညအခါ လသာသာတွင် လယ်ပြင် သို့မဟုတ် ခြံဝင်းအတွင်း ဇလပတ်

ထောက်၍ နွားသွားသလို သွားတတ်သည်။ သူ့စိတ်ဆိုးလျှင် နွားကဲ့သို့ ခြေထောက် ဆောင့်တတ်သည်။ နွားမူတ်တတ်သည်။ ခေတတ်သည်။ သူသည် ရွာထဲက အလွန် ဆိုးဝါးကြမ်းတမ်းသည့် နွားများကို လုံးဝ မကြောက်။ သူထိန်းလျှင် ငြိမ်သွားကြသည်။ ကလေးသဘာဝ သူငယ်ချင်းများနှင့် လယ်တောများထဲတွင် ကစားကြရာတွင်လည်း စပီးပင် ရိုးပြတ်ကြား၌ မောင်လှကြိုင်သည် လေးဖက်ထောက်၍ နွားများနည်းတူ ပြေးလေ့ရှိသည်။ အခြား ကလေးများက သူ့အား မိအောင် မလိုက်နိုင်ကြသည့်အပြင် သူတို့၏ ကိုယ်၊ လက်၊ ခြေထောက်များတွင် အပွန်းအပဲ့ဒဏ်ရာ ရရှိကြ၏။ မောင်လှကြိုင်မှာမူ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှု လုံးဝ မရှိပေ။

ဦးသိန်းအောင်က မိမိ၏ဇနီး ဒေါ်ငွေကြည် ကိုယ်ဝန်ခံလှ ရှိစဉ်အခါ တစ်ညက အိပ်မက်ထဲတွင် သေသွားသော နွားကြီးလင်းယုန်က 'ခင်ဗျားတို့ ဘိမ်မှာ ကျုပ် ထမင်းလာစားမလို့ ဟု လာပြောခဲ့သည် ဆို၏။

ခွေးဝင်စားသော မအေးချို

မအေးချိုကို ကျောက်တံတားမြို့တွင် မွေးဖွားသည်။ ဦးသိန်းလှိုင်နှင့် ဒေါ်ဆင့်တို့၏ သားသမီး ရှစ်ယောက်တွင် အငယ်ဆုံးသမီး ဖြစ်သည်။ မအေးချို အသက် (၂) နှစ်အရွယ် စကားပြောတတ်စွာအခါ၌ သူ၏ အစိမ့်များအား 'ဝါ ဟိုအိမ်ကို သွားချင်တယ်၊ ငါ့ကို လိုက်ပို့ပေးပါ၊ ငါ့နာမည် ဂျက်ကီ' ဟု ပြောသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဆင့်က သမီးစကားကို ကြားသည့်အခါ ထိုအိမ်ကို ပြခိုင်း၏။ ယခုနေသော အိမ်မှ မနီးမဝေးတွင် တည်ရှိသော ဦးထွန်းလှ၊ ဒေါ်အေးသန်းတို့ ကိုက်အိမ် ဖြစ်နေသည်။

မိခင် ဒေါ်ဆင့်သည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ဝန်းစကောနှင့် ထည့်၍ အရပ်ထဲ လိုက်လံရောင်းချသဖြင့် ဒေါ်အေးသန်းတို့ကို သိကျွမ်းကာ တစ်ဦး၏ အိမ်ကို တစ်ဦးက အပြန်အလှန် လည်ပတ်လေ့ရှိ၏။ သူတို့အိမ်မွေး ခွေးကလေး ဂျက်ကီကလည်း ခင်မင်၏။ ဂျက်ကီသည် အမွှေးစုတ်ဖွား တယ်ရီယာမပ် ဘိုခွေး ထီးကလေး ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အေးသန်းတို့တွင် သားသမီး မရှိသဖြင့် ထို ခွေးကလေးကို အလွန် ချစ်ခင်ကြ၏။ သီးခြား ကြောပန်းကန်ဖြင့် ထမင်းကျွေး၏။ ညအခါ ခြင်များ မကိုက်စေရန် ခြင်ထောင်ထောင်၍ သိပ်၏။ ဂျက်ကီကလည်း အလွန် လိမ္မာသည်။ အိမ်သာများ ဘုရားရှိခိုးသည့်အခါ သူတို့၏ ဘေးတွင် ထိုင်၍ ကြည့်ညှိနေပုံရသည်။ အိမ်သို့ ဆွမ်းဆန်စိမ်း လာရောက် အလှူခံသော သီလရှင်များကို အထူး ခင်မင်၏။

ခွေးကလေးဂျက်ကီသည် သေပြီးသည့်နောက် အနီးရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝင်း၌ တစ်လကြာမျှ ခွေးတစ္ဆေ ဘဝအဖြစ် နေခဲ့ရသေးကြောင်း၊ ယခု ဘဝ မိခင်(ဒေါ်ဆင့်) ဥပုသ်စောင့်လာရာမှ ယခင်ကပင် ချစ်ခင်နေသဖြင့် သူမ အိမ်သို့ လိုက်သွားကြောင်း၊ ဒေါ်ဆင့် သောက်သောရေထဲတွင် အမှိုက်ယောင် ဆောင်၍ အမိဝမ်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြောင်းကို မအေးချိုက ပြန်ပြောပြသည်။

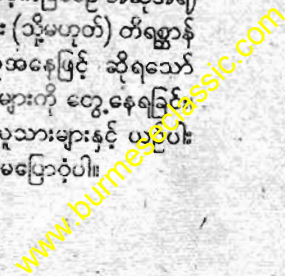
မအေးချိုသည် ယခင်ဘဝက မိမိအား ထည့်ကျွေးခဲ့သော ပန်းကန်လုံးကို အခြား အလားတူ ပန်းကန်လုံးများဖြင့် ရောထွေးထားသည့်အထဲမှ မှန်ကန်စွာ ရွေးထုတ်ပြန်နိုင်သည်။ သူ၏ ခွေးဘဝက ခြင်ထောင်ကို ဒေါ်အေးသန်းတို့ထံမှ အတင်းတောင်းယူသဖြင့် ပေးလိုက်ရ၏။ အိမ်နီးချင်း ဒေါ်သိန်းလှနှင့် သူ့အား မုန့်မှန်မှန်ကျွေးတတ်သည့် အနီးအနား ဈေးဆိုင်မှ ဒေါ်မြတင်အား လည်းကောင်း သူ ပြန်လည် မှတ်မိပြောပြနိုင်သည်။

မအေးချို၏ ထူးခြားချက်မှာ သူမသည် ခွေးများကို ချစ်သည်။ သူမသည် စိတ်ဆိုးလျှင် ခွေးကဲ့သို့ ကုတ်ဖဲ့ ကိုက်ဖြတ်လေ့ ရှိသည်။

ဘဝကူး ကောင်းစေဖို့

ကမ္ဘာ့ကျော် လူဝင်စား သုတေသီများအနေဖြင့် လူ့ဘဝမှ လူပြန်ဖြစ်ခြင်း (လူဝင်စားမှုသုတေသန)ကို စိတ်ပညာနည်းအရ အသေးစိတ် လေ့လာ သုတေသနပြုလျက် ရှိပါသည်။ လူဝင်စားနှင့် သူ၏ မိဘဆွေမျိုးများ၏ ထွက်ဆိုချက်၊ အတိတ်ဘဝ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မိဘဆွေမျိုးသားချင်း မိတ်ဆွေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များကို နှိုင်းယှဉ်လေ့လာပါသည်။ တိရစ္ဆာန်ဘဝမှ လာသူများကိုမူ တိရစ္ဆာန်ကို တွေ့ဆုံ မေးမြန်းဆွေးနွေးရန် မဖြစ်နိုင်။ (ယခုဘဝ) လူဝင်စား၏ ခံစားပြောပြချက်များကိုသာ မူတည် လက်ခံရ၍ ချွန်လှုပ်ထားရပါလိမ့်မည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် တိရစ္ဆာန်ဘဝမှ ဝင်စားလာကြပါသည်ဆိုသော တိရစ္ဆာန် ဝင်စားသူများကို သိပ္ပံနည်းကျ သုတေသန မပြုနိုင်၍ ဖြစ်ပါသည်။

ပညာရှင်အချို့ကလည်း အီတလီလူမျိုးသီအိုရီ (ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ် အဆိုအရ) လူ့ဘဝမှ မိမိထက် များစွာ နိမ့်ကျသော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ခြင်း (သို့မဟုတ်) တိရစ္ဆာန်ဘဝမှ လူ့ဘဝဖြစ်ခြင်းကို လက်မခံကြပါ။ စာရေးသူအနေဖြင့် ဆိုရသော် လူဖြစ်ပါလျက် အသိဉာဏ်နိမ့်၍ စရိုက်ကြမ်းသော လူများကို တွေ့နေရခြင်း၊ တိရစ္ဆာန် ဖြစ်ပါလျက် လူတမျှ အသိဉာဏ်ရှိနေခြင်း၊ လူသားများနှင့် ယှဉ်ပါးဆက်သွယ်မှု ရှိနေခြင်းတို့ကို တွေ့နေရ၍ မဖြစ်နိုင်ဟု မပြောဝံ့ပါ။

ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူဝါဒအရ (၃၁) ဘုံတွင် ကျင့်လည်နေကြရသော လူ သတ္တဝါတို့၏ သေခါနီးအချိန် ကောင်းသော စိတ်စေတနာ နှလုံးသွင်းမှု ဧကသန့်ကံသည် အရေးကြီးလှပါသည်။ ပမာအားဖြင့် ဘုရားရှင်၏ တရားသံကို နားထောင်နေသော ဖားငယ်သည် နွားကျောင်းသား၏ တုတ်ဖျားအောက်တွင် မတော်တဆ ထောက်မိကာ သေဆုံးခဲ့ရပြီး နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရ၏ဟု ဘုရား ဟောကျမ်းတွင် ကြားနာရဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် သဝကူးကောင်းအောင် ဘဝ ကောင်းတွင် ကောင်းစွာ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ အနေမှန်ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုးစားကြရမေ့ မည်။

အခန်း (၁၂)

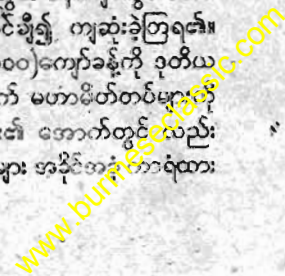
မြန်မာပြည်မှ ဂျပန်လူဝင်စားများ

မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ လူဝင်စားများကို သုတေသနပြုခဲ့ရာတွင် ဂျပန် ဝင်စားသူများကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။ အဆိုပါ ဂျပန်လူဝင်စားများမှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကာလက မြန်မာပြည် စစ်မြေပြင်တွင် ကျဆုံးခဲ့သော ဂျပန်စစ်သား ဝင်စားသူများ ဖြစ်သည်ဆို၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း (၅၀) ကျော် ရှိပြီဖြစ်ရာ ယနေ့ ဂျပန်ဝင်စားသူအများစုမှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်နေကြပေပြီ။ သုတေ သနပြုချက်အရ ဂျပန်ဝင်စားသူ အသက်ငယ်ရွယ်သော ကလေးများကိုလည်း ထပ်မံ တွေ့ရှိရသည်ဟု သိရပါသည်။ ဘဝတိုးတိမ် အကြိမ်ကြိမ် ကျမ်းပြုစုသူ လူဝင်စားသူတေသီ ဦးဝင်းမောင်အနေဖြင့် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ ဂျပန်လူဝင်စား (၁၄)ဦးကို စုံစမ်းလေ့လာနိုင်ခဲ့ပြီး ယခုအခါ မြန်မာပြည်မှ ဂျပန်လူဝင်စားပေါင်း (၂၀) ဦးကို ကမ္ဘာကျော် လူဝင်စားပါရဂူ ဒေါက်တာ အီယန်စတီဗင်ဆင်မှ လေ့လာ မှတ်တမ်းတင်ထားနိုင်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ကာလက မိတ္ထီလာ၊ ဖျော်ဘွယ် ဝန်းကျင်တွင် မဟာ မိတ်တို့၏ လက်ချက်ဖြင့် ဂျပန်စစ်သားများ ထောင်ချီ၍ ကျဆုံးခဲ့ကြရ၏။ ထိုအချိန်ကာလက မိတ္ထီလာတွင် ဂျပန်စစ်သား (၃၀၀၀)ကျော်ခန့်ကို ဒုတိယ ဒိုလ်ချပ်ကြီး ကာဆူရာနှင့် ကိဗုရာတို့က ကြီးမှူးလျက် မဟာမိတ်တပ်များတို့ ခုခံတွန်းလှန်ရန် ဂျပန်တပ်များသည် လူနေအိမ်များ၏ အောက်တွင် လှည်း ကောင်း၊ တန်ပေါင်မိုးများနှင့် ဘိလပ်မြေ၊ သဲ၊ သစ်တုံးများ အပိုင်အခဲ တာရံထား

သည့် ဘန်ကာများထဲတွင် လည်းကောင်း၊ လက်နက်ခဲယမ်း အပြည့်အစုံဖြင့် တပ်စွဲထားကြသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် အမှတ် (၂၅၅) ဗြိတိသျှတပ်ကား တပ် မဟာသည် ခြေမြန်တပ်မ (၂)ခု၊ လက်နက် အမြောက်များ အကူအညီဖြင့် အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာ ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်အပြင် လေကြောင်း အကူ အညီဖြင့်ပါ မိတ္ထီလာရှိ ဂျပန်မြို့စောင့်တပ်ကို လုံးဝနီးပါး ဖြိုခွဲပစ်လိုက်သည်။ ဂျပန်တပ်သားများသည် ပျော်ဘွယ်ရှိ ဆားတောင်း၊ ယင်းတော်၊ တမာကုန်းရွာ များဘက်သို့ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားကြရာ ဂျပန်တပ်သား အနည်းငယ်သာ လွတ်မြောက်၍ အများစုမှာ ဗြိတိသျှစစ်တပ်များ၏ သုတ်သင်ခြင်းကို ခံကြရ သည်။

ခုတ်ယကမ္ဘာစစ်ကို သိမိလိုက်ကြသော သက်ကြီးရွယ်အိုများသည် အဆိုပါ မိတ္ထီလာ တိုက်ပွဲကြီးအကြောင်းကို ယနေ့တိုင် ပြောစမှတ်ပြုနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ဂျပန်လူဝင်စားများကို အဆိုပါ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာ ဒေသများဖြစ်သော မိတ္ထီလာ၊ ပျော်ဘွယ်၊ တပ်ကုန်းနှင့် သာစည် တစ်ဝိုက်တွင် အများဆုံး တွေ့ရလေသည်။

ဂျပန်လူဝင်စားတို့၏ ထူးခြားမှု

ဂျပန်လူဝင်စားတို့တွင် ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ အလေ့အကျင့်၊ အယူအဆ စိတ်နေသဘောထားများ ပါလာကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဂျပန် ဝင်စားသူများမှာ ဝီရိယကောင်း၍ စိတ်မြန်ကြ၏။ သတ္တိရှိ၍ စိတ်ဆိုးလွယ်သည်။ သူတို့ စိတ်ဆိုး လျှင် ပါးကို ရိုက်တတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ချိုးသော အစားများကို ကြိုက်၏။ ဝါးကို မကျက်တကျက် ချက်ထားသည်ကို စားလိုကြ၏။ ခရမ်းချဉ်သီး ကြိုက်၏။ ဂျပန်လူဝင်စားများ ငယ်စဉ်တုန်းက လေယာဉ်ပျံကို အထူး ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ လေယာဉ်ပျံသံ ကြားပြီဆိုလျှင် စားပွဲခုံအောက်၊ အိမ်အောက်တို့သို့ ဝင်၍ ပုန်း အောင်းတတ်ကြသည် ဆို၏။

တို့ပြင် ဂျပန်ပြည်ကို အမြဲ လွမ်းနေတတ်ပြီး ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်လိုကြသည်။ ဂျပန်ကိုသို့ ဝတ်ဆင်လိုသည်။ အထူးသဖြင့် ဘောင်းဘီ၊ ခဲပတ်များကို နှစ်သက် သည်။ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန် လူမျိုးများကို ရွံ့မုန်းသည်။ ပုသော ရာသီဥတု ထက် အေးသောရာသီဥတုကို ပို၍ နှစ်သက်ကြပြီး ပင်လယ်ပြင်ကို တမ်းတ ကြသည်။

ဘာသာစကားနှင့် ပတ်သက်၍ ယင်းတို့ ငယ်စဉ်က မြန်မာစကားမဟုတ် သော ထူးဆန်းသည့် ဘာသာစကား ထမ်းမျိုးကို ပြောဆိုကြသည်။ ကိုးကွယ်

သောဘာသာတွင်လည်း မဟာ ယာနဆန်ဆန် ကိုးကွယ်မှု များကို ပြုလုပ်လိုကြသည်။ ထိုင်သောအခါတွင် ဂျပန်လူမျိုး များလို ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ခြင်းမျိုး ဖြင့် ထိုင်တတ်သည်။

ဂျပန်လူဝင်စားများသည် လောကဓံကို ကြံကြံခံ နိုင် ရည်ရှိပြီး ဝီရိယရှိ၍ အလုပ်ကို ခွဲဖြင့်မာန်ဖြင့် လုပ်ကိုင်တတ် ကြသည်။ ဂျပန်တေးဂီတ၊ ပန်းချီ၊ စာပေများကို စွဲလမ်း နှစ်သက်ကြသည်။ ငယ်စဉ်က ဆိုလျှင် ဂျူဒို၊ ကရာတေး စ သောဂျပန်ရိုးရာအားကစားများ ၌ ဝါသနာထုံကြသည်။

ဤကဲ့သို့ မြန်မာကလေး များနှင့်မတူ တစ်မှုထူးခြား နေသော အလေ့အကျင့်စရိုက် (Behavioral Traits) များကို မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဂျပန် လူဝင်စားများတွင် လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို အမေရိကန်နိုင်ငံ ဗာဂျီးနီးယားတက္ကသိုလ်မှ စိတ်ပညာပါမောက္ခ ဒေါက်တာအီယန်စတီပင်ဆင် (လူဝင်စား သုတေသီ) က အသေးစိတ် လေ့လာ၍ သုတေသနပြုလျက် ရှိလေ သည်။

ဂျပန်လူဝင်စား အမြွှာညီအစ်မ

မခင်စန်းတင်နှင့် မခင်စန်းရင်တို့သည် ပျော်ဘွယ်မြို့နယ် မင်းလမ်းတောင် ရွာ၌ အဘဦးချစ်ထွေးနှင့် အမိဒေါ်ခင်ကြည်တို့မှ (၅) မိနစ်ခြား၍ မွေးဖွားသော အမြွှာညီအစ်မများ ဖြစ်ကြသည်။ မခင်စန်းတင်က အစ်မဖြစ်၍ မခင်စန်းရင်က ညီမ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ယခင်ဘဝက ယခု မွေးဖွားရာ ရွာအနီး စစ်မြေပြင်၌ ကျဆုံးခဲ့ကြသော ဂျပန်စစ်သားများ ပြစ်ကြသည်ဟု ဆို၏။ သူတို့နှစ်ဦး ထူးခြား ချက်မှာ (၃)နှစ် အရွယ်ခန့် စကားပြောတတ်သည့်အချိန်တွင် သူတို့သည် ယခု

www.burmeseclassic.com

ဘဝတွင် ညီအစ်မတော်ကြွသကဲ့သို့ အတိတ်ဘဝဟောင်းကိုလည်း အိပ်မက် (သို့မဟုတ်) အခြား တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ မပြောဘဲ သိမြင်လာရာ ယခင် ဘဝက သူတို့သည် ညီအစ်မတော်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း သိမြင်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘဝဟောင်းမှ နားလည်ခဲ့သော ဂျပန်ဘာသာစကားနှင့်ပင် ညီအစ်မ အချင်းချင်း ပြောဆို၍ မိမိတို့ အတိတ်ဘဝအကြောင်းကိုလည်း သဘောတူ လျှို့ဝှက်ခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ ဘဝဟောင်းမှ ဘာသာစကား လုံးဝ မသိတော့ဟု ဆိုပါသည်။ အစ်မ မခင်စန်းတင်က ဤသို့ ဆို၏။

ဘဝဟောင်းက စစ်ပွဲအကြောင်း မှတ်မိပါသေးသည်။ မိတ္ထီလာတွင် တိုက်ပွဲကြီးများ တိုက်ခိုက်၍ နောက်ဆုံး ပျော်ဘွယ်မြို့ အနောက်ဘက် ရန်အောင် တိုက်ပွဲမှ ဆုတ်ခွာလာပြီး ယခု မိမိ နေအိမ်ရှိရာ မင်းလမ်းရွာကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ဖက်မှ ရန်သူသည် အင်္ဂလိပ်များဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိပါသည်။ မိမိတို့ ညီအစ်မတို့နှစ်ယောက်မှာ စစ်တပ် တစ်တပ်ထဲတွင် အတူတူ အမှုထမ်းကြ၍ သေအတူရှင်မကွာ နေထိုင်ခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က မိမိတို့ ညီအစ်မတို့နှင့် အလွန်ချစ်သော အခြား စစ်သည်တော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်း ပါလာပါသည်။ ၎င်း၏ အမည်ကိုလည်း မမှတ်မိ။ မိမိတို့ အမည်များကိုလည်း လုံးဝ မမှတ်မိရုံမက မိဘများ၏ အမည်၊ နေရပ်များကိုပါ မှတ်မိခြင်း မရှိတော့ပါ။ အမှတ်မိဆုံးမှာ မင်းလမ်းရွာတွင်းအရောက် ညနေပိုင်းလောက်တွင် ရန်သူ လေယာဉ်ပျံများ မင်းလမ်းရွာပေါ်သို့ ရောက်လာပြီး အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်သည်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။ မိမိတို့ ညီအစ်မတို့နှစ်ယောက်နှင့် သူငယ်ချင်း ပေါင်းသုံးယောက်စလုံး ယခု နေထိုင်သော အိမ်အနောက်ဘက် မန်ကျည်းပင်နှစ်ပင်ကြားတွင် ပြားပြားဝပ်၍ ငိုခဲ့ကြသော်လည်း ဗုံးလက်နက်များမှာ မိမိတို့ အပေါ်တည့်တည့်ကို ကျလာပြီးနောက် ညီအစ်မတို့နှစ်ဦးစလုံး ဗုံးကျည်ထိမှန်ကာ သူငယ်ချင်းမှာ လွတ်မြောက်သွားပြီး မိမိတို့ ညီအစ်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးကြရပါသည်။ ဗုံးကြဲမှုဒဏ်ကြောင့် မီးများ ထလောင်သဖြင့် မသေမီကလေးတွင် မိမိတို့ကိုယ်၌ ပါလာသည့် လက်မစ်ဗုံးများ ပေါက်ကွဲကျန်သည်ကိုလည်း မှတ်မိပါသေးသည်။ မသေမီအချိန်တွင် ဂျပန်ပြည်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော မုဆိုးမ မိခင်ကြီးကို အမှတ်ရ၍ သေဆုံးခဲ့ရပါသည်။

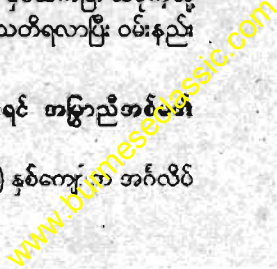
ယခင်ဘဝက ကျွန်မသည် သေလျှင်သေချင်း ကျွန်မ ကိုယ်ထဲမှ ဝိညာဉ်သည် ဂျပန်ပြည်သို့ ချက်ချင်း ရောက်သွားကာ မိခင်ကြီးအား မြင်တွေ့ခဲ့ရပါ

သည်။ သို့ရာတွင် ဝိညာဉ်သည် မိခင်ကြီးနှင့် စကားပြောဆို ဆက်ဆံ၍လည်း မဖြစ်။ ဝင်ရောက်တွေ့၍လည်း မရ။ မိခင်ကြီးခမျာလည်း သူ့သား နှစ်ယောက် စလုံးအား မတွေ့မမြင်ရ မသိရတော့ပါ။ ၎င်းအဖြစ်ကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ဖြစ်ရပြီးနောက် မိမိတို့ အဘယ်ဘဝတွင် ရောက်ရှိသွားသည်ကို လုံးဝ မမှတ်မိတော့ပါ။ ယခုဘဝ သုံးနှစ် အရွယ်ခန့်ရောက်မှ အိပ်ရာမှ နိုးသကဲ့သို့ နိုးထလာပြီး အတိတ်ဘဝ အကြောင်းများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာပါတော့သည်။ အတိတ်ဘဝတွင် နတ်ကို ကိုးကွယ်သော ဂျပန်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြပြီး အခြား မွေးချင်းမရှိ ညီအစ်မတို့နှစ်ဦးသာ မိခင်ကြီးနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဖခင်မှာ ကျွန်မတို့ စစ်ထဲမဝင်မီ သုံးနှစ်ခန့်က သေဆုံးသွားသည်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။

သားအကြီးမှာ (၁၈) နှစ်ကျော်တွင် စစ်ထဲဝင်၍ အငယ်မှာ (၁၅) နှစ်ကျော်တွင်ပင် အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့်အတူ သေအတူ ရှင်မကွာ လိုက်မည်ဟု ဆို၍ မိခင်ကြီးက တားမြစ်သည့်ကြားမှ လွတ်အတင်း စစ်ထဲ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ မိမိတို့သည် တိုင်းပြည်အတွက် စစ်ထဲဝင်ရောက်၍ အသေခံရလျှင် မြတ်သည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်နှင့် ဆန္ဒပြုပြီးပြုမှုကြောင့် စစ်မှုထမ်းခဲ့သူများ ဖြစ်ပါသည်။ တပ်တွင် သင်တန်း တစ်နှစ် တက်ခဲ့ပြီးနောက် မည်သည့်တိုင်းပြည်သို့ စစ်ထွက်၍ တိုက်ခဲ့ရသည်ကို လုံးဝ မမှတ်မိတော့ဘဲ မြန်မာပြည် စစ်မျက်နှာတွင် ရန်သူအင်္ဂလိပ်နှင့် တိုက်ခဲ့ရသည်ကို နောက်ဆုံး အနေနှင့် ကောင်းစွာ မှတ်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိမိတို့ သေဆုံးသည့်အချိန်တွင် အစ်ကိုဖြစ်သူ (၂၅)နှစ်၊ ညီဖြစ်သူ (၂၂)နှစ် ဖြစ်ပါသည်။ ညီအစ်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်လုံးဝ မရှိပါ။ အစ်ကို၏ နောက်ဆုံးရာထူးမှာ (၃)လိုင်း၊ ကြယ်သုံးပွင့် ရင်ဘတ်တွင် တပ်ဆင်၍ အငယ်မှာ ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိပါသည်။ မိမိတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ဓားရှည်၊ ခြောက်လုံးပြွန်နှင့် လက်ပစ်ဗုံးများ ပါလာသည်ကို အမှတ်ရပါသည်။ မဟာမိတ်တို့ ဗုံးများ ကြဲစဉ်က ညီ၏ ညာဘက်ချိုစောင်း ခေါင်းတွင် ဗုံးဆန်ထိမှန်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးအား တစ်ပြိုင်နက်လို ကျည်သင့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘဝဟောင်းနှင့် ယခုဘဝကို နှိုင်းယှဉ်လိုက်ပါက ဘဝဟောင်းကို ပိုမို နှစ်သက်ပြီး ယခုကဲ့သို့ မေးမြန်းနေသည့်အချိန်တွင် ဘဝဟောင်းမှ မိခင်ကို ပိုမို သတိရလာပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိပါသည်။

၃-၅-၇၉ နေ့ မင်းလမ်းရွာနေ ခင်စန်းတင်၊ ခင်စန်းရင် အဖွဲ့ညီအစ်မ၏ မိခင် ဒေါ်ခင်ကြည်၏ မြေကြားချက်
ယခု ကျွန်မ အသက် (၅၆) နှစ်၊ လွန်ခဲ့သော (၃၄) နှစ်ကျော် အင်္ဂလိပ်

မဟာမိတ်တပ်များ ကျွန်ုပ်တို့ မင်းလမ်းရွာပေါ်သို့ လေကြောင်း စစ်ဆင်ရေးပြု စဉ်က အဖြစ်အပျက် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုအားလုံး မင်းလမ်း ရွာ အရှေ့ဘက် တစ်မိုင်ခန့်အကွာ လွမ်းပုံသာ ဘုရားအနီး ရွှေပြောင်းနေထိုင် ခိုက် နေရာသီ နေ့တစ်နေ့ ညနေစောင်းအချိန်တွင် မဟာမိတ်လေယာဉ် (၅)စင်း (၆)စင်းခန့် လာရောက်၍ အပြင်းအထန် ဗုံးကြဲ၊ စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်သဖြင့် မင်းလမ်းရွာတစ်ရွာလုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ရန်ထားခဲ့သော ယောက္ခမဖြစ်သူ ဦးရွှေသီး၏ ပြောပြချက်အရ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရန် လေယာဉ်အုပ်စု ရွာပေါ်သို့ ပျံဝဲရောက်ရှိလာခိုက် ယခု ကျွန်ုပ်တို့အိမ် အနောက်တောင်ဘက်တွင် ရှိသော မန်ကျည်းပင် နှစ်ပင်ဆီသို့ ရွာအနောက်ဘက်မှ လက်နက်များဖြင့် ပြေးဝင်လာသော ဂျပန်စစ်သား သုံး ယောက်ကို ဦးရွှေသီး မြင်လိုက်ရာ ဦးရွှေသီးလည်း ၎င်းကို သတ်ဖြတ်ရန် ပြေး လာသည်ဟု တွေးထင်နေခိုက်နှင့် ဗုံးကြဲရန် လေယာဉ်အုပ်စုတစ်စု ရောက်လာ ခိုက်နှင့် ကြုံနေစဉ် ယခု ကျွန်ုပ် နေအိမ် အရှေ့တောင်ဘက်ဆီတွင် ထိုစဉ်က တည်ရှိသော ဗုံးခိုကျင်းထဲသို့ ဝင်ရောက် ပုန်းခိုလိုက်သဖြင့် ဒေသဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရ ကြောင်း ပြောပြသဖြင့် သိရပါသည်။ လေယာဉ်များ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ပြီးနောက် မကြာမီ ဦးရွှေသီးလည်း ကျင်းထဲမှထွက်၍ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ရွာလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည့်အပြင် ယခု ကျွန်ုပ် နေအိမ်နေရာတွင် ထိုစဉ်ကရှိသော အိမ်ကြီးမှာလည်း မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရကြောင်း ၎င်းပြင် အိမ်အနောက်တောင်ဘက်ရှိ မန်ကျည်းပင် နှစ်ပင် အောက် မောက်လျားထိုး သေနေသော ဂျပန်နှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ သည်။ ၎င်းတို့ အနီးတွင် သေနတ်နှင့် စစ်လက်နက်၊ ဓားများကိုပါ တွေ့မြင်ရ သည်ဟု ဆိုသည်။ ဦးရွှေသီးလည်း သွေးသံရဲရဲ သေဆုံးနေသော ဂျပန်စစ်သား များကို မကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်ုပ်တို့ တိမ်းရှောင်ပုန်းအောင်း နေသော လွမ်းပုံသာသို့ ထွက်ပြေးလာပါတော့သည်။

ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်မ၊ ဦးရွှေသီးနှင့် ကျွန်ုပ်မ၏ ခင်ပွန်းပါ သုံးယောက် ယခု ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့ လာရောက် ကြည့်ရှုသောအခါ ကျွန်ုပ်မ၏ အိမ်ကြီးမှာ လုံးဝ ပြာကျနေပေပြီ။ မန်ကျည်းပင်ကြီးနှစ်ပင်ကို နေ ပတ်နွယ်တက်နေသော နွေးတောက်ပင်ကြီးမှာလည်း လုံးဝ မရှိတော့ဘဲ အပိုင် ပိုင်းပြတ်နေပါသည်။ ဦးရွှေသီးပြောသော ဂျပန်နှစ်ယောက် အလောင်းမှာလည်း ထိုနေရာတွင် မတွေ့ရတော့ပေ။ ဂျပန်စစ်ကားများ မီးလောင်ထားခြင်းနှင့်

ကျွမ်းနေသော ဂျပန်စစ်သား အလောင်းများကိုသာ တွေ့ရပါသည်။ ယခု မှတ်မိ သည့် ဖြေကြားချက်များမှာ ဦးရွှေသီး ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်အမှန်ပင် ဖြစ်ပါ သည်။ ယခု ယောက္ခမ ဦးရွှေသီးမှာ ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

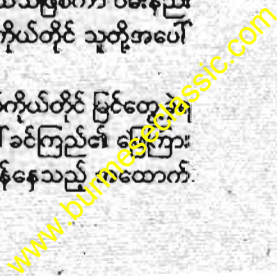
၂၃-၆-၇၉ နေ့ လူဝင်စား သုတေသီ ဦးနု၏ မှတ်ချက်

ဂျပန်စစ်သားဘဝက သေဆုံးသည့် နေရာနှင့် ယခု တည်ဆောက်ထား သော အိမ်မှာ (၃၅) ပေခန့်သာ ကွာ၍ မန်ကျည်းပင်အို နှစ်ပင် တည်ရှိနေတုန်း ဖြစ်သည်။ အငယ်မ၏ မျက်နှာပုံပန်းနှင့် အသားအရောင်မှာ ဖြူ၍ ဂျပန်နှင့် တူသည်။ မျက်လုံးအရောင်မှာ ညိုပြီး ဆံပင်နီသည်။ ညာဘက်ဦးခေါင်း ချို စောင်းတွင် လက်မဝက်ခန့် ဆံပင်များ မပေါက်ဘဲ အမာရွတ်နှင့် ဆင်တူယိုးများ ကို တွေ့ရသည်။ အကြီးမ၏ အသားအရောင်မှာ ညိုသန့်သန့်ဖြစ်၍ တည်ကြည် လေးနက်ပုံရသည်။ အငယ်မ၏ ဖွင့်ဆိုချက်အရ သူ၏ အိမ်ကိုမှာ တည်ကြည် လေးနက်ပြီး သတ္တိအရာတွင် ၎င်းလောက် မပြောင်မြောက်တု ဆိုပါသည်။ အမူအကျင့်များမှာ ဂျပန်၏ အမူအကျင့်များနှင့် တူပြီး ၎င်း၏ မိခင် ပြောပြချက် အရ အငယ်မသည် ရန်ဖြစ်တတ်၍ မဟုတ်မခဲ အနိုင်ယူတတ်ကြောင်း ပြောပါ သည်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများကြားတွင် ၎င်းတို့ အမြွှာညီအစ်မမှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အလွန် ချစ်ကြ၍ မခွဲခွာကြဘဲ ငယ်စဉ်ကစပြီး ယခုအထိ အခြားသူများ နှင့် ရန်ဖြစ်လျှင် အငယ်က တိုက်ခိုက် ကာကွယ်တတ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကာလက ရန်အောင်တိုက်ပွဲမှ ဆုတ်ခွာ လာသော ဂျပန်စစ်သည်တော်များကို လည်းကောင်း၊ မင်းလမ်းတောင်ရွာပေါ် သို့ အင်္ဂလိပ် မဟာမိတ်လေယာဉ် (၁၂) စင်းကျော်ခန့် အပြန်အလှန် သံသံမံမံ တိုက်ခိုက်သည်ကို လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ဂျပန်စစ်သားဝင်စားကြသူ အမြွှာညီအစ်မ ခင်စန်းတင်နှင့် ခင်စန်းရင်တို့ ကို ကျွန်ုပ်နှင့် လူဝင်စား ပါရဂူကြီး ဒေါက်တာ စတီဗင်ဆင်တို့မှ မေးမြန်း သုတေသနပြုစဉ်တွင် ညီအစ်မ နှစ်ဦးစလုံးမှာ မျက်လုံး မျက်နှာ အမူအရာများ ပြောင်းလဲလာပြီး ငိုကြွေးသည်အထိ ဘဝဟောင်းကို တသသဖြစ်ကာ ဝမ်းနည်း များ ဖြစ်ပေါ်လာကြသဖြင့် မှတ်တမ်းတင်သူ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် သူတို့အပေါ် ဝရုဏာသက်မိသွားရပါသည်။

အမြွှာညီအစ်မတို့၏ ဖြေကြားသွားကြပုံများ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရ သော စစ်မြေပြင်မြင်ကွင်းနှင့် အမြွှာညီအစ်မ၏ မိခင်ဒေါ်ခင်ကြည်၏ ဖြေကြား ချက်များအရ ဆက်စပ်ကြည့်ရာတွင် အနီးစပ်ဆုံး မှန်ကန်နေသည့် ကထောက်

အထားဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်ကြည်၏ ယောက္ခမ ဦးရွှေသီး တွေ့မြင်ရသော လက်ပစ်ဗုံး အချို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ထွက်ဆိုသွားသော ၎င်းတို့၏ လက်ပစ်ဗုံးများမှ ပေါက်ကွဲ၍ သေဆုံးရခြင်း။ ဗုံးဆန်ပြင်းထန်မှုကြောင့် ခွေးတောက်ပင်ကြီးမှာ စုတ်သွားသည်ဟု ဆိုပြန်ရာ ချီစောင်းတွင် ဗုံးဆန် (သို့မဟုတ်) စက်သေနတ်ကျည်ဆန် (သို့မဟုတ်) လက်ပစ်ဗုံး အဆန်ဖြင့် ထိမှန် ၍ သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုဂျပန် ညီအစ်ကိုမှာ သေခါနီးအချိန်၌ ဂျပန်ပြည်တွင်ရှိသော မိခင်မုဆိုးမကြီးအား ကယ်ဆယ်ရန် ဟစ်ကြွေးတမ်းတမိ ခြင်းကြောင့် ယခုဘဝတွင် အမျိုးသမီးများ ဖြစ်လာရသည်ဟု ခန့်မှန်းယူဆရပေ သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခြားညီအစ်မ ခင်စန်းတင်နှင့် ခင်စန်းရင်တို့တွင် မြန်မာ ကလေးများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားသော အလေ့အကျင့်စရိုက်များကို တွေ့ရှိနေရ ခြင်းက ထူးခြားချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ လောက၌ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် နာမ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ နှစ်မျိုးသာ ရှိသည်။ အသက်ရှင်စဉ်တွင် ရုပ်ပိုင်းကို သုံးပြီး ကွယ်လွန်ပြီး နောက်တွင် နာမ်ပိုင်းကို အသုံးပြုကြောင်း ထင်ရှားသည်... ဟူ၍ နောက်ဆုံး ကောက်ချက်ဆွဲခဲ့သည့် ဒေါက်တာ အီယန်စတီပင်ဆင်၏ မှတ်ချက်ကို ကျွန်ုပ် တို့ မှတ်သားရပေမည်။

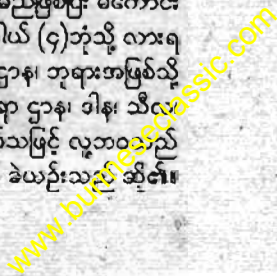

အခန်း (၁၃)

ဘုရားသခင်က လူတွေကို တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလဲပေးနေတယ်။ လူဝင်စား ဆိုတာ ရုပ်နဲ့စိတ်ကွဲသွားပြီးတဲ့နောက် ရုပ်ဟောင်းကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ရုပ်ခန္ဓာသစ် ကို မှီတွယ်ပူးပေါင်းသွားတဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်လို့ ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပါတယ်။

မနုဿတ္တဘာဝေါ ခုလ္လဘော လူအဖြစ် လူ့ဘဝကို ရနိုင်ခဲ့၏ ဟု ဗုဒ္ဓက ဆိုထား၏။ ယနေ့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူဦးရေ အဆမတန် တိုးပွားနေသည်ကို ကြည့်၍ လူ့ဘဝရခဲ့သည် ဆိုခြင်းကို ယနေ့ခေတ် လူငယ်ပိုင်းက သဘောမပေါက် လက်မခံလိုကြပေ။

ဗုဒ္ဓတရားတော်၌ ကာမဘုံ၊ ရူပဘုံ၊ အရူပဘုံ ဟူ၍ သုံးဘဝသုံးမျိုး ရှိ၏။ ရူပဘုံနှင့် အရူပဘုံမှာ ဗြဟ္မာများနေသည့်ဘုံ၊ ကာမဘုံ ဆိုသည်မှာ နတ်များက ဝိဘုံ၊ လူတွေက (၁)ဘုံ၊ ငရဲ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် ဆိုသည့် ဘုံတို့ဘုံသားများက (၄)ဘုံ၊ အားလုံးကို ကာမ(၁၁)ဘုံဟု ခေါ်၏။ နတ်နှင့်လူ က သုဂတိဘုံ ဖြစ်၏။ ဤတွင် နတ်ဘုံနှင့် အပါယ်(၄)ဘုံသားများကို ခုလ္လဘ ဟု ရင်းထဲ မသွင်းချေ။ လူဘုံ လူ့ဘဝကိုသာ ခုလ္လဘဟု ခေါ်ထား၏။ နတ်ဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းသလို အပါယ် (၄)ဘုံသား ဖြစ်ဖို့ကလည်း အလွန် လွယ်ကူလှ၏။ ကောင်း မှုကုသိုလ်ပြုလုပ်လျှင် ကောင်းသော သုဂတိဘုံသို့ ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး မကောင်း သော ဗုဒ္ဓရိုက်မှုများကို ပြုလုပ်သူမှာ မကောင်းသည့် အပါယ် (၄)ဘုံသို့ လားရ သမည် လူ့ဘုံဆိုသည်မှာ ဘုရားအဆူဆူတို့ ဖွင့်တော်မူရာဌာန၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ပါရမီတော်များကို ပြည့်ကျင့်ဆည်းပူးနိုင်ရာ ဌာန၊ ဝါန၊ သီလ၊ ကာဝနာ စသည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ပြုနိုင်ရာဌာန ဖြစ်သဖြင့် လူ့ဘဝသည် နှုတ်ပြတ်လှပေ၏။ ထို ထူးမြတ်လှသော လူ့ဘဝကို ရရှိရန် ခဲယဉ်းသည် ဆို၏။

ဖြောင့်ဖြည့်က အပ်တစ်စင်းနှင့် လှပြည့်က အပ်တစ်စင်းတို့ အပ်သွားချင်း ထိမိ မလွယ်သလို၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သမုဒ္ဒရာထဲ၌ မောနေသည့် အပေါက်တစ်ပေါက်တည်းရှိသော ထမ်းပိုးတုံး၏ အပေါက်ထဲကို အနှစ်တစ်ရာမှ တစ်ကြိမ်ပေါ်သည့် လိပ်ကန်းကြီး၏ ဦးခေါင်းနှင့်စွပ်မိဖို့ မလွယ်ကူသကဲ့သို့ လူ့အဖြစ်ပို့ရန် ခဲယဉ်းပေ၏ဟု ကျမ်းဂန်များမှာ ဥပမာ ပြထား၏။

ဘဝကူးပြောင်းခြင်းဟူသည်

ကမ္ဘာဘာသာရေးနှင့် လူမှုရေး၊ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် (၂၀)ရာစု ကုန်ခါနီးနှင့် (၂၀)ရာစု နောက်ပိုင်းတွင် ပြောဆိုရေးသား သူတေသနပြု ဝေဖန်လာကြသော အကြောင်းတစ်ခုမှာ လူဝင်စား ပြဿနာဖြစ်၏။ လူဝင်စား ပြဿနာမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက်မှာ ဘာမှမဆန်း၊ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသော ဘဝသံသရာခရီးကို မျှော်၍ သံဝေဂစိတ် ဖြစ်ပွားရန်သာ။ ကောင်းတာလုပ်လျှင် ကောင်းကျိုးရ၊ မကောင်းမှုလုပ်လျှင် မကောင်းကျိုးရ ကံယုံကြည်မှုကို ပို၍ လေးနက်စေရုံသာ ဖြစ်၏။

ဟိန္ဒူဘာသာက ဘဝကူးပြောင်းခြင်းမှာ ဤဘဝခန္ဓာကိုယ်မှ “အတ္တဝိညာဉ်” နောက်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုထဲသို့ ကူးပြောင်းနားခိုရန် (Reincarnation) ဟူ၍ ဆို၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာက ဤဘဝမှ ထိုဘဝသို့ ကူးပြောင်းရာ၌ ဤဘဝမှ ရုပ်နာမ် တစ်စုံတစ်ရာမှာ နောက်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းပါသွားခြင်း မရှိ၊ ကောင်းဆိုး သတိကလေးသာ ကူပုံပုံဖော်သွားခြင်း (Rebirth) ဖြစ်သည်ဟု ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာက ဆိုပါသည်။

လူဝင်စားကလေးစာပြင်ပင်

ပညာရေးတောင်စာအုပ်တိုက်

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦး အနေဖြင့် သေခါနီး သတ္တဝါသည် မိမိပြုဖူးထားသော ကောင်းမှုကံ မကောင်းမှုကံ တစ်ခုခုကို ဖြစ်စေ၊ ထိုကံကို ပြုစဉ်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အာရုံကိုဖြစ်စေ၊ ဖြစ်ရမည့် နောင်ဘဝ၏ အခြေအနေကို ဖြစ်စေ သင်မြင်စွဲလမ်းလျက် ရှိနေ၏။

ထိုအာရုံကို အလိုမရှိပါသော်လည်း ထိုအခါမျိုးမှာ ပယ်ဖျောက်၍ မရ၊ ဤသို့သော အာရုံမိတ်တစ်ခုခုကို စွဲလမ်းရင်းပင် နောက်ဆုံး ဂတိစိတ်ကလေး ချုပ်ပျက်လျက် သေသွား၏။ စုတိစိတ်ကလေး ပြတ်စဲသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တွင် သေခါနီးက စွဲလမ်းခဲ့သည့် အာရုံကိုပင် ဆက်လက် ထင်မြင်လျက် ဘဝသစ်ဌာန၌ စိတ်အသစ် စဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သေသွားသော သတ္တဝါမှာ ရုပ်ရောနာမ်ပါ ပျက်စီးသွားသော်လည်း သေခါနီးစွဲလမ်းခဲ့သော ရှေးစိတ်များ၏ အစွမ်းကြောင့် နောင်ဘဝဌာန၌ စိတ်အသစ် ဆက်စပ်လျက် ဖြစ်သွားပြန်၏။ ၎င်းကို ရှေးဘဝနှင့် ဆက်စပ်၍ ဖြစ်သောကြောင့် ပဋိသန္ဓေစိတ် ဖြစ်ပေါ်သည်ဟု ခေါ်သည်။

ဤပဋိသန္ဓေစိတ်သည် ရုပ်ရှိသော ဘုံဌာန၌ ဖြစ်လာလျှင် သူ၏ တည်ရာ ချိန်ရာ ရုပ်များလည်း ကံကြောင့် သူနှင့်အတူ တစ်ပါတည်းပင် ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ ဤသို့ ပဋိသန္ဓေစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် နောင်ကာလများ၌ သိစရာ၊ ထိစရာ၊ ကြားစရာ၊ မြင်စရာ အာရုံများကို သိလျက်၊ ထိလျက်၊ ကြားလျက်၊ မြင်လျက် စိတ်အမျိုးမျိုးတို့သည်လည်း ထိုကံသည်အားလျော်စွာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသည်ကား သတ္တဝါသေပြီးနောက် ဘဝသစ်၌ ဖြစ်လာပုံ အကျဉ်းချုပ် ဖြစ်ပေသည်။

လူဝင်စားခြင်း

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဗာဂျီးနီးယားတက္ကသိုလ်မှ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ မောက္ခ ဒေါက်တာတေတင်ဆင်သည် တိုင်းပြည် အများအပြားသို့ ခရီးထွက် နည်းလည်၍ လူဝင်စားကိစ္စရပ်များကို သိပ္ပံနည်းကျ လေ့လာစုံစမ်းလျက် ရှိသည်။ ကုမ္ပဏီကြီးငယ်များ၊ သူဌေးသူကြွယ်များ၏ ငွေပိုငွေလှံများဖြင့် တည်ထောင်ထားသော ‘ဖောင်ဒေးရှင်း’ ခေါ် လောကအကျိုးဆောင် အဖွဲ့အစည်းများက သူ့အား စရိတ်စကများ ထောက်ပံ့လျက်ရှိသည်။ လူဝင်စားနှင့် ဆက်သက်သည့် စနစ်တကျ ကောက်ယူ စုဆောင်းထားသော သာဓက အခြေအနေများကို ဒေါက်တာ တေတင်ဆင်က စုဆောင်းတင်ပြခဲ့၏။

ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော သူတို့၏ နေ့စဉ် ဖြစ်ပျက်နေသည့် အတွင်း

ပညာရေးတောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ကျကျ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အချက်အလက်များကို (အသက် အပိုင်းအခြားအရ လုံးဝ သိရှိရန် မဖြစ်နိုင်သော) သက်ရှိ ကလေးငယ်တစ်ဦးက တိတိကျကျ ပြောဆို နိုင်ခြင်းသည် လူဝင်စားမှုတွင် အထောက်အထားတစ်ခု ဖြစ် ခဲ့၏။

လူဝင်စားသည် ကွယ်လွန်သူတွင် ရှိခဲ့သော စွမ်းရည်ထူးနှင့် အထုံဝါသနာ တို့ကို ပိုင်ဆိုင်ရုံမျှမက ကွယ်လွန်သူ၏ အလေ့အထနှင့် ကြိုက်နှစ်သက်မှုများ အပြင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချွတ်ယွင်းချက်များပါ မွေးစဉ်ကပင် ပါရှိလာတတ်သည်။ ဤသို့သော တွေ့ရှိချက်များမှာ ဝိညာဉ်ဟောင်းတို့သည် ရုပ်ခန္ဓာအသစ်တွင် ပြန်ဝင်စားသည် ဟူသော တွေးဆချက်အတွက် အထောက်အကူသဖွယ် ဖြစ် နေ၏။ သို့သော် လူဝင်စား ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ စနစ်ကျသည့် ဓမ္မစိဋ္ဌာန် သိပ္ပံနည်းကျ သုတေသနတို့ စသည်မှာ မကြာသေးမီဖြစ်ရာ သက်သေအထောက် အထားများကို ဥပဒေကြောင်းအရ လည်းကောင်း၊ သိပ္ပံနည်းအရ လည်းကောင်း အသေးစိတ် ဆန့်ခါတင် ရှေးဦးစွာစစ်ခြင်း မပြုလုပ်နိုင်သေးပေ။ ထို့ကြောင့် လည်း လူဝင်စားကိစ္စများကို ဥပဒေရှုထောင့်၊ သိပ္ပံရှုထောင့်တို့မှ ကန့်ကွက်ခြင်း ဆန့်ကျင်ခြင်းများ ရှိနေပေသေးသည်။

မည်သို့ဆိုစေ စတီဇင်ဆင်ကဲ့သို့ လူဝင်စားနှင့် ပတ်သက်သည့် အထောက် အထားနှင့် သတင်းအချက်အလက် မှန်သမျှကို အလေးအနက်ထား၍ စုဆောင်း ပြီး သိပ္ပံနည်းကျ သုတေသနတို့ တစ်စုံတစ်ခုမရှိ ပြုလုပ်မည့်သူ ရှိနေခြင်းသည် အားတက်ဖွယ်ဖြစ်၏။ လူဝင်စားဟူသည် ယုတ္တိမရှိ သိပ္ပံနည်းကျအရ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဟု အလွယ်တကူ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပစ်ပယ်ခြင်းမပြုဘဲ ဝေဖန်စေ ရှုထောင့်မှ စနစ်တကျ စိစစ်လေ့လာခြင်းသည်သာ ပညာရှင်တို့ လုပ်သင့်လှ သိုက်သော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

လူဝင်စားကလေး ဇာခြည်လင်း

ဇာခြည်လင်းသည် ရန်ကုန်တိုင်း မတောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ (၁၂)ရပ်ကွက် ၁၁ ရက်လမ်းနေ ကိုဇော်ဝင်း၊ မန္တလေးတိုင်း၊ သမီးထွေး ဖြစ်သည်။ နွေးနွေး ဇာခြည်လင်းကို (၁၁-၅-၈၁)နေ့က မွေးဖွားခဲ့သည်။ နွေးနွေး (၄)လသမီး အရွယ် ခန့်ကတည်းက အိမ်နီးချင်း ခမ်းစမ်းရွှေတို့ ညီအစ်မများက ချစ်ခင်လွန်းလှ သူတို့အိမ်သို့ ခေါ်ယူကာ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပေးသည်။

ခမ်းစမ်းရွှေတို့၏ မိဘများမှ ဝုဒ္ဓဘာသာ ကရင်တိုင်းရင်းသား သူများ ဖြစ်သည့် ဦးရွှေသွားနှင့် ဒေါ်ထွေးစိန်တို့ ဖြစ်သည်။ ဦးရွှေသွားသည် အလှူ

သမားဆေးရုံကြီးမှ ဆေးသိုလှောင်ရုံမှ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ဦးရွှေသွား အလုပ်မှ ပြန်လာစဉ် သမီးများက နွေးနွေးကို ချီပိုးကာ ဦးရွှေသွားကို လာပြသည်။

"အဖေရယ်၊ နွေးနွေးလေ ကြည့်ပါဦး" ဟု ဆိုသည်။

ဦးရွှေသွားသည် သမီးငယ်နွေးနွေးကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင် ဆိုသွားသည်။ သူ့မျက်စိထဲ မြင်လိုက်သည်က သူ၏ တူအရင်း လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ခန့်က ကွယ် လွန်ပြီးလေသူ မောင်ထွန်းအေး... .

ကျွဲကျောင်းသားအဝ

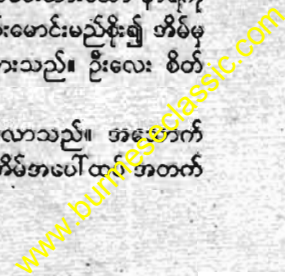
အဝဟောင်းက မောင်ထွန်းအေး၏ ဇာတ်လမ်းမှာ ကရင်ပြည်နယ်၊ လှိုင်း ဘွဲ့မြို့မှ စခဲ့သည်။ မောင်ထွန်းအေးသည် လှိုင်းဘွဲ့မြို့နယ်၊ ကော့ဝန်းရွာမှ ကရင်လူမျိုး ဦးထွန်းရုံး ဒေါ်ကြက်ဆုတို့၏ ဒုတိယသား ဖြစ်သည်။ မောင်ထွန်း အေးတို့ မွေးချင်း(၄)ယောက် ရှိသည်။ မစိန်စိန်မူ၊ မောင်ထွန်းအေး၊ မောင် လှိုင်ကြည်နှင့် မလင်းတီနာတို့ ဖြစ်သည်။

မောင်ထွန်းအေး (၆)နှစ်သား အရွယ် တွင် မိဘများ တိမ်းပါးသွားခဲ့သဖြင့် ဦးရွှေသွားက တူတော်သူ မောင်ထွန်းအေးကို မွေးစားရန် လှိုင်းဘွဲ့မြို့၊ ကော့ဝန်း ရွာမှ ရန်ကုန်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တွင် မောင်ထွန်းအေးကို ကျောင်း ထားသည်။ မောင်ထွန်းအေးသည် ငယ်စဉ်က ကျွဲကျွဲဆံဘုရားဝရှိ အ-မ-က (၅) သက်နွဲ့ကျွန်းတွင် နေသည်။ မောင်ထွန်းအေး စတုတ္ထတန်း ရောက်သည်နှစ်တွင် အိမ်မှ ထွက်ပြေးသည်။ ကျောင်းမတက်ချင်သော မောင်ထွန်းအေးကို ဦးရွှေသွား လိုက်လံရှာဖွေကာ ချောမော၍ ပြန်ခေါ်ခဲ့ရသည်။

ကျောင်းမနေရသဖြင့် ဖော်နေသော မောင်ထွန်းအေးသည် ကျွဲတောင် လုပ်ငန်းအဝဝကို မည်သည့်အလုပ်လုပ်သည်။ အပင်ပန်းခံသည်။ ဦးလေး ဦးရွှေသွား တာဝန်ပေးသော ကျွဲကျောင်းသော လုပ်ငန်းကို ကျွဲပွန်စွာ ဆောင်ရွက် သည်။ သူ့ကြောင့် ဦးရွှေသွားတို့ လုပ်ငန်းစောင်မြင်ကာ စီးပွားတက်ခဲ့သည်။ လမ်းမှားလိုက်ခဲ့သူ

တစ်နေ့တွင် မောင်ထွန်းအေးသည် ဦးလေးဝယ်ပေးထားသော နာရီကို ပေါင်၍ ဖိနှိပ်သည်။ ဖိနှိပ်သောအခါ ဦးလေး ဆူပူကြိမ်းမောင်းမည်စိုး၍ အိမ်မှ ငွေ (၃၀၀)ခန့်ယူကာ မောင်ထွန်းအေး ထွက်ပြေးသွားသည်။ ဦးလေး စိတ် ပြေလောက်ချိန်တွင် ပြန်လာခဲ့သည်။

သို့သော် သူသည် မကြာမီတွင် အသောက်ဖက်လာသည်။ အထောက် အထား ရှိလာသော မောင်ထွန်းအေးသည် ညညမုပြီး အိမ်အပေါ်ထပ် အတက်

အဆင်း လှေကားရင်းတွင်ပင် အိပ်သည်။ လအတန်ကြာသော အခါတွင် မောင်ထွန်းအေးသည် ဦးရွှေသွားတို့ အိမ်မှ ငွေ (၅၀၀)ယူ၍ ထွက်ပြေးပြန်သည်။ ဦးလေး စိတ်ပြေချိန်ကျမှ ပြန်လာပြန်သည်။

မောင်ထွန်းအေး နောက်ဆုံးအကြိမ် အိမ်မှထွက်ပြေးရာတွင် သူနှင့် မအေ တူ ဖအေကဲ့ အစ်ကိုတော်သူနှင့် တွဲ၍ မောင်ဒိုပစ္စည်းများကို သယ်ပေးသည်။ တစ်ချိန်တွင် သောင်းကျန်းသူများက မောင်ထွန်းအေးတို့ အထိမ်းသမားများအား သေနတ်နှင့်ပစ်သဖြင့် မောင်ထွန်းအေး၏ ဦးခေါင်းတွင် သေနတ်မှန်ကာ သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ဖြစ်ရပ်အစုံအလင်ကို မောင်ထွန်းအေး၏ အဒေါ်၊ ဦးရွှေသွား၏အစ်မ ဒေါ်တီးပုံက ရန်ကုန်သို့ အကြောင်းကြားခဲ့ပါသည်။ မောင်ထွန်းအေးကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးမှ ဦးရွှေသွားတို့ သိရသည်။

အဖြစ်ဆန်းများ

အံ့ဖွယ်ကောင်းသည့် အချက်မှာ မောင်ထွန်းအေး သေဆုံးချိန်ကာလတွင် တောင်ဥက္ကလာပဒ္မိ ဦးရွှေသွားတို့ ကျွတ်အတွင်း နံနက် (၄)နာရီ မောင်ထွန်းအေး တံမြက်စည်းလှည်းနေကျ အချိန်၌ တစ်ခုခုဖြင့် တံမြက်စည်းလှည်းသံ ကြားရသည်။ ဦးရွှေသွား မီးဖွင့်၍ ထကြည့်ရာ ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ပေ။ ဦးရွှေသွား အိမ်အပေါ်ထပ် မောင်ထွန်းအေးနေသော အခန်း၏အနီး ပန်းကန်စင်မှ ပြုတ်ကျ ကွဲရှည်များ ကြားရ၍ အပေါ်ထပ်တက်ကြည့်ရာ ပန်းကန်တစ်ချပ်မျှ မကွဲပေ။ ဘဝသစ်မှ နွေးနွေး

နွေးနွေးကလေးမှာလည်း ထူးခြားလှသည်။ နွေးနွေး (၈)လသမီး အရွယ်ခန့်တွင် နံနက်တိုင်းလိုလို စောစောနိုးသည်။ ဦးရွှေသွားတို့ ကျွတ်မှ နွားခဲလှည်းကျင်းချိန်ဆိုလျှင် နွေးနွေးသည် အိပ်ရာမှ ထ၍ ငိုတော့သည်။ ဘိုးဘိုး (ဦးရွှေသွား) အိမ်ဟု လက်ညှိုးထိုးကာ ငိုနေသည်။ ကိုဇော်ဘိန်းနှင့် မနွယ်နွယ်တို့သည် သမီးကလေးကို အမျိုးမျိုး ချောမရသည့်အဆုံး ဦးရွှေသွားအိမ်သို့ နံနက် (၄)နာရီလောက်ကတည်းက ကလေးကို ဖို့ထားရသည်။ ထိုအခါကျမှ ကလေးကလည်း ငြိမ်အေးသွားသည်။

နွေးနွေးသည် ဦးရွှေသွား၏ တံသို့ ရောက်လျှင် ဝန်နီအိတ်များကို ခင်း၍ ကလေးထိုင်ရန် လုပ်ထားသော နေရာတွင် ထိုင်ကာ ဦးရွှေသွားနှင့်အနီး ဒေါ်ထွေးစိန်တို့ ကျွတ် လှည်းကျင်း၊ ကျွဲများ အစာကျွေးသည်ကို အမြဲ ထိုင်ကြည့်လေ့ရှိသည်။

သာအေး ဘယ်မှာလဲ

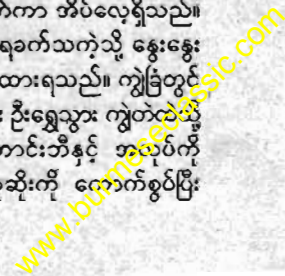
နွေးနွေး စကားပြောတတ်သည့် အရွယ်ရောက်လျှင် ဒေါ်ထွေးစိန်အား မောင်ထွန်းအေး ဝင်စားသူ ဖြစ်ကြောင်း အချိန်လက္ခဏာများ ပြတော့သည်။ ဦးရွှေသွား၏အနီး ဒေါ်ထွေးစိန်သည် တူတော် မောင်ထွန်းအေးကို 'သာအေး' ဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။ နွေးနွေးအား 'သာအေး ဘယ်မှာလဲ' ဟု မေးလျှင် ရင်ဘတ်ကို စာအား ပုတ်ပြတတ်သည်။ 'သာအေး အရက် ဘယ်မှာသောက်လဲ' ဟု မေးလျှင် လမ်းဆုံဘက် အရက်ဆိုင်ရှိရာသို့ ပြတတ်သည်။ 'သာအေးမူးရင် ဘယ်မှာ အိပ်သလဲ' ဆိုလျှင် ဦးရွှေသွားတို့ အိမ်မှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့် လှေကား အလယ် တစ်ဆစ်ကွေ့နေရာကို ပြတတ်သည်။ နွေးနွေးကလေး ညွှန်သည့်နေရာသည် မောင်ထွန်းအေး ရှိစဉ်က ညဘက် အရက်မူးပြန်လာလျှင် အိပ်နေကျ နေရာ ဖြစ်သည်။

အိမ်နီးချင်းမှ သောင်းသောင်းမိ ဆိုသည့် မိန်းကလေးကိုလည်း နွေးနွေးက 'အဒေါ် ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ၊ ငါနဲ့ ကစားဖက်တွေ လို့ ပြောလေ့ရှိသည်။ ဒေါ်ထွေးစိန်က 'သာအေး နင်ဘယ်လို သေတာလဲ' ဟု မေးရာ 'ခေါင်းမှာ သေနတ်မှန်လို့ သေတာ' ဟု နွေးနွေးက ပြောလေသည်။ နွေးနွေးက သူ့တွင် မောင်နှမ (၄) ယောက် ရှိသည်။ (၂)ယောက်က တောမှာ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်မှာ (၁၂) ခုပဲကွက်၊ မိဂသီ(၁၄)လမ်းမှာဟု ပြောလေသည်။ တကယ်လည်း ဟုတ်သည်။ မောင်ထွန်းအေး၏ အစ်မရင်း စိန်စိန်မူးသည် မိဂသီ (၁၄)လမ်း၊ ဦးရွှေသွား၏ညီ ဦးသာကြည် အိမ်တွင် နေသည်။

ရိုက်ချင်းတူ

နွေးနွေးကလေးသည် မောင်ထွန်းအေးနှင့် စရိုက်ချင်းလည်း တူသည်။ နွေးနွေးသည် ငယ်စဉ်က မောင်ထွန်းအေး ဖိနပ်စီးသကဲ့သို့ အမြဲလို ပြောင်းပြန် စီးလေ့ ရှိသည်။ ထန်းရည်သည်လာတိုင်း နွေးနွေးက ဒေါ်ထွေးစိန်ကို ဝယ်တိုက် ခိုင်းသည်။ မောင်ထွန်းအေး အိပ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း နွေးနွေးတစ်ယောက် ဦးရွှေသွားအိမ်မှ နှမ်းဖတ်အိတ်၊ ပဲဖတ်အိတ်များပေါ်သို့ တက်ကာ အိပ်လေ့ရှိသည်။

မောင်ထွန်းအေး ငယ်စဉ်တုန်းက ကျောင်းထားရခက်သကဲ့သို့ နွေးနွေးလည်း ကျောင်းထားရခက်သည်။ မနည်း ချောမော့၍ ထားရသည်။ ကျွဲခြံတွင်သာ ပျော်နေသည်။ မောင်ထွန်းအေးရှိစဉ်က သူ့ဦးလေး ဦးရွှေသွား ကျွတ်ထဲသို့ စင်ကာ အလုပ်လုပ်တော့မည် ဆိုလျှင် အတွင်းခဲဘောင်းဘီနှင့် အလုပ်ကို လုပ်တတ်ရာ ဦးလေးဖြစ်သူ ချွတ်၍ ပုံထားသော ပုဆိုးကို ကောက်စွပ်ပြီး

ဝတ်ထွက်သွားတတ်သည်။ ယခု နွေးနွေးကလည်း ထို အတိုင်းပင် လဲထားသော ဦးရွှေသွား ပုဆိုးကို ကောက်ဝတ်လေ့ရှိသည်။ စရိုက်ဟန်ပန် အမူအရာအားလုံး မောင်ထွန်းအေးနှင့် တစ်ပုံစံတည်းတူနေသည်။

သေချာသည့် အထောက်အထားများ

မောင်ထွန်းအေးဘဝ ဦးရွှေသွားအိမ်တွင် နေစဉ်က သူနှင့်မောင်နှမ တစ်ဝမ်းကွဲ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများအနက် ဦးရွှေသွား၏ ဒုတိယသမီး စမ်းစမ်း ရွှေကို အချစ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် မည်သည့်အခါမျှ ရန် မဖြစ်။ အမြဲ ချစ်ခင်ကြင်နာသည်။ ယခု နွေးနွေးကလေးကို စမ်းစမ်းရွှေက အချစ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ နွေးနွေး မလာလျှင် စမ်းစမ်းရွှေ မနေနိုင်။ စမ်းစမ်းရွှေ ဆရာအတတ်သင် တက်နေစဉ်က အိမ်ပြန်လာတိုင်း နွေးနွေးကို သူ့မိဘများထံမှ ခေါ်ထားသည်။ သူ ကျောင်းသို့ပြန်မှ ကလေးကို ပြန်ပို့ပေးရသည်။

ယခု နွေးနွေးခေါ် ဇာခြည်လင်းသည် အသက် (၂၀) အဖျိုးကြီးဖားဖား အရွယ် ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြား လျက် ရှိသည်။ ငယ်ငယ်ကကဲ့သို့ လူဝင်စားအကြောင်းများကို လူကြီးများရှေ့ တွင် ပြောလေ့ မရှိတော့ပေ။ ယခုအချိန်အရွယ်အထိ အံ့ဖွယ်လူဝင်စား နွေးနွေး ကလေး၏ ထင်ရှားလှသော ကိုယ်ပါ အမှတ်အသားမှာ ဦးခေါင်းရှိ ဇက်တွင် နေရာတွင် အမည်း အမှတ်အရာ ထင်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ အမည်း အမှတ်ရာမှာ နွေးနွေးကလေး၏ မွေးရာပါ အမှတ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး ထိုနေရာမှာ မောင်ထွန်းအေးဘဝ သေနတ်မှန်၍ သေဆုံးခဲ့စဉ်က ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာနေရာ ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သိပ္ပံနည်းကျလေ့လာခြင်း

လူဆိုတာ သေပြီးရင် ပြာဖြစ်သွားတာပါပဲ ဆိုသည့် တစ်ဘဝစံ စိတ်ဓာတ် ရှိသူတွေ ကမ္ဘာပေါ်တွင် များလာလျက် ရှိသည်။ တမလွန်ဘဝ ရှိသည်ဟု လည်းကောင်း၊ လူဝင်စား ရှိသည်ကို လည်းကောင်း စာဖတ်သူတို့ အနေဖြင့် ယုံသင့်မှ ယုံကြပါ။ ထိုကိစ္စများကို မယုံသူများ၊ ဘာသာမဲ့ဝါဒီများ အဖို့လည်း တမလွန်ဘဝနှင့် လူဝင်စား သုတေသန လုပ်ငန်းများသည် အကျိုးမဲ့ မဖြစ်သွား နိုင်ပါ။ လူတိုင်းတွင် လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ခွင့် ရှိပါသည်။ သဘာဝ လူ့အဖွဲ့ အရေးအရ ကြိုက်သလို ယုံပိုင်ခွင့် မယုံနိုင်ခွင့် ရှိပါသည်။

စာရေးသူအနေဖြင့် နိဂုံးချုပ် ဆိုလိုသည်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု

ပါမောက္ခ ဒေါက်တာစတီဗင်ဆင်လို ကမ္ဘာကျော် လူဝင်စား ပါရာဗိုလို့ ပြုလုပ်နေ ကြသော သုတေသနလုပ်ငန်းများသည် ဘာသာရေးနှင့် မသက်ဆိုင်ပါ။ (Para-psy chology) ပရစိတ်နယ်လွန် ပညာရပ်အတွက် တွေ့ရှိချက် အစစ်အမှန်များ သာ ဖြစ်ပါသည်။ အနောက်တိုင်း သုတေသီတို့က ဘဝဟောင်း သုတေသန(ဝါ) လူဝင်စား သုတေသနကို ပါရာနော် မယ်လတီ (Paranormality) ဟူ၍ ခေါ်ဆိုပြီး ဘဝဟောင်း အကြောင်းကို ပြန်၍ ပြောပြနိုင်သော ကလေးငယ်တို့၏ မှတ်ဉာဏ် (Previous life Memories)ကို သိပ္ပံနည်းကျ လေ့လာနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၄)

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ယခုဘဝမှ သေလွန်လျှင် နောင်ဘဝသစ် တစ်ဖန် ဖြစ်ရဦးမည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်အရ သတ္တဝါတို့သည် သစ္စာလေးပါး အမှန် တရားကို မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးလွှမ်းတတ်သော အဝိဇ္ဇာတရား၏ လှည့်စားချက် ကြောင့် ရုပ်၊ နာမ် ခန္ဓာတို့၏ ဆင်းရဲခြင်းသဘောကို မမြင်နိုင်ကြဘဲ ချမ်းသာသုခ အဖြစ် ပြောင်းပြန်ဆန့်ကျင်၍ ထင်မှား မြင်မှား ဖြစ်ကြရသည်။

ထိုသို့ ထင်မှားမှုကြောင့် ဘဝကို သာယာတပ်မက်သော တဏှာလောဘ ဖြစ်ကြရသည်။ ဘဝကို တပ်မက်သော တဏှာလောဘကြောင့် ဘဝ ဖြစ်စေတတ် သော ကံသင်္ခါရတို့ကို ပြုလုပ်ကြရသည်။ ကံသင်္ခါရဟူသော အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်သော ဘဝသစ် ရုပ်နာမ်တို့က တစ်ဖန် ဖြစ်ပေါ်ကြပြန်သည်။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ဆက်ကာဆက်ကာ သံသရာ စက်ဝိုင်းတွင် ကျင်လည်နေကြရသည်ဟု ယုံကြည်လက်ခံကြသည်။

ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင်ကိုမှ ယုံကြည်တတ်သော ရုပ်ဝါဒီများကမူ တမလွန် 'ဘဝ' ရှိသည်ကို လက်မခံကြပေ။ သတ္တဝါတို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ အမိနှင့်အဖ တို့ကသာ အကြောင်းရင်းခံ ဖြစ်သည်။ သေပြီးလျှင် မည်သည့် ဘဝသို့မျှ လား ရောက်ခြင်းမရှိ ပြတ်စဲသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဖန်ဆင်းရှင်ကို ယုံကြည်ကြသူတို့ ကမူ သတ္တဝါတို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ ဖန်ဆင်းရှင်ကြောင့်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြ သည်။ ယခုအခါတွင်မူ အနောက်တိုင်းနိုင်ငံတွင် လူဝင်စား သုတေသီတို့၏ ကြိုးစားမှု ရလဒ်ကြောင့် လူသည် သေပြီးနောက် တစ်ဘဝပြီးတစ်ဘဝ ဖြစ်ပွား ၍ သံသရာလည်နေရကြောင်း လက်ခံလာကြပေပြီ။

သံသရာလူဝင်စား

နောင်တမလွန်ဘဝပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ မြတ်စွာဘုရား၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ရပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ပုဗ္ဗေဒိဝါသာနုဿတိဉာဏ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဇာတိဿရ ဉာဏ်ရသည့် လူဝင်စားတို့သာ တကယ်သိနိုင်ကြ၏။ ထို တမလွန်ဘဝအကြောင်း ကို သိနိုင်ကြသော လူဝင်စားများသည် ဘုရားမပွင့်မီကလည်း ရှိခဲ့ကြ၏။ ဘုရား ရှင် လက်ထက်တော်၌လည်း ရှိခဲ့၏။ ယခုလည်း မြန်မာနိုင်ငံနှင့် တခြားနိုင်ငံ များ၌ လူဝင်စားများ အများအပြားပေါ်လျက် ရှိပါသည်။

ယခုအခါ အနောက်နိုင်ငံမှ ပရစိတ်ပညာရှင်များ၏ လေ့လာတွေ့ရှိချက် အရ ဘဝဆက်သံသရာဝါဒကို ယုံကြည်မှု မရှိသောသူတို့ နိုင်ငံများတွင်ပါ လူဝင်စားဆိုသော သူများကို တွေ့နေကြရပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့နိုင်ငံမှ ဘာသာရေး အယူမသီး အစွဲမထားသည့် စိတ်နယ်လွန် သုတေသီများနှင့် ပရစိတ်ပညာ သိပ္ပံ ပညာရှင်များသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၁၀၀)ကျော်ကပင် စတင်၍ တမလွန် ဘဝ ပြဿနာများကို စူးစမ်းလေ့လာခဲ့ကြသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ ဇာဂိုးနီးယား တက္ကသိုလ် စိတ်နယ်လွန်ဌာနမှ ဒေါက်တာ အိုင်ယင်စတီပင်ဆင်က ၎င်း၏ လူဝင်စား သုတေသနပြုချက်အရ "သေပြီးသည့်နောက် ဘဝတစ်ခုရှိသည် ဆို သော သာဓက အထောက်အထားတွေက ပိုပြီး များလာပါတယ်။" ။ စိတွေ့ အတွက် အသိပညာရှိထားသင့်ကြတယ်" ဟု ဆို၏။

'ဘဝနှင့် ခန္ဓာ ရရှိနေသမျှ ကာလတစ်လျှောက်လုံး သတ္တဝါတို့သည် ရှေး ဘဝနှင့် နောက်ဘဝတို့၏ စက်ဝိုင်းတွင် သံသရာတစ်ကြော မျောနေကြရဦးမည် ဖြစ်သည်။ သံသရာဝဲဩယမှာ သံသရာ လူဝင်စားတွေ အမြောက်အမြား ရှိနေ ပါဦးမည်။

ပြည်ခရိုင် ပေါက်တောရွာမှ လူဝင်စား

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလက စာရေးသူသည် ပြည်ခရိုင် ဆင်မြီးဆွဲမြို့နယ် အရှေ့ပေါက်တောရွာ၌ လူဝင်စားကလေးတစ်ဦး ရှိသည်ဟု သတင်းကြားရ၍ ကိုယ်တိုင် ကွင်းဆင်းသွားရောက် လေ့လာခဲ့ပါသည်။ အရှေ့ပေါက်တော ရွာသို့ သွားရန်အတွက် စာရေးသူသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ နေ့လယ် (၁)နာရီတွင် ထွက်ခွာသော ရန်ကုန်-ပြည်ရထားကြီးကို စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ရာ ည(၁၀)နာရီခန့် တွင် ဆင်မြီးဆွဲဘူတာသို့ ရောက်ရှိ၍ ဆင်မြီးဆွဲမြို့ စိတ္တသုခလမ်း ဦးလှထွန်း ခေါ် စန်းရိတို့ အိမ်တွင် တစ်ညအိပ်လိုက်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်၅:၀၀ နှင့် ဆင်မြီးဆွဲမှ ပြည်သို့ ထွက်သော ကုန် ဘင်ကားဖြင့် လိုက်ခဲ့ရာ မိနစ် (၂၀)ခန့်တွင်

www.burmeseclassic.com

အရှေ့ပေါက်တောရွာသို့ ရောက်ပါသည်။

အရှေ့ပေါက်တောရွာသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ရန်ကုန်မြို့မှ ဆရာတော် ရဝေထွန်း၊ မှာကြားလိုက်သည့် ကွက်သစ်ကျောင်းသို့ အရောက်သွား၍ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးဝိမလကို ဝင်ဖူးတွေ့ကာ လာရင်းကိစ္စကို လျှောက်ထားပါသည်။ ဆရာတော်ဦးဝိမလက ပေါက်တောရွာထဲမှ လယ်ယာလုပ်ကိုင်သူ လုပ်ငန်းရှင် ဦးသောင်းငွေ ဆိုသူအား ခေါ်ယူစေ၍ စာရေးသူအား မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ဦးသောင်းငွေကလည်း စာရေးသူ လေ့လာလိုသော လူဝင်စားကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ယခု စာရေးသူ လေ့လာလိုသော လူဝင်စားကိစ္စမှာ ၎င်းနှင့် ဆွေမကင်း၊ မှီးမကင်း တော်စပ်ကြောင်း ဝမ်းပန်းတသာ ပြောကြားလာပါသည်။

သို့ဖြင့် စာရေးသူနှင့် ဦးသောင်းငွေတို့သည် ဆရာတော် ဦးဝိမလအား ခွင့်ပန်ပြီး ပေါက်တောရွာထဲသို့ ဦးသောင်းငွေ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ရောက်သွားကြကာ လူဝင်စားဆိုသော လူငယ် မောင်အောင်အောင်ဦးကို တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

မောင်အောင်အောင်ဦးကို အဘ ဦးစန်းမြင့်၊ အမိ ဒေါ်ခင်ဝင်းတို့မှ ၁၃၅၀ ပြည့်နှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် (၄)ရက်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်ဖြစ်၍ ယခုအခါ သူသည် အသက် (၁၃)နှစ်အရွယ် (၇)တန်း ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်နေပေပြီ။ မောင်အောင်အောင်ဦး၌ အသက် (၈)နှစ် အရွယ်ရှိ ညီငယ် မောင်ဖိုးသက်အောင် ရှိသည်။

မောင်အောင်အောင်ဦးတို့ မိသားစုနှင့်အတူ အဘိုးဖြစ်သူ ဦးမောင်လှနှင့် အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်မြိုင်တို့လည်း အတူနေကြသည်။

ဘဝဟောင်းအကြောင်း ပြန်ပြောင်း ပြောပြသူ

မောင်အောင်အောင်ဦး စကားပြောတတ်ခါစ အရွယ်တွင် သူ့နာမည်သာရွတ် ဖြစ်ကြောင်း၊ အစ်ကိုသာဒုတ်က သူ့ကို ဓားဖြင့်ခုတ်၍ သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း ပြောပြသည်။ သာရွတ်ဘဝက အမည်မှာ ကိုကျော်သန်း ဖြစ်သည်။ သာရွတ်၏ အစ်ကို သာဒုတ်အမည်မှာ ကိုအေးထွန်း ဖြစ်သည်။ ကိုကျော်သန်း (သာရွတ်)နှင့် ကိုအေးထွန်း (သာဒုတ်)တို့တွင် အစ်မကြီး မညွန့်စိန် ရှိသည်။

သာရွတ်ဘဝက ဖခင်မှာ ဦးဘ၊ မိခင် ဒေါ်အေးကြွတ်တို့ ဖြစ်သည်။ သာရွတ်နှင့် သာဒုတ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ လူပျိုဘဝက တစ်ယောက်နှင့်

လူဝင်စားအောင်အောင်ဦး

တစ်ယောက် အလွန်ချစ်ခင်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး အိမ်ထောင်ကိုယ်စီကျသော အခါ တို့အေးထွန်း (သာဒုတ်)က အိမ်ထောင်ခွဲနေပြီး ကိုကျော်သန်း (သာရွတ်)က မိခင်နှင့် အတူနေထိုင်ကာ စီးပွားရေး အရှာအဖွေ ကောင်းခဲ့သည်။

ကိုကျော်သန်း (သာရွတ်)တို့ ဇနီးမောင်နှံ စီးပွား ကောင်းမွန်နေခြင်းကို ကိုအေးထွန်း (သာဒုတ်)၏ ဇနီး စကားများမှ ကြောင့် အထင်လွဲမှားကာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခွဲကန်စကားများကြသည်။ အစ်ကို သာဒုတ်က ဓားကိုင်၍ အမေအိမ်ရှေ့လာရန်ကားကာ ညီသာရွတ်က တုတ်ကိုင်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း

လာစဉ် သာဒုတ်က ဓားရှည်ဖြင့် ဦးစွာ ဝင်ရောက် ခုတ်သတ်မှုကြောင့် ကိုကျော်သန်းခေါ် သာရွတ် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့ရသည်။

မွေးစဉ်က ဒဏ်ရာပါလာ

မောင်အောင်အောင်ဦးကလေးမှာ မိခင်ဝမ်းမှ ကျွတ်ခါစကပင် ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာနှင့် ဝမ်းဗိုက်တွင်လည်း ဒဏ်ရာ အမာရွတ်များ ပါလာခဲ့သည်။ မောင်အောင်အောင်ဦးသည် အတိတ်ဘဝဟောင်း အကြောင်းကို သူ ငယ်ရွယ်စဉ်က မကြာခဏ ပြောပြတတ်သည်။ သူ၏ မွေးရာပုံ 'တစ်ကျွန်းနာ' ဒဏ်ရာ အမာရွတ်ကြီးများကို ထိုးပြ၍ သာဒုတ် ဓားနှင့်ခုတ်တာလို့ ပြောသည်။ အောင်အောင်ဦးသည် အတိတ်ဘဝက အပြစ်ဆုံးကို ပြောမင်း တစ်ခါတစ်ရံ ငိုတတ်သည်။

တိမ်မက်ပေး

သာရွတ် ကွယ်လွန်ပြီး ရက်သတ္တ တစ်ပတ် မပြည့်ခင်တွင် ဦးမောင်လှ

www.burmeseclassic.com

သည် သာဓူတ်ကို အိပ်မက်ရသည်။ သာဓူတ်က အိပ်မက်ထဲတွင် ဦးကြီးဦးမောင် လှထံ လာရောက် နေလိုကြောင်း ပြောပြနေသည်။ သာဓူတ်ဆုံးပြီး ရက်သတ္တ ပတ် မပြည့်မီ တစ်ည၌ ဦးမောင်လှအိမ်၏ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကျောက်ခဲများ တဖြောက်ဖြောက် ကျလာကာ စာရွေ့စာပျက် ခြောက်သေးသဖြင့် ဦးမောင်လှ က မင်း ကောင်းရာမှန်ရာ သွားပါတော့ကွယ်ဟု ပြောပြီး အမျှပေးဝေခဲ့သည်။ မကြာမီတွင် ဦးမောင်လှ၏သမီး မခင်ဝင်း၌ ကိုယ်ဝန်ရှိလာကာ လူဝင်စား အောင်အောင်ဦးလေးကို မွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဓားလက်နက်ကိုကြောက်

မောင်အောင်အောင်ဦးသည် ယခင်ဘဝက အမေ ဒေါ်အေးကြွတ်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် သူ့ကို အစ်ကိုဖြစ်သူ သာဒုတ် သတ်သဖြင့် သေရကြောင်း ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် တိုင်တန်းပြောကြားသည်။ ညရောက်လျှင် အိမ်တံခါးများ သေသေချာချာ ပိတ်ပြီးမှ အိပ်ကြရန် ပြောသည်။ မောင်အောင်အောင်ဦးသည် ယခုဘဝအထိ ဓားလက်နက်ကို ကြောက်လန့်နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

အတိတ်ဘဝက သာဓူတ်၏အစ်ကို သာဒုတ်(ကိုအေးထွန်း)မှာ လူသတ်မှု ကြောင့် ထောင် (၁၀)နှစ် ကျသွားခဲ့ပြီး နောင်တွင် ထောင်မှ အပြစ်ဒဏ်နှစ်စေ့ ၍ လွတ်လာခဲ့သည်။ သာဒုတ်သည် ရွာသို့ ပြန်လာ၍ လယ်လုပ်ကိုင်စားသော် လည်း သူ့ကို ရွာမှ လူများအားလုံးက ညီရင်းကို သတ်သည့် လူသတ်သမားကြီး အဖြစ် မြင်နေကြ၍ သူ့ကိုယ်တိုင် ရှက်ကြောက်ပြီး တခြားရွာသို့ အိုးအိမ်ပြောင်း သွားရလေသည်။

အတိတ်ဘဝတုန်းက ကွယ်လွန်သူ သာဓူတ် (ကိုကျော်သန်း)၏လန်း မပိုင်း ကြည်ကိုလည်း စာရေးသူ တွေ့ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ မပိုင်းကြည်က သူ့အိမ်တွင် ယခုတိုင် ရှိနေသေးသော သူမနှင့် ကိုကျော်သန်း (သာဓူတ်)တို့ နှစ်ယောက် တွဲ၍ ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံနှင့် သာဓူတ်တစ်ယောက်တည်း ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံတို့ကို ယူ၍ ကျွန်ုပ်အားပြရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အလွန် အံ့အားသင့်ရပါတော့ သည်။ အကြောင်းမှာ အတိတ်ဘဝက သာဓူတ်၏ပုံနှင့် ယခု မောင်အောင်အောင် ဦးတို့မှာ အလွန် ဆင်တူနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မပိုင်းကြည်က ဆိုပါသေးသည်။ အောင်အောင်ဦး၏ ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန်မှာ သူမ၏ခင်ပွန်း သာဓူတ်နှင့် တူရုံသာမက ဝါသနာအကျင့်တို့ပါ တူနေကြောင်း၊ သာဓူတ်က ဝက်သားဟင်း ကြိုက်သလို အောင်အောင်ဦးကလည်း ဝက်သား ဟင်းကြိုက်ကြောင်း၊ သာဓူတ် ဘောလုံးကို ဝါသနာပါသကဲ့သို့ အောင်အောင်ဦး

မှာ ဘောလုံးကန်ရလျှင် ကျေနပ်နေကြောင်း မပိုင်းကြည်က သူမ၏ ခင်ပွန်း ပြန်လည် ဝင်စားခြင်းဖြစ်သည်ကို လုံးဝ ယုံကြည်လေသည်။

(ကျွန်ုပ်သည် သာဓူတ်၏ ဓာတ်ပုံကို ရိုက်ယူခဲ့သော်လည်း ပျက်သွား၍ ယခုဆောင်းပါးတွင် မဖော်ပြလိုက်ရပါ။)

ကျွန်ုပ်သည် လူဝင်စား အောင်အောင်ဦး၏ အတိတ်ဘဝက သာဓူတ်၏ မိခင်ကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်အေးကြွတ် (အသက် ၉၀)ကိုလည်း တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ပါသည်။ အဘွား ဒေါ်အေးကြွတ်မှာ အသက်အရွယ် ကြီးသော်လည်း သတိတရားမှာ ကောင်းဆဲ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းများ ပြန်ပြောပြနိုင်ဆဲ ဖြစ်သည်။ အောင်အောင်ဦးလေး သူနှင့် တွေ့တွေ့ချင်း အတိတ်ဘဝမှ အမေဖြစ်တာကို သတိရပြီး ဘဝဟောင်းအကြောင်းများ ပြန်ပြောင်း ပြောပြခဲ့ကြောင်း၊ သားဖြစ် သူ သာဓူတ်နှင့် အောင်အောင်ဦးတို့၏ ပုံစံမှာ အလွန်တူပြီး စရိုက်ဟန်ပန်က အစ ဆင်တူကြောင်း၊ သားဖြစ်သူ သာဓူတ် ဤရွာမှာ လူဝင်စား ပြန်ဖြစ်တာ အမေ ယုံကြည်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ယခုအခါ အောင်အောင်ဦး မွေးစဉ်က ပါလာသော 'တစ်ကျွန်းနား'ခေါ် ခေါင်းမှဒဏ်ရာမှာ ပျောက်ကင်းသွားပြီး ဝမ်းဗိုက်မှ အမာရွတ်ရာမှာလည်း ရေးရေးမျှသာလျှင် ထင်ကျန်ရစ်တော့သည်။ အောင်အောင်ဦး ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာ အနာရွတ်တို့မှာ အသက်အရွယ် ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်း များမိုက် ပျောက်ကွယ်သွားသလို သူ၏ အတိတ်ဘဝမှ နာကြည်းဖွယ် ဖြစ်ရပ်တို့ ကလည်း သူ၏ အသိဉာဏ် ဦးနှောက်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း များမိုက်ကွယ် ပျောက်သွားပါလိမ့်မည်။

အခန်း (၁၅)

ယခုဘဝ သေသွားသော သတ္တဝါမှာ ရုပ်ရောနာမ်ပါ ပျက်စီးသွားသော်လည်း သေခါနီးက စွဲလမ်းခဲ့သော ရှေးစိတ်များ၏ အစွမ်းကြောင့် နောက်ဘဝ ဌာန၌ စိတ်အသစ် ဆက်စပ်လျက် ဖြစ်သွားပြန်၏။ ၎င်းကို ပဋိသန္ဓေစိတ်ဟု ခေါ်သည်။

သေခါနီး၌ရှိသည့် ရောက်နေသည့် ဒိဗိ ပြုလုပ်ထားသော ကောင်းမှုကံ မကောင်းမှုကံ တစ်ခုခုကို ဖြစ်စေ၊ ထိုကံကို ပြုစဉ်က ဟောကြားခဲ့သော အာရုံကို ဖြစ်စေ၊ ဖြစ်ရမည့် နောင်ဘဝက အခြေအနေကို ဖြစ်စေ ထင်မြင်စွဲလမ်းလျက် ရှိနေ၏။ ထိုအာရုံကို အလိုမရှိသော်လည်း ထိုအခါမျိုး၌ ပယ်ဖျောက်၍ မရ၊ ထို့ကြောင့် သေခါနီး၌ မိန်းမောတွေဝေနေသော သူတို့တွင် အချို့မှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြုလုပ်နေသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အချို့မှာ ဝမ်းသာစရာ ဖွတ်ရွှင်စရာများနှင့် ဟောနေသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အချို့မှာ ကြောက်လန့်စရာ ဘေးရန်များနှင့် တွေ့နေသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေသည်ကို အနီးအပါးရှိ လူများက ထင်မှားတွေ့ရလေသည်။

တချို့မှာ မိန်းမောတွေဝေရာက ပြန်လည် သတိရသောအခါ “ဘယ်လိုလူက ခေါ်သွားသည်။ ဘယ်နေရာကို ရောက်သွားသည်။ ဘယ်လိုဟာတွေကို တွေ့ခဲ့ရသည်” စသည်ဖြင့်လည်း ပြန်လည်၍ ပြောပြတတ်ကြလေသည်။

ဤသို့သော အာရုံစိတ်တစ်ခုခုကို စွဲလမ်း၎င်းပင် နောက်ဆုံး စုတိစိတ်ကလေး ချုပ်ပျက်လျက် သေသွား၏။ ‘သေ’ ဆိုသည်မှာလည်း ယခု ကြိုသိလိုက်သည့် စိတ်ကလေးတစ်ခု ကုန်ဆုံးသွားခြင်းမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခု

ကြိုသိနေသော ရှေးရှေးစိတ်များ ကုန်ဆုံးသွားတိုင်း ထိုစိတ်များ၏ အချိန်အဟုန်ကြောင့် နောက်နောက်စိတ်များ မပြတ်ဆက်စပ်ကာ ဖြစ်နေသကဲ့သို့ စုတိစိတ်ကလေး ပြတ်စဲသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သေခါနီးက စွဲလမ်းခဲ့သည့် အာရုံကိုပင် ဆက်လက် ထင်မြင်လျက် ဘဝသစ်ဌာန၌ စိတ်အသစ်စ၍ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ၎င်းကို ရှေးဘဝနှင့် ဆက်စပ်၍ ဖြစ်သောကြောင့် ပဋိသန္ဓေစိတ်ဟု ခေါ်သည်။

ဤအရာ၌ ရှေးဘဝက စွဲလမ်းခဲ့ရာကို ဆက်လက်၍ ထင်မြင်ပုံမှာ အိပ်မက် အထူးအဆန်းကို မြင်မက်ရာက နီးလာသောသို့သည် ထို အိပ်မက်ကိုပင် ဆက်လက် စဉ်းစားနေသည်နှင့်လည်း တူ၏။ အိပ်ရာက ထလာသောအခါ ပြုလုပ်ရန် ကြံရွယ်ထားသော အရာကို အိပ်ရာမှ နီးလာသောအခါ ပြန်လည် သတိရသည်နှင့်လည်း တူ၏။

ဤပဋိသန္ဓေစိတ်သည် ရုပ်ရှိသော ဘုံဌာန၌ ဖြစ်လာလျှင် သူ၏ တည်ရာ ခိုရာ ရုပ်များလည်း ကံကြောင့် သူနှင့်အတူ တစ်ပါတည်းပင် ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ ဤသို့ ပဋိသန္ဓေစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် နောက်ကာလများ၌ သီစရာ၊ ထိစရာ၊ ကြားစရာ၊ မြင်စရာ အာရုံများကို သိလျက်၊ ထိလျက်၊ ကြားလျက်၊ မြင်လျက် စိတ်အမျိုးမျိုးတို့သည်လည်း ထိုကံသည်အားလျော်စွာ ဖြစ်ကုန်၏။

ဤစည်ကား သတ္တဝါသေပြီးနောက် ဘဝသစ်၌ ဖြစ်လာပုံ အကျဉ်းချုပ်ပေတည်းဟု ဝတ္ထုကျော်ထင် ဒေါက်တာ ဦးမြင့်ဆွေ လျှောက်ထားပြီး ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး မြေကြားတော်မူသော ဘဝပြဿနာစာအုပ်၌ ဘဝတစ်ဖန် ပြန်ဖြစ်သော ပဋိသန္ဓေစိတ်အကြောင်း ရှင်းပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀) ကျော်ကာလက လောက၌ ပွင့်ထွန်းတော်မူခဲ့သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည် သတ္တဝါတို့ ဖြစ်စဉ်ဘဝများကို ကိုယ်တိုင် တွေ့သိမြင်ပြီးလျှင် ထုတ်ဖော်ဟောကြားထားခဲ့ပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးလုံးရှိသောဘဝ၊ ရုပ်သက်သက်သာရှိသော ဘဝ၊ နာမ်သက်သက်သာသာရှိသောဘဝ ဟူ၍ (၃)မျိုး ရှိ၏။

ထိုတွင် ရုပ်သက်သက်သာရှိသော ဘဝနှင့် နာမ်သက်သက်သာရှိသော ဘဝတို့ကို ဘာဝနာနည်းဖြင့်သာ ကိုယ်တွေ့သိနိုင်သည်။ ရုပ်၌ စမ်းသပ်သော နည်းမျိုးဖြင့် ကား တွေ့သိနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။ သို့သော်လည်း နာမ်သက်သက်သာရှိသောဘဝ၌ စိတ်ဖြစ်နေဟန်ကို ဆင်ခြင်ကြည့်လျှင် စိတ်နာမ်၏ စွမ်းအားသတ္တိများ ပေါ်လာနိုင်၏။ နာမ်သက်သက်သာဝ၌ စိတ်နာမ်သည် ပဋိသန္ဓေပူစုတိတိုင်

အောင် စိတ်တစ်ခုပြီးတစ်ခု အသစ်အသစ် ဖြစ်ပျက်နေ၏။ သို့ဖြစ်ပျက်နေရာ တွင် ရှေးစိတ်တစ်ခု ပျက်သွားပြီးနောက် နောက်စိတ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာရန် မှီရာတည်ရာဟူ၍ တစ်စွန်းတစ်စ ဘာမှ မရှိချေ။ သို့သော်လည်း ပျက်သွား သော ရှေးရှေးစိတ်၏ အဟုန်အစွမ်းကြောင့် နောက်နောက်စိတ်များ မပြတ် ဆက်၍ ဖြစ်နေ၏။

ဤနေရာ၌ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြစည်နေခိုက် မှာ ကြားစရာအသံတွေ ရှိနေသော်လည်း ကြားသောစိတ် မဖြစ်ပေါ်ရဘဲ ကြံစည်သော စိတ်ချည်းသာ ဆက်လက် ဖြစ်နေတတ်သည်ကို ထောက်ဆ ကြည့်လျှင် ရှေးက စိတ်အဟုန် ထက်မြက်ပုံကို သဘောပေါက်နိုင်၏။

သို့ဖြစ်၍ နာမ်သက်သက်သာရှိသောဘဝ၌ မသေမီမှာလည်း ရှေးရှေးစိတ် ၏ အဟုန်သက်သက်ကြောင့် နောက်နောက်စိတ်များ ဖြစ်နေပုံကို သဘော ပေါက်နိုင်လျှင် ထိုဘဝမှ သေသွားသောအခါ၌လည်း နောက်ဘဝ၌ မှီရာရှိသည်

ဖြစ်စေ၊ မရှိသည့် ဖြစ်စေ ရှေးဘဝ က စိတ်၏ အဟုန်ကြောင့်ပင်လျှင် နောက်ဘဝ၌ ပင်သန္ဓေစိတ် ဖြစ် နိုင်သည်ကို သဘောကျဖို့ ရှိ၏။ ဤသည်ကား စိတ် နာမ်တရား၏ စွမ်းရည်သတ္တိကို ချင့်ချိန်နိုင်ရန် အမြက်မျှ ဖော်ပြခြင်းပေတည်း။

စာရေးသူသည် သူ့ရုဇမဂ္ဂ ဇင်္ဂြိုတွင် လူဝင်စားများအကြောင်း ရေးလာသည်မှာ ပုဒ်ရေအားဖြင့် မနည်းတော့ပါ။ ဤသို့ လူဝင်စား အကြောင်းကို ရေးသားရာတွင် စာရေးသူအား ချီးကျူးသူများ ရှိသလို ကဲ့ရဲ့သူများလည်း ရှိခဲ့ပါ သည်။ “ခင်ဗျား မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်မှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး ကို လူဝင်စားတွေ လုပ်တော့မှာ လား ဟု ဝေဖန်သူလည်း ရှိခဲ့ ပါသည်။

မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖြေကြားတော်မူသော ‘ဘဝပြဿနာ’ စာအုပ်ငယ်တွင် လူဝင်စားများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ယူဆ ချက်ကို ကောက်နုတ် ဖော်ပြလိုပါသည်။

လူဝင်စား ဆိုကြသူများမှာ နိုင်ငံတကာ၌ အနည်းငယ်စီ ရှိကြ၏။ သို့သော် တမလွန်ဘဝ မရှိ ဟု ယုံဆထားသော သူတို့က ထို လူဝင်စားတို့၏ တကယ် အမှန် ပြောချက်ကို မယုံကြည်ကြ။ မိစ္ဆာအယူကို ပြောသည်ဟု လူကြီးများက ဟန်တားထားသောကြောင့် တမလွန်ဘဝမရှိ ဟု အယူရှိသော လူမျိုးတို့၏ ကလေးများမှာ မပြောဝံ့သဖြင့် မထင်ရှားဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားရှာကြ၏။

တကယ်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ကလေးများမှာ ဘယ်က အယူဝါဒကိုမျှ လက်မခံ ရသေး။ မိမိတို့သိသည့် အတိုင်းသာ ပြောကြပေသည်။ လူကြီးများမှာမူ သက် ဆိုင်ရာ ဘာသာတရားအရအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် တွေးခေါ် ကြံဆချက်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အယူဝါဒများကို လက်ခံထားကြပေ၏။ ထို့ကြောင့် မှားသောအယူကို လက်ခံထားလျှင် ထိုလူကြီးများသာလျှင် မှားမည်။ ကလေးများမှာ မှားဖွယ်အကြောင်း မရှိပေ။

ဤအချက်ကို စဉ်းစားကြည့်လျှင် အားကြီးသော လူကြီးမိဘများက အား ငယ်သော ကလေးသူငယ်၏ အမှန်အကန် ပြောဆိုချက်ကို ဖိနှိပ်တားမြစ်ကြ သည်မှာ အလွန်ပင် မတရားရာ ရောက်နေကြောင်း ထင်ရှား၏။

သို့သော်လည်း ဘဝဟောင်းက အကြောင်းကို ပြောသူတိုင်း အမှန်ချည်း ဟူ၍ ကား မဆိုနိုင်ပါ။ လူကြီးမိဘများက သင်ပေးသောကြောင့် ပြောသူများလည်း ရှိကြပေလိမ့်မည်။ ပညာဖြင့် ချင့်ချိန်၍ ယုံသင့်သည်ကိုသာ ယုံရမည်ဟု ဆရာတော် ဘုရားက ဆိုမိန့်ရှိထားခဲ့ပါသည်။

မှန်လှပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ သုတေသနပြုချက်အရ အတိတ်ဘဝ အကြောင်း ပြန်ပြောင်း ပြောသူတိုင်း လူဝင်စားများ မဟုတ်ကြပါ။ လူဝင်စား သုတေသနပြုရသည်မှာ တကယ်တော့ လွယ်ကူလှသော အလုပ် မဟုတ်ပါ။ သုတေသနပြုလုပ်ပြီးသော လူဝင်စားတစ်ဦး၏ အကြောင်းကို ယခုလို မဂ္ဂဇင်း တွင် ဖော်ပြ ရေးသားလိုက်ရသည်ကို ဖက်ရှုရသည်မှာတော့ အဆင်သင့် ခူးခပ် ပြီးသော ထမင်းကို သုံးဆောင်ရသကဲ့သို့ လွယ်ကူပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာမှ စာဖတ်သူများသို့ အသိပေး တင်ပြလိုသည်မှာ မိမိတို့ရပ်ရွာ၊ မြို့နယ်အရပ်ရပ် အသီးသီး၌ လူဝင်စားကလေးတစ်ဦး ရှိနေပါက စာရေးသူထံသို့ သူ့ရုဇမဂ္ဂဇင်းမှ တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်၍ သတင်းပို့ အကြောင်းကြားပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါ

www.burmeseclassic.com

သည်။ လူဝင်စားကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်လုံပါက စာရေးသူနှင့် သုတေသနအဖွဲ့သည် သတင်းပို့သော စာဖတ်သူ၏ ရပ်ရွာသို့ အရောက်လာ၍ ကွင်းဆင်း သုတေသနပြုပါမည်။

နှစ်ဘဝကို မှတ်မိသော လူဝင်စား

စာရေးသူသည် မကြာမီက ပုဂံဘုရားဖူးထွက်ရင်း သတင်းအရ ညောင်ဦးမြို့နယ် တောင်လင်းဘုန်းတော်ရွာမှ လူဝင်စားကလေးတစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်ကျော်ဆန်းဌေး အမည်ရှိ သူငယ်လေးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပါသည်။

မောင်ကျော်ဆန်းဌေး (သို့မဟုတ်) နှစ်ဘဝပြန်မြင်သော လူဝင်စားကလေး၏ မိဘတို့မှာ ဦးတင်ရွှေ ဒေါ်ကြည်လှိုင်တို့ ဖြစ်၏။ မောင်ကျော်ဆန်းဌေးတွင် မွေးချင်း (၅)ယောက် ရှိ၏။ ၎င်းတို့မှာ မခင်စန်းလှိုင်၊ မောင်ယဉ်စောစင်၊ မောင်ယဉ်မောင်နှင့် ညီခလေး ဇော်ဝင်းထွဋ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

မောင်ကျော်ဆန်းဌေး၏ မွေးနှစ်မှာ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ မေလ(၂၃)ရက်ဖြစ်ရာ ယခု အသက်(၁၄)နှစ်အရွယ် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ သူသည် မွေးဖွားစဉ်အခါကပင် ညာဘက်ခြေထောက် မသန်ဘဲ ဖြစ်လာခဲ့၍ ဖိနပ်ပင် ကောင်းစွာ မစီးနိုင်စွာခဲ့ပေ။ မိဘဖြစ်သူများက သူ့အား ဖိနပ်စီးကျင့်ပေးခဲ့သဖြင့် ယခု (၈)တန်းကျောင်းသား အရွယ်၌ ဖိနပ်စီးနိုင်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျော်ဆန်းဌေးကို မွေးပြီး မကြာမီတွင် အိမ်၏ စီးပွားရေး သိသာစွာ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာသဖြင့် မိဘများသည် ကျော်ဆန်းဌေးကို ဂရုစိုက်ကြည့်သောအခါ လူဝင်စားဖြစ်နေကြောင်း သိလာရသည်။ ကျော်ဆန်းဌေး အသက် (၅)နှစ်အရွယ် စကားကောင်းကောင်း ပြောတတ်ခါစတွင် သူ၏ အတိတ်ဘဝအကြောင်းကို ပြန်ပြောပြတော့သည်။

သူ၏ အတိတ်ဘဝမှာ ယခု ရွာနှင့် (၂) မိုင်ကျော် ကွာဝေးသော တောင်လင်းကုန်းရွာ ဇာတိဖြစ်ကြောင်း၊ ဇနီး ဒေါ်သန်းရီနှင့် သားသမီး (၅) ယောက်ရှိကြောင်း၊ သမီးများမှာ မအာမာစိန်၊ မညိုစိန်၊ မမြိုင်စိန်၊ မအာမာကြည်နှင့် အငယ်ဆုံးသား ကောင်မြင့်သိန်းတို့ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ အသက် (၅၀) အရွယ်တွင် လေဖြတ်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း အတိတ်ဘဝမှ ဖြစ်ရပ်တို့ကို ပြောပြပါသည်။

သူ၏ အတိတ်ဘဝအမည်မှာ ဦးစံထူးဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးစံထူးဘဝက သူ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်မှာ ထန်းတက်၊ ထန်းလှီး၊ ထန်းချက် ဖြစ်ပြီး အသက် (၄၀)အရွယ် ထန်းပင်တက်စဉ်က ခြေချော်ကျသဖြင့် ညာဘက်ခြေ မသန်မစွမ်းဖြစ်ခဲ့ရာ ယခုဘဝတွင် မွေးရာပါအဖြစ် ပါလာကြောင်း သိရပါသည်။

ကျော်ဆန်းဌေးသည် ဦးစံထူးဘဝက နေအိမ်ကို သူဘာသာသူ ပြန်နိုင်ပြီး ဦးစံထူး၏ သားသမီးများကိုလည်း အဖေကဲ့သို့ ပြောဆိုဆက်ဆံလေသည်။ ဦးစံထူး၏ သမီးများကလည်း ကျော်ဆန်းဌေးကို ချစ်ခင်မိသေလေးစားကြသည်။ ဦးစံထူး ဘဝက အင်္ကျီများကို ပြန်ကောင်းသဖြင့် သမီးများက လိုလိုလားလား ပြန်ပေးကြသည့်အပြင် အဝတ်အစားအသစ်များပါ ချုပ်ပေးကြသည်။

ဦးစံထူး၏ အတိတ်ဘဝကိုပါ မှတ်မိ

ကျော်ဆန်းဌေးသည် ဦးစံထူး၏ အတိတ်ဘဝကိုပါ ပြန်မှတ်မိသဖြင့် ထူးခြားသော လူဝင်စား ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျော်ဆန်းဌေး၏ ဦးခေါင်းနောက်နေထွင် မွေးရာပါ ဒဏ်ရာအမှတ်တစ်ခု ပါရှိခဲ့သည်။ ထိုဒဏ်ရာမှာ ဦးစံထူး ဘဝကတည်းက ပါလာသော မွေးရာပါအမှတ် ဖြစ်လေသည်။ ဦးစံထူး၏ အတိတ်ဘဝမှာ ဓားပြတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ကျော်ဆန်းဌေးက ဆိုပါသည်။ ဓားပြဘဝက အမည်ကို မမှတ်မိတော့သော်လည်း ထိုဓားပြဘဝက ဆိုးသွမ်းရမ်းကားခဲ့သည်များကို သတိရနေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

အဆိုပါ ဓားပြဘဝမှာပင် ဘစ်စုံတစ်ယောက်က ၎င်းအိပ်ပျော်နေစဉ် နောက်ဘက်မှ ဦးခေါင်းကို ပုဆိန် (တူ) ဖြင့် ထုသတ်ခဲ့သဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရပြီး ဦးစံထူးဘဝတွင် ဦးခေါင်း၌ မွေးရာပါ ဒဏ်ရာအမှတ် ပါလာသည်မှာ ယခု ဘဝတစ်ဖြစ်လဲ ကျော်ဆန်းဌေး ဘဝမှာပါ ယင်း အမှတ်တံဆိပ်က ထပ်ဆင့် မွေးရာပါအဖြစ် ပါလာသဖြင့် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော လူဝင်စားကျော်ဆန်းဌေး၏ ဘဝကို မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၆)

အချို့သောသူများသည် မည်သည့်ကိစ္စရပ်ကိုမဆို အလွယ်တကူ ချက်ချင်း ယုံကြည် လက်ခံတတ်သည်။ ထိုနည်းတူပင် ဘာပြောပြော ဘာပြုပြု ခွတ်အတင်း ချက်ချင်း စုံမှိတ်၍ ငြင်းပယ်တတ်သူများလည်း ရှိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် နှစ်မျိုးစလုံး သည် နှစ်ဖက်စွန်းသို့ ရောက်နေသူများဖြစ်၍ မှားတတ်သည်။ အမှန်ကို လိုလား သောသူသည် ကိစ္စတစ်ခုတို့ ချက်ချင်းလည်း လက်မခံ၊ ချက်ချင်းလည်း မပစ် ပယ်ဘဲ အယူအစွဲကင်းသော သံသယစိတ်ဖြင့် စုံစမ်း၏။

မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်အယူအဆများနှင့် ယုံကြည်ချက်များကို ခေတ္တဘေးဖယ် ဆိုင်းငံ့ထား၏။ မိမိ လေ့လာသင်ကြားထားသော ဘာသာရပ်များ၊ ဗဟုသုတများ နည်းစနစ်များဖြင့် အဘက်ဘက်ကနေ၍ စစ်ဆေးမေးမြန်း ချိန်ဆပြီးမှ ဆုံးဖြတ် ၏။ ဤသည်ကား အကြမ်းအားဖြင့် သိပ္ပံနည်းကျ စုံစမ်းနည်းပင် ဖြစ်၏။

သုတေသနလုပ်ငန်းတွင် ပထဦးစွာ အဖြေပေါ်သေးသော ပြဿနာမှ စတင် ဆောင်ရွက်ရ၏။ သုတေသီသည် ယင်းပြဿနာ၏ အပြေကို ကြိုတင်ခန့် မှန်းကြံဆ၏။ ဤသို့ ခန့်မှန်းကြံဆရာ၌ ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်း အရာများ၊ အချက်အလက်များ၊ သက်သေ သာဓကများတို့ကို စုဆောင်း၍ အကြမ်းအားဖြင့် စစ်ဆေးရှေးချယ်၏။ အထောက်အကူပြုသည်တို့ကို ယူ၍ စနစ်တကျ လေ့လာစုံစမ်း စမ်းသပ်၏။ မိမိ၏ အယူအဆ လက်ခံနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိက (Hypothesis) အနုမာန တစ်ရပ်ကို ထုတ်ဖော်တင်ပြ၏။

ထို့နောက် အဆိုပါ အနုမာနကို အဘက်ဘက်က မှန် မမှန် အပြန်အလှန် အဖန်တလဲလဲ စစ်ဆေးပြန်၏။ နောက်ဆုံး မှန်ကန်ကြောင်း တိကျစွာ တွေ့ရှိပါ က နိယာမတစ်ရပ်အဖြစ် ပြဋ္ဌာန်း၍ သိပ္ပံလောကသို့ တင်ပြတော့သည်။ အခြား

သိပ္ပံပညာရှင်တို့က ထိုသုတေသနလုပ်ငန်း အစီအစဉ်ကို ထပ်စုံစမ်းဆောင်ရွက် ၍ မှန်ကန်ကြောင်းကို တွေ့ရှိသောအခါကျမှ တင်ပြထားသော နိယာမကို လက်ခံ အတည်ပြု၏။

သိပ္ပံနည်းကျ လူဝင်စားသုတေသန လူဝင်စား သုတေသနလုပ်ငန်းတွင် အစီအစဉ်အားဖြင့် စတင် ဆောင်ရွက် ရန်မှာ ရှေးဦးစွာ လူဝင်စား ဆိုသူတို့၏ သတင်းကို စုံစမ်းရှာဖွေရ၏။ ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများကို မေးမြန်းခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ် စာစောင်များကို လေ့လာခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အလှူအတန်း သာဓက

ပိန်နွန်မြို့တွင်မောင်အဆင်အားအောက်တံတိုင်းဆိပ်မေမြို့စုရည်

နာရေး နေရာဌာနများတွင် စကားစပ်မိသောအခါများ၌ လည်းကောင်း လူဝင်စား များ၏ အမည်၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ အလုပ်အကိုင်နှင့် ယင်းတို့၏ အကြောင်းအရာ တို့ကို အကြမ်းအားဖြင့် ရယူနိုင်၏။

ဒုတိယအဆင့်တွင် လူဝင်စားနှင့်တကွ ယင်း၏ မိဘများ၊ ဆွေမျိုးများမှ အစ ခိတ်ဆွေများ၊ အိမ်နီးနားချင်းများမကျန် လူကိုယ်တိုင် သွားရောက်လေ့ သို့ ခြင်း ဖြစ်သည်။ လူဝင်စားကို တွေ့ဆုံခြင်းကိစ္စမှာ ပြောသလောက် မလွယ်ကူပါ။

သို့မိမိသက်သက်အနေဖြင့် ဆက်သွယ်ခြင်းကြောင့် အစကနဦးတွင် သုတေသီ အပေါ် မလက်ကား သံသယရှိမှု၊ အထင်လွဲမှုများ ရှိတတ်ပါသည်။

ပြီးနောက် ဣဒ် မိတ်ဆွေ၊ ဆွေမျိုးများရှိပါမှ များစွာ အဆင်ပြေ၍ လွယ်ကူပါ သည်။ ပထမကကြိမ် လူဝင်စားနှင့် တွေ့ဆုံစမ်းရာ၌ များသောအားဖြင့် မေးသ လောက်သာ ဝတ်ကျွတ်ကုန် ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဖြေတတ်သည်။ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ခန့် တွေ့ဆုံ၍ ရင်းနှီးပြီးသောအခါမှသာ သက်ဆိုင်ရာတို့ထံမှ လိုအပ်သော အကြောင်းအရာတို့ကို တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန် ရရှိနိုင်လေသည်။

လူဝင်စားကိစ္စများကို စစ်ဆေး မေးမြန်းရာ၌ အောက်ဖော်ပြပါ နည်းစနစ် များအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါက အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကမ္ဘာကျော် လူဝင်စားသုတေသီ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ စတီဗင်ဆင်က အကြံပြုထားပါသည်။

လူဝင်စားတစ်ဦးသည် မိမိ၏ ဘဝအဟောင်းမှ ဖြစ်ရပ် သို့မဟုတ် အကြောင်းအရာပေါင်း အနည်းဆုံး (၆)မျိုး မှ (၁၀)မျိုးထိ မှတ်မိ၍ ပြောနိုင်ရပါ မည်။ ယင်း အကြောင်းအရာတို့သည် သမားရိုးကျ ဖြစ်ရပ်များ မဟုတ်ဘဲ ယခင်ဘဝက ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အထူးသက်ဆိုင်သော ကိစ္စများ ဖြစ်ရပါမည်။ မိမိ၏ ဘဝဟောင်း အမည်၊ ရင်းနှီးခဲ့သော ဆွေမျိုး၊ မိတ်ဆွေများအမည်နှင့် ယခင်က နေထိုင်ခဲ့သော မြို့ရွာနေရပ်လိပ်စာများကို အတော်အတန် ပြန်ပြောနိုင်သင့် သည်။ အတိတ်ဘဝက ငယ်နာမည်များ၊ ထင်ရှားသော မှ၊ ထီးကွင်း၊ အနာရွတ် အစရှိသော အမှတ်အသားများနှင့် ကိုယ်လက်အင်္ဂါ၊ ချို့တဲ့မှုများ ရှိခဲ့လျှင် ရှိခဲ့ကြောင်း ပြန်ပြောပြနိုင်ပါက များစွာ ခိုင်လုံသော အထောက်အထားများ ဖြစ်မည်။

လူဝင်စား၏ ထွက်ချက်များ မှန် မမှန်ကို စစ်ဆေးရာ၌ ယခင်ဘဝ၏ ဆွေမျိုးများနှင့် လည်းကောင်း၊ ယခုဘဝ၏ ဆွေမျိုးများနှင့် လည်းကောင်း လုံးဝ မသက်ဆိုင်သော ကြားနေပုဂ္ဂိုလ်များကိုသာ မေးမြန်းလင့်သည်။ ဤစနစ် သည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ စာဖေးစာယူ ဆက်သွယ်နေဖြင့်လည်း စုံစမ်းနိုင် သည်။

ယခုဘဝ၏ မိဘဆွေမျိုးများနှင့် ယခင်ဘဝ၏ မိဘဆွေမျိုးများ မျက်နှာစုံ သို့ တွေ့ဆုံ၍ ရှင်းလင်းရာ၌ တစ်ဦးက အခြားတစ်ဦး၏ အကြိုက်ကိုလိုက်၍ လည်းကောင်း၊ အားနာ၍ လည်းကောင်း၊ ယောင်မှား၍ လည်းကောင်း၊ နှစ်မြိုက် ၍ လည်းကောင်း၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် အဖြစ်အပျက်များကို ညှိနှိုင်း ၍ လက်ခံတတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆွေမျိုးရင်းချာများကို မေးမြန်းသော နည်းစနစ်

သည် အညံ့ဆုံး ဟူ၍ ယူဆရပေသည်။

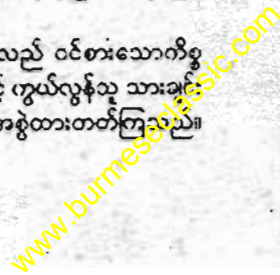
လူဝင်စားသည် မိမိ၏ ဘဝဟောင်းနေရပ် နေအိမ်များကို မိမိ အလို အလျောက် လိုက်လံပြသရာ၌ သူနှင့်အတူ လူအုပ် မပါစေရန် ဂရုပြုရမည်။ သို့မှသာ လူအုပ်ထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အကူအညီမရဘဲ မိမိ၏ မှတ်ဉာဏ် အရသာလျှင် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ယခင်ဘဝက မိဘဆွေမျိုးများကို မှတ်မိ မမှတ်မိ စမ်းသပ်ရာ၌လည်း လူတစ်ဦးနှစ်ဦးကိုသာ ခေါ်ယူမထားဘဲ အနည်းဆုံး လူလေးငါးခြောက်ဦး စုဝေးစေ၍ အရိပ်အငွေ့ လုံးဝ မပြဘဲ ရွေး ချယ်ခိုင်းရမည်။

ထိုနည်းတူ ဓာတ်ပုံများဖြင့် စစ်ဆေးမေးမြန်းရာ၌ လူအများ စပေါင်းစိုက် ထားသောဓာတ်ပုံမှ လည်းကောင်း၊ အရွယ်တူ တစ်ယောက်ချင်း စိုက်ထားသော အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ ဓာတ်ပုံများဖြင့် ရောထွေး၍ လည်းကောင်း ရှာဖွေခိုင်းရမည်။ ယခင်နှင့် ယခုဘဝ မိဘဆွေမျိုးများ မတွေ့ဆုံမီ အချိန်တွင် လူဝင်စားက ထွက်ဆိုသော အကြောင်းအရာ အားလုံးတို့ကို စာဖြင့် နေ့သားမှတ်တမ်းတင် ထားရပါမည်။

လူဝင်စားသုတေသနတွင် ယခင် ဘဝအကြောင်းကို စတင် ပြောနေသော အသက် (၅)နှစ်၊ (၆)နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်ကို တွေ့ဆုံ မေးမြန်းနိုင်ခွင့်ရလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ ထိုအရွယ်တွင် လောက၏ အယူအဆ၊ အတွေး အခေါ်နှင့် အခြားဗဟုသုတများ နည်းပါးသဖြင့် သူတို့သည် ဟုတ်မှန်သော အဖြစ်အပျက်များကိုသာ ထွက်ဆိုမည် ဖြစ်သည်။ လူဝင်စား သုတေသီတို့ အနေဖြင့် များသောအားဖြင့် လူဝင်စားများကို ဘဝဟောင်းအကြောင်းကို စတင် ပြောသော အရွယ်၌ မတွေ့ရဘဲ နေ့ရက်လပေါင်းများစွာ ကြားမြင်မှ တွေ့ရှိကြ ပြီး ဖြစ်နေလေ့ ရှိသည်။ အနည်းဆုံး စိတ်ပါဝင်စားသူ မိတ်ဆွေ အိမ်နီးချင်းများ က သတင်းစကား ဆက်သွယ်ဆွေးနွေးပြီး ဖြစ်နေနှင့်သည်။

မြန်မာပြည်တွင် လူဝင်စား အများအပြားတို့သည် ယခင် မိဘဆွေမျိုးများ အတွင်း လည်းကောင်း၊ ယခင် ရပ်ရွာများတွင် လည်းကောင်း ပြန်လည် မွေးဖွား ကြသဖြင့် ယင်းတို့၏ ဘဝဟောင်း အကြောင်းများကို သာမန် နည်းလမ်းများဖြင့် လည်း ရရှိနိုင်ပါသည်။

ယခင်ဘဝ၏ မိဘဆွေမျိုးများ အတွင်းသို့ ပြန်လည် ဝင်စားသောကိစ္စ ရပ်၌ လူဝင်စားမိဘများ၏ သံယောဇဉ် စိတ်ဆန္ဒကြောင့် ကွယ်လွန်သူ သားချင်း မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ တတစ်ချ ယုံကြည် အစွဲထားတတ်ကြသည်။

ဤ ယုံကြည်ချက်နှင့်အတူ လူဝင်စား ပြောသမျှ ဆိုသမျှ လုပ်ကိုင်သမျှတို့ကို ဘဝဟောင်း ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် စပ်ဟပ်တတ်ကြသည်။

ထို့ပြင် အချို့မိဘများသည် မိမိတို့၏ ဘာသာရေး ဗဟုသုတများဖြင့် ရောပြင်း၍ လူဝင်စား၏ ထွက်ချက်များတွင် မိမိတို့၏ အတွေးအခေါ် အယူ အဆတို့ကို ထည့်သွင်း ပြောဆိုတတ်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ အကြောင်းအရာ အချို့တွင် လူဝင်စား၏ ကိုယ်တိုင်ထွက်ချက်များ အမှန်တကယ် ဟုတ်မဟုတ် ချင့်ချိန်စဉ်းစား လက်ခံရန် လိုပေသည်။

ယခုလတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၃၀)ခန့်က မြန်မာနိုင်ငံ ငါးစွန်းမြို့မှ လူဝင်စား မောင်အေးကျော်အမှုကို ကမ္ဘာကျော် လူဝင်စားသုတေသီ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ အိုင်ယန်စတီပင်ဆင်က လာရောက် လေ့လာသွားခဲ့ပုံကို ဖော်ပြလိုပါ သည်။ မောင်အေးကျော်အမှုကို ရှာဖွေပေးသူမှာ ဦးဝင်းမောင် (ဘဝအိုးအိမ် အကြိမ်ကြိမ်) ဖြစ်ပါသည်။

မောင်အေးကျော်အမှု

မောင်အေးကျော်ကို အဘ ဦးအုန်းခင်၊ အမိ ဒေါ်ရီတို့မှ (၁၈၈၅ ခု ၁၉၂၂) ခုနှစ်တွင် တံတားဦးမြို့အနီး ဥယျာဉ်ရွာ၌ မွေးဖွားခဲ့၏။ မောင်အေးကျော်မှာ မွေးချင်းငါးယောက်တို့အနက် စတုတ္ထမြောက် ဖြစ်၏။ မောင်အေးကျော်၏ ဦးခေါင်းဘယ်ဘက်တွင် မွေးရာပါ ဒဏ်ရာအမှတ်ကြီးတစ်ခု ပါလာ၏။ ထို အမှတ်တစ်ဝိုက်တွင် ဆံပင်များ မပေါက်ချေ။

မောင်အေးကျော် အသက်(၃-၄) နှစ်ခန့်အရွယ်တွင် ဒေါ်လေး အမည်ရှိ ဟင်းရွက်စိမ်းရောင်းသူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး သူတို့ရွာသို့ လာရောက်၍ ဟင်းသီး ဟင်းရွက် ရောင်းနေစဉ် ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ တံတားဦးမြို့မှ လာသည်ဟု သိရှိသည်နှင့် “ကျွန်တော့်ကို တံတားဦးကို ခေါ်သွားပါ” ဟု ပူဆာသည် ဆို၏။

ဒေါ်လေးက “ဘာကြောင့် တံတားဦးကို သွားချင်တာလဲ” ဟု မေးတော့ “အဲဒီမှာ အဖေနဲ့ အမေ ရှိတယ်” ဟု မောင်အေးကျော်က ချက်ချင်း ဖြေ၏။ ဒေါ်လေးက “မင်းအဖေနဲ့ အမေက ဘယ်သူတွေလဲ” လို့ မေးတော့ “ဦးတုတ်နဲ့ ဒေါ်အေးစိန်လေ၊ ကျွန်တော်က မောင်ရွှေ” ဟု ဖြေ၏။

ဒေါ်လေးသည် ထိုအကြောင်းကို တံတားဦးမြို့ တွင် နီးစပ်ရာ မိတ်ဆွေတို့ အား ပြောပြရာ မောင်အောင်ခင် ဆိုသော လူငယ်က သိရှိသွားသဖြင့် ချက်ချင်း ပင် ဥယျာဉ်ရွာသို့ လိုက်သွားခဲ့လေသည်။

မောင်အောင်ခင် ဆိုသူကား အခြားမဟုတ်။ မကြာမီသော အချိန်ကာလ။

တစ်နည်းအားဖြင့် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က တံတားဦးမြို့အနီး ရန်သူတို့၏ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်၍ လုပ်ကြံခံရသော မောင်ရွှေဆိုသော လူငယ်၏ ညီ အရင်း ဖြစ်၏။ မောင်အေးကျော်သည် အောင်ခင်ကို တွေ့သည်နှင့် မှတ်မိ၏။ မောင်ရွှေ ဘဝက တော်စပ်သော ညီငယ် အောင်ခင်ကို ပွေဖက်၍ ကြိုဆို၏။ အောင်ခင်သည် မောင်အေးကျော်အား အတိတ်ဘဝမှ အကြောင်းအရာများကို မှတ်မိသရွေ့ ပြောလိုရာ မောင်အေးကျော် ပြောသမျှ အားလုံး အမှန်သည် ဖြစ်၏။

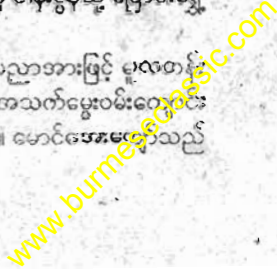
တံတားဦးမြို့သို့ မောင်အေးကျော်အား မောင်အောင်ခင်က ခေါ်သွား သောအခါ သူတို့နေသော အိမ်ကို သူ့ဘာသာသူ ပြန်နိုင်၏။ မိခင် ဒေါ်အေးစိန်ကို တွေ့သောအခါ မောင်အေးကျော် ငိုလေ၏။ မောင်ရွှေဘဝက မိခင် ဒေါ်အေး စိန်ကို သူ၏ ဘဝဟောင်းက အကြောင်း အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြနိုင်၏။ အတိတ်ဘဝက သူသည် ဦးခေါင်းအား ရန်သူက သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခံရ၍ သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း၊ သူ၏ဇနီးမှာ မလှမြိုင် ဆိုသော အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။

ထိုအချိန်တွင် မုဆိုးမ မလှမြိုင်သည် အသက်ငယ်ရွယ်သေးသဖြင့် ဒုတိယ အိမ်ထောင် ပြုထားပြီး ဖြစ်၏။ မလှမြိုင်သည် မောင်အေးကျော်အကြောင်း ကြားသောအခါ အလွန် တွေ့ဆုံစိတ် ဖြစ်လာ၏။ တံတားဦးမြို့သို့ ရောက်နေ သော မောင်အေးကျော်ကလည်း လူအုပ်စုတစ်စုထဲမှ မလှမြိုင်ကို လက်ညှိုးထိုး ပြ၍ မောင်ရွှေဘဝက ခေါ်သည်အတိုင်း အမြင်ဟု ခေါ်၍ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေဖက်ကာ ငိုရွာ၏။ (မလှမြိုင်ကို တွေ့ဆုံချိန်က မောင်အေးကျော် အသက် (၆)နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည် ဆို၏။)

နှစ်ဘဝဖူးစာ

ဤသို့ဖြင့် မောင်အေးကျော်သည် လူဖျိပေါက်အမွှပ ဖြစ်လာ၏။ သူ သည် တံတားဦးမှ မလှမြိုင်၏ သတင်း ကြားရသောအခါ စိတ်ကောင်း ဖြစ်ရရာ ၏။ မလှမြိုင်၏ ဒုတိယအိမ်ထောင်မှာ တပ်မတော်အားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တိုက်ပွဲ တွင် ကျသွားသဖြင့် မလှမြိုင်ခရာ တံတားဦးမြို့ အနီးမှ ငါးစွန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားကြောင်း သိရ၏။

ထိုအချိန်တွင် မောင်အေးကျော်သည် အတန်းပညာအားဖြင့် မူလတန်း ပညာအောင်မြင်ပြီး၍ ဆံသလှကန်းဖြင့် မိမိကိုယ်ပိုင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း နေနိုင်ပြီ ဖြစ်၏။ သူ၏ အသက်မှာလည်း (၁၈)နှစ် ရှိပြီ။ မောင်အေးကျော်သည်

ယခုဘဝတိုင်အောင်ပင် အတိတ်ဘဝမှ တော်စပ်ခဲ့သော မယားအပေါ် မေတ္တာ ရှိနေသည်မှာ ထူးဆန်းသည်ဟု ဆိုရမည်လား မသိပါ။ ငါန်းဇွန်မှလာသော ဈေးကုန်သည်များထံမှတစ်ဆင့် မလှမြိုင် အကြောင်းကို စုံစမ်းသည်။ မလှမြိုင်ထံ သို့ သူ၏ဓာတ်ပုံကိုပို့ပြီး အဆက်အသွယ် လုပ်သည်။

မကြာမီ မောင်အေးကျော်သည် ကိုယ်တိုင် ငါန်းဇွန်သို့ လိုက်သွားကာ မလှမြိုင်ကို တွေ့သည်။ မကြာခင် မလှမြိုင်ကို မောင်အေးကျော် လက်ထပ်လိုက် လေသည်။

မောင်ရွှေဘဝက တော်စပ်ခဲ့ဖူးသော ဇနီးဖြစ်သူကို ယခု မောင်အေး ကျော်ဘဝတွင် ထပ်မံ ဇနီးတော်ပြန်လေပြီ။ နှစ်ဘဝဖူးစာဟု ဆိုရပေမည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော လူဝင်စားတို့၏ အကြောင်းများမှာ လေ့လာ၍ မကုန် နိုင်ပါ။

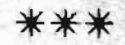
ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်း

ဘဝသစ် တစ်ဖန် ပြန်လည် မွေးဖွားခြင်း အယူအဆသည် သိပ္ပံနည်းကျ စဉ်းစားတွေ့ဆေးမှုနှင့် အဝင်ခွင့်ကု မြစ်သည်။ ကိုက်ညီသည်ဟု လက်ခံယုံကြည် ပါကြောင်း တင်ရှားသော ဗြိတိသျှလူမျိုး သိပ္ပံပညာရှင် (Julian Huxley)က ဆိုခဲ့ပါသည်။

လူသားများ သေဆုံးသွားကြလောအခါ အသက်ရှင်စဉ်က တစ်နည်းနည်း အားဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့သော အမြဲ ရှင်သန်နေသည့် ကမ္မယက္ခိ ဇိတ်စွမ်းအင်သည် ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်မှ ထုတ်လွှတ်လိုက်သည့် အချက်ပေး သင်္ကေတများနှင့် တူကြပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ထုတ်လွှတ်လိုက်သည့်စက်မှ ထွက်ခွာပြီး သူ့နည်း သူဟန်ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ပါသည်။ ထုတ်လွှတ်လိုက်သော အချက်ပေး သင်္ကေတတို့ သည် ဖမ်းယူလက်ခံနိုင်သော လက်ခံမည့်ဘက် တစ်ခုခု ရှိသောလျှင် မူလသတင်း အချက်အလက် ပြန်လည် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဝိညာဉ် ကူးပြောင်းမှု သဘောမှာလည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်နာမ် နှစ်ခု ပေါင်းစပ် ဖြစ်တည်ရသော လောကတွင် ဖိတ်ဝိညာဉ်သားဘောသည် တွယ်ကိန်းရန် ရုပ်ခန္ဓာ မရှိခဲ့လျှင် စဉ်းစားခြင်း၊ ခံစားခြင်း အမှုကိစ္စများကို မပြုလုပ်နိုင်ပါ။ ပြန်လည် မွေးဖွားခြင်း (Rebirth) အယူအဆသည် ရုပ်ဝါဒ သဘောနှင့်လည်းမတူ၊ ဖန်ဆင်းရှင်ဝါဒနှင့်လည်း မတူဘဲ နောက်ဘဝတွင် မိမိ လက်ရှိဘဝအတိုင်း မိမိကိုယ်တိုင် ပြန်လည် မွေးဖွားလာအောင် ဖန်တီးနိုင်သော ဒုတိယ အခွင့်အရေးကို တေးသည်။

လူဝင်စား အသီးသီးတို့၏ ဘဝအိုးအိမ် အကြိမ်ကြိမ်တွင် သံသရာလည် နေကြပုံကို ကြည့်၍ သတိသံဝေဂ ယူနိုင်ကြပါစေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၇)

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးများအဖို့ (၃၁)သို့ ကျင့်လည်ကြရကန်သော သံသရာ ခရီးရှည်ကြီးအကြောင်း နားယဉ်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်းမှု မကောင်းမှု ဟူသော ကံနှစ်ကံ ပစ်ချရာ၌ ဘဝ ဖြစ်ကြရသည့် (၃၁)ဘုံဌာနသည် မီးရထားလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက်၌ ဘူတာရုံများနှင့် အလားတူပါသည်။ တစ်ဘူတာမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး မကြာမီ နောက်တစ်ဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်ရ တော့သည်။

တစ်ယောက်ဆင်း တစ်ယောက်တက်နှင့် ရထားကြီး ဆက်လက် ထွက်ခွာ လာသကဲ့သို့ ဘုံတစ်ဌာနပြီးတစ်ဌာသို့ တစ်ဘဝပြီးတစ်ဘဝ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက် ရယ်လိုက် ငိုလိုက်၊ ဘယ်ဟာမှ မတည်မြဲ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်ကြရသော ကံတရားသည် လွန်စွာမှ ဆန်းကြယ်လှပါတော့သည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ အလောင်းတော် ဘဝက ဖြစ်တော်စဉ် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်တော်များနှင့် ပိဋကတ်ကျမ်းစာလာ ပေတဝတ္ထုများတို့သည် တမလွန်ဘဝ အမှန်ဒဏ်နိ ပို့ပါကြောင်း အထောက်အထားကောင်းများ ဖြစ်ကြ ပါသည်။

သာဓကအားဖြင့် တစ်ရက်တည်း ဆယ့်လေးကုဋေ ကုန်ကျခံကာ အသိဒိသ အလှူပွဲကြီး လှူဒါန်းခဲ့ဖူးသော မလ္လိကာမိဖုရားကြီးမှာ ငရဲကျရရှာလေသည်။ သူ့အတွက် တမလွန်ဘဝသည် မကောင်းခဲ့ပါ။ ထိုနည်းတူစွာ ကာသီတိုင်း ပါဠိလိပုတ်မြို့မှ အယုကမင်းကြီး၏ ဥပဓိနိပုရားကြီးသည် နွားချေးပိုးမ အဖြစ် ရောက်ခဲ့ရဖူးလေသည်။

ဘဝဆက် အလှူအဆသမိုင်း

စာပေမှတ်တမ်း သမိုင်းအရ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ယဉ်ကျေးမှု ရှေးဦးစွာ ရရှိ သော လူမျိုးကြီးတို့အနက် ရှေးခေတ် အီဂျစ်လူမျိုးတို့သည် နှစ်ပေါင်း ၃၅၀၀ ကျော်အခါကပင် တမလွန်ဘဝ အယုအဆနှင့် ဘဝပြောင်း ဖြစ်ရပ်ကို လက်ခံ ယုံကြည်ကြကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။

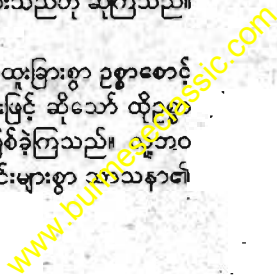
ဗုဒ္ဓဂေါတမ သာသနာမပြုမီ နှစ်တစ်ရာခန့်က ဝေဒကျမ်းပေါင်း များစွာတို့ ကို ပြန်လည် စုဆောင်း ရေးသားထားသော ဥပါနိသျှစ်ကျမ်းစာများတွင် လူ သေလျှင် ဘဝပေါင်းများစွာ တစ်ဖန် ကျင့်လည်ရကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။ ထိုအချိန်အခါမှစ၍ ကမ္ဘာဝါဒနှင့် ဘဝဆက်သံသရာ အတွေးအခေါ်တို့ကို ဆက်စပ်ပြီး ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်၍ ကျမ်းပြုခဲ့ကြဟန် ရှိသည်။

မနုဿဗေဒပညာရှင်ကြီးတို့၏ လေ့လာချက်အရ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ယဉ်ကျေးမှု မဖွံ့ဖြိုးသော လူမျိုးများ၏ ဓလေ့ထုံးစံများကို လေ့လာရာ၌ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း အနီးရှိ အက်စတီးယိုးလူမျိုးများမှအစ အာဖရိက၊ တောင်အမေရိကနှင့် ဩစတြေး လျတိုက်ကြီးများ အတွင်းရှိ လူသူ မရောက်မပေါက်နိုင်သော တောနက်ကြီးများ တွင် နေထိုင်ကြသော လူရိုင်းများတို့ပင်လျှင် ဘဝပြောင်းကိစ္စရပ်တို့ကို အနည်း နှင့်အများ ယုံကြည်ကြကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။ သို့ဖြစ်၍ အချိန်ကာလနှင့် ပထဝီ အနေအထား လွန်စွာမတူညီသော လူအမျိုးမျိုးတို့၏ အတွေးအခေါ် အယု အဆများနှင့် ကိုးကွယ်သော ဘာသာတရား ဝါဒမျိုးစုံတို့တွင် ဘဝပြောင်း ပြဿနာသည် တစ်ထပ်တည်း တူညီနေသော ခံဝန်ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်သည် ဟူ၍ ယူဆရပေမည်။

လူဝင်စား အများဆုံး နိုင်ငံ

မြန်မာပြည်တွင် လူဝင်စားကိစ္စများသည် ဦးရေအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အမျိုးအစားအားဖြင့် လည်းကောင်း အခြား တိုင်းပြည်များမှာထက် ပိုမို များပြား ၏။ လူဝင်စားရေးနှင့် ကမ္ဘာဝါဒကို အခြေခံအားဖြင့် လက်ခံ ယုံကြည်သော အများစု ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်းပြည် ဖြစ်သည့်အတွက် များပြားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မှန်သလောက်လည်း မှန်ပေမည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် တွေ့ရသော လူဝင်စားများတွင် ထူးခြားစွာ ဥစ္စာစောင့် ဝင်စားသော ကလေးများ တွေ့ရှိရပါသည်။ အမှန်အားဖြင့် ဆိုသော် ထိုဥစ္စာ စောင့်များသည် မိမိတို့၏ ယခင်ဘဝက လူစင်စစ် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ လူ့ဘဝ နှစ်ခုခပ်ကြားတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ သာသနာ၏

ပစ္စည်းများကို စောင့်ထိန်းနေကြရသည် ဟူသော အယူရှိကြသည်။ သေပြီးသည့် အခြားပွဲ၌ တစ္ဆေ သမု နတ်စိမ်းများ ရှိသည်။ ရှိနိုင်သည် ဟူ၍ အယူရှိခဲ့ပါလျှင် ဥစ္စာစောင့်၏ ဘဝကိုလည်း လက်ခံရမည် ဖြစ်သည်။

လူဝင်စားကလေးသည် ယခင်ဘဝ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ယခုဘဝ၌ ငယ်စဉ်က သတိရ၍ မိမိအလိုအလျောက် ပြန်လည် ပြောပြနိုင်ကြပြီး အချို့မှာ ကြီးပြင်းလာသည်အထိ ယခင်ဘဝကို မှတ်မိနေပြီး ပြန်လည် ပြောပြနိုင်လေ သည်။ ထူးထူးခြားခြား လူဝင်စားအချို့ ဆိုလျှင် ယခင်ဘဝတွင် သေလွန်ပြီး၍ ယခုဘဝသို့ မရောက်မီ တစ္ဆေ သရဲ အစရှိသော နာနာဘာဝဘဝ ဖြစ်ခဲ့ရပုံများ ကို ပြန်လည် ပြောပြနိုင်ကြလေသည်။

လူဝင်စား မမြရင်

ဦးစံရှားနှင့် ဒေါ်ရွှေတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့မြို့တွင် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ တောင်သူ အဖြစ် လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်ကြ၏။ သူတို့တွင် သမီးနှစ်ယောက် ထွန်း ကားပြီး သမီးအကြီး မကြင်ဥက မြို့တွင်းရှိ စက်ချုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ပညာသင် ရင်း အလုပ်လုပ်နေ၏။ သမီးငယ် မမြရင်မှာမူ အသက်(၆)နှစ်သာ ရှိသေး၍ မိဘများနှင့် အတူနေ၏။

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလ(၅)ရက်နေ့တွင် ငလျင်အကြီးအကျယ် လှုပ်သဖြင့် ပဲခူး၊ ရန်ကုန်မြို့များတွင် အဆောက်အအုံများ၊ စေတီပုထိုးများ ပြိုကျပျက်စီးကုန် ၏။ မီးအန္တရာယ်လောင်၍ လူအတော်များများ သေကုန်ကြသည်။ ပဲခူးမြို့၌ တန်ခိုးကြီး ရွှေမော်စောဘုရား စေတီကြီး၏ ထီးတော်လည်း ပြေခ့၏။

ထိုစဉ်အခါက ရေဒီယို အသံဖမ်းစက်များ မရှိသေးသဖြင့် သတင်းစာများ ကိုသာ ကားကိုးရ၏။ ငလျင်နှင့် စပ်လျဉ်းသော သတင်းကို ကျွန်ုပ်တို့မြို့တွင် အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးက အော်ကျယ်အော်ကျယ် ဖတ်နေရာ မမြရင်သည် ကလေးတို့ ဘာဝ ကစားနေရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍ "အမလေး ကျုပ်အဖေ အမေတွေ တော့ သေကုန်ပါပြီ" ဟု၍ အော်ပြီး ရွှက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးလေတော့သည်။

"ဟဲ့ နင် ဘာပြောတာလဲ၊ ဟိုမှာ အမေ ထမင်းချက်နေတာ မမြင်ဘူးလား ဟိုမှာကော အဖေ ငုတ်တုတ်ကြီး ဆေးလိပ်သောက်နေတာ" ဟု အစ်မ ဖြစ်သူက ငေါက်လိုက်သောအခါ မမြရင်က "ကျုပ်က ဒီအဖေ ဒီအမေတွေကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ပဲခူးက အဖေအမေတွေကို ပြောတာ" ဟု ပြန်ပြောသည်။

မိဘဖြစ်သူ ဦးစံရှား၊ ဒေါ်ရွှေတို့က ဤသို့ ပြောဆိုသလို ကြားသောအခါ အံ့ဩပြီး "ဟဲ့ ဒါဖြင့် နင် ဘယ်သူလဲ" ဟု မေးကြသည်။

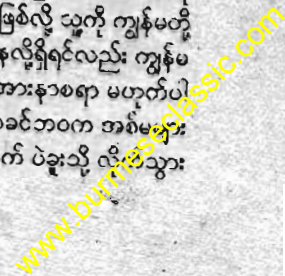
"အို၊ ကျုပ်က မစမ်းမေတော့၊ ကျုပ် အမေက ဦးဘလှိုင်၊ ကျုပ်အမေက ဒေါ်အေးကျင်၊ ကျုပ်တို့ ဆေးလိပ်ခုံထောင်တယ်၊ ပန်းလှိုင်ရပ် ဈေးနားမှာ နေတယ်၊ ကျုပ်တို့အိမ်က နှစ်ထပ်အိမ်တော့ ခေါင်းရင်းပြတင်းက ကြည့်လိုက်ရင် ဘုရားကြီးကို မြင်နေရတယ်။ အိမ်နောက်ဖေးမှာလည်း ချိုင်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်"

ဟု မမြရင်က စကားတစ်လုံးပြီး တစ်လုံး တောက်လျှောက် ကရားရေသွန် ပြောပြလေတော့သည်။ ထို့နောက် သူ့ကို ပဲခူးမြို့သို့ လိုက်ပို့ရန် ပူဆာတော့ သည်။ သို့ရာတွင် မိဘများကလည်း အလွန် ဆင်းရဲသည့်ပြင် ပဲခူးတွင်လည်း အသိမိတ်ဆွေများ မရှိ၍ ကလေးကို ချော့မော့ထားရလေသည်။

အစ်မဖြစ်သူ မကြင်ဥက အလုပ်ခွင်တွင် မနက်စောစောက အဖြစ်အပျက် ကို အပ်ချုပ်ဆရာအား တအံ့တဩ ပြောပြ၏။ အပ်ချုပ်ဆရာက "ငါ့ နမတွေ ပဲခူးမှာရှိတယ်၊ သူကွဲလာရင် မေးကြည့်ရအောင်" ဟု ပြန်ပြောသည်။ နောက် များမကြာမီ ပဲခူးမြို့က ဧည့်သည်များ ရောက်လာကြသည်။ ဤထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက်ကို စက်ချုပ်ဆရာ၏ နမများက ကြားရပြန်သည်။ နမဖြစ်သူတို့ က "သူတို့နာမည်တွေကိုတော့ ကြားဖူးတယ်၊ သိတော့ မသိဘူး၊ အိမ်ပြန်ရောက် တော့မှ မေးပေးပါမယ်" ဟု ကတိပြုကြသည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်း မညီညွတ် သေးသဖြင့် လေးငါးခြောက်လတာမျှ ကြာသွား၏။ ထိုအတောအတွင်း မမြရင် ၏ဖခင် သေဆုံးသဖြင့် ကျန်ရစ်သည့် မိသားစုသည် မိခင်ဇာတိရပ် သူရဲသမိန် ရွာသို့ ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါတွင် ဘဝဟောင်းက ညီမသားချင်းတို့ (ဦးဘလှိုင်၊ ဒေါ်အေးကျင်တို့၏ သမီးများ) သည် အလှူအိမ်တစ်အိမ်တွင် စကားလက်ဆုံ ကျပြီး ကျွန်ုပ်တို့မှ သူတို့၏ ညီမငယ် လူဝင်စား မမြရင်အကြောင်း ကြားရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သို့သွား၍ စုံစမ်းကြသောအခါ မမြရင်တို့ သူရဲသမိန်ရွာသို့ ပြောင်းသွား ကြောင်း သိရသဖြင့် သဲသဲမဲမဲ ထိုရွာသို့ရောက်အောင် လိုက်သွားကြပြန်သည်။

"ကျွန်မတို့ ညီမ အထွေးဆုံးကလေးက မစမ်းမေ ဖြစ်ပါတယ်။ အခု မမြရင်က သူ့ရဲ့ဘဝဟောင်းက မစမ်းမေလို့ ပြောနေတာဖြစ်လို့ သူ့ကို ကျွန်မတို့ မြို့ခေါ်သွားပြီး ဟုတ် မဟုတ် စုံစမ်းချင်ပါတယ်။ ဟုတ်နေလို့ရှိရင်လည်း ကျွန်မ တို့ ညီမလေးအနေနဲ့ ပြုစုချင်လို့ပါ။ မဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း အားနာစရာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဘုရားဖူးရတာပေါ့။ ကုသိုလ်လည်း ရတာပေါ့" ဟု ယခင်ဘဝက အစ်မများ က တိုက်တွန်း ဖိတ်ခေါ်သောကြောင့် သားအမိသုံးယောက် ပဲခူးသို့ လိုက်သွား လေသည်။

ပဲခူးအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ မမြရင်က “ဟယ် ဒါ တို့အိမ်မှ မဟုတ်ဘဲ တို့အိမ်ကနေပြီး ဘုရားကို မြင်ရတယ်ဆိုမှပဲ” ဟု ပြောသည်။ အိမ်ရှင်တွေက “အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ တို့ အရင်အိမ်က မီးလောင်သွားလို့ ဒီဘက်ပြောင်းလာတာ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။ နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ပြီး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ခွဲခြားပြောပြနိုင်၏။ မစမ်းမေဇာ် အဝတ်အစားများကို အခြားသူတို့၏ အဝတ်အစားများနှင့် ရောထွေးပြီး ရှာခိုင်းသည်အခါလည်း ပျန်ကန်စွာ ရွေးပြန်နိုင်သည်။

အနီးတွင် ရပ်ကြည့်နေသည့် မိန်းမကြီးတစ်ဦးက သင်္ကန်းမကင်းစွာဖြင့် “ကဲ နင် မစမ်းမေ မှန်ရင် ငါ့ မသိဘူးလား” ဟု ဝင်မေး၏။ မမြရင်က သူ့မမှတ်မိကြောင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် မိန်းမကြီးကပင် “အေးလေ ငါက ပေါင်းတည်မှာနေတဲ့ ကြီးတော် ဒေါ်ကြည်၊ ပဲခူးကို ငါ တစ်ခါတလေမှ လာလည်တာ ဆိုတော့ ငါ့ကို မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နင် ဘာ ရောဂါနဲ့ သေတယ်၊ ဘာကြောင့် သေတယ်ဆိုတာတော့ ပြောနိုင်ရမယ်” ဟု စစ်ဆေးပြန်ရာ မမြရင်က “ကျွန်မ အသက်(၁၇)နှစ်မှာ လည်ပင်းပေါ် အနာပေါက်တယ်၊ ကြက်သားဟင်း အစားမှားပြီး ညှော်မိသွားလို့ သေတယ်” ဟု ပြန်အဖြေတွင် ယခင်ဘဝ မိသားစု အားလုံးသည် ဝိုင်း၍ ငိုကြွေးကြတော့သည်။

မမြရင်ကပင် စတင်၍ “ကျွန်မတို့ နေခဲ့တဲ့ကျောင်း သွားကြည့်ရအောင်” ဟု ပြောပြန်သဖြင့် မစမ်းမေဘဝ နေခဲ့သော မူလတန်းကျောင်းသို့ ခေါ်သွား၏။ “ဒါ ကျွန်မတို့ ကျောင်းတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အရင်က အခုလို အခန်းတွေ မရှိဘူး၊ ကျောင်းအုပ်ကြီးကလည်း သူ့မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောသည်။

မှန်ပါသည်။ ယခင်က ကျောင်းဆောက်ပြီးစက အခန်းများ မပွဲ့ရသေး ၎င်းပြင် ယခင် ကျောင်းဆရာကြီးလည်း သေသွားလေပြီ။ “ကျွန်မ အလွန်ချစ်တဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း မအေးတင်နဲ့ တွေ့ချင်လိုက်တာ၊ ရှိလား” ဟု မေးပြန်သည့်အခါ မအေးတင်ကို ခေါ်ပေးကြသည်။ မအေးတင်မှာ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်၍ မမြရင် မမှတ်မိတော့။ သို့ရာတွင် ငယ်ငယ်က အကြောင်းများကို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောနေရင်း မမြရင်က “ဒါနဲ့ မအေးတင် လန်ချား တွေ ပေါ်ခါစ ငါတို့ ကျောင်းသွားတုန်းက နေ့တိုင်း တစ်ခေါက် လေးပြားပေးရ တာ၊ တစ်နေ့ကျတော့ ပိုက်ဆံမလောက်လို့ ကုလားကြီးကို သုံးပြားပဲ မေးနိုင်တာ ညည်း မှတ်မိသေးသလား” ဟု မေးလိုက်သောအခါ မအေးတင်က ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်၍ သူ့မှတ်မိကြောင်း ဝန်ခံ၏။ ဤ ကိစ္စမှာ အခြားမည်သူတစ်ဦး

တစ်ယောက်မျှ မသိ၊ သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးတည်းသာ သိသော အတွင်းရေးကိစ္စ ဖြစ်သည်။

တစ္ဆေဘဝ

မမြရင်၏ အဆိုအားဖြင့် သူသည် သေပြီး၍ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြီးသည် နောက် ရပ်ဝေးမှ အသုဘပို့ရန်လာကြသော ဆွေမျိုးများနှင့်အတူ တစ္ဆေဘဝ တွင် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးရန် လိုက်ပါသွားခဲ့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ကျိုက်ထိ ဘူတာအလွန် လမ်းခရီးတွင် ခွေးများဟောင်သဖြင့် ကြောက်လန့်ပြီး ထွက် မြေးရာ အနီးအနားရှိ ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်၍ ခိုအောင်းသည်အထိသာ မှတ်မိ သည်။ ထိုခြံတွင် ယခုဘဝ၏ မိဘများ ဖြစ်သူ ဦးစံရွှားနှင့် ဒေါ်ရွှေတို့ နေထိုင် ကြသည်။

ဒေါ်မြရင်ဘဝ

မမြရင်ကို ယခင်ဘဝက အစ်မများက မွေးစားရန် ဒေါ်ရွှေထံမှ တောင်း သေးသည်။ ဒေါ်ရွှေက သဘောမတူခဲ့ချေ။ မမြရင်နှင့် ဘဝဟောင်းက ဆွေမျိုး တို့သည် အလွန်ချစ်ခင်ပြီး ဝင်ဝင်ထွက်ထွက် နေကြသည်။ မမြရင်သည် အသက် (၁၉)နှစ်အရွယ် ယောက်ျားရသည်အထိ ကြက်သားဟင်း မစားပါ။

ယခုအခါ မမြရင်သည် အသက် (၇၅) နှစ်အရွယ် ဒေါ်မြရင် ဖြစ်နေပေပြီ။ သူ၏ သားသမီးများပင် ဆရာဝန်ကြီးများ၊ အဖိုးရအရာရှိကြီးများ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ သူ၏ ခင်ပွန်းသည်လည်း ကုန်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းတစ်ခုမှ အငြိမ်းစား မန်နေဂျာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ယခုအခါ သူတို့နှစ်ဦးမောင်နှံမှာ တရားဘာဝနာများ ပွားများ အားထုတ်လျက် ရှိကြသည်။

ဝန်ခံချက် ။ ။ လူပင်စား မမြရင်၏ အစ်မရင်းဖြစ်သူ ဒေါ်ကြင်ဥက ကမ္ဘာကျော် လူဝင်စားသူတေသီ ဒေါက်တာ စတီဗင်ဆင်အား ကိုယ်တိုင်ပြောပြ ချက်ဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သူ လူဝင်စားသူတေသီ ဦးဝင်းမောင် ကိုယ်တိုင်လည်း (၂၂-၃-၇၂) ခုနှစ်က ပဲခူးမြို့သို့ သွားရောက်၍ မစမ်းမေဇာ်မီး အငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာမ ဒေါ်မြအေးနှင့် တွေ့ဆုံစုံစမ်း ရရှိခဲ့သော မှတ်တမ်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၀)

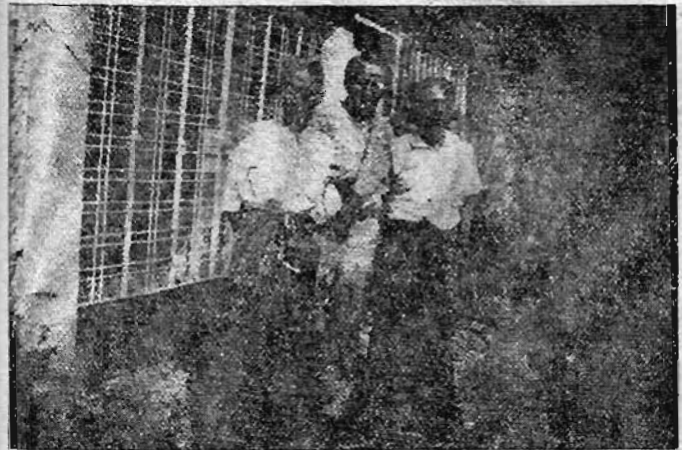
တဏှာက သတ္တဝါတို့ ဖြစ်စေ၏။ ထိုသတ္တဝါ၏ တဏှာ၌ လိုချင်မှု လောဘသည် ဘေးရန် မည်၏။ စွဲမက်မှုရာဝသည် မှားသောလမ်း ဖြစ်၏။ ယင်းတို့ဖြင့် ထို သတ္တဝါသည် ဒုက္ခသံသရာ အတွင်း၌ ရှည်လျားစွာ သွားရ၏။
(ယောဝိဇ္ဇမ္ဘယံစာအုပ်မှ)

ဘဝကူးပြောင်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျမ်းဂန်များ၌ ဖော်ပြသည်မှာ ဤ ဘဝက ရုပ်သည် ဟိုဘဝသို့ ပါသွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဤဘဝတွင်ပင် ချုပ်ပျက် သွားပြီး ထို့အတူပင်လျှင် ဤဘဝက နာမ်သည်လည်း ဤဘဝတွင်ပင် ချုပ်ပျက် သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဟိုဘဝသို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားခြင်း မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်လျှင် ဤဘဝက ထိုဘဝသို့ မည်သို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွား သနည်း။

ဤဘဝတွင် ပြုပြုသမျှကုန်သော ကောင်းမှုကုသိုလ်၊ မကောင်းမှုကုသိုလ် တို့၏ အရှိန်အဟုန် စွမ်းရည်အာနိသင်တို့ကြောင့် ထိုဘဝသို့ ကူးပြောင်းရောက် ရှိကာ ဘဝသစ်တစ်ခု ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ပြုရသော် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်မှ မီးကို အခြားဖယောင်း တိုင်တစ်တိုင်သို့ ကူးပြောင်း ညှိထွန်းရာတွင် ဤဖယောင်းတိုင်မှ မီးသည် ထို ဖယောင်းတိုင်သို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားခြင်း မဟုတ်။ ဤဖယောင်းတိုင်မှ မီးသည်လည်း ထိုဖယောင်းတိုင်သို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားခြင်း မဟုတ်။

ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ဖယောင်းတိုင် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မီးကူးစက်ခြင်းမှာ မည်သို့ မည်ပုံ ကူးစက်သနည်းဟူ၍ ဤဖယောင်းတိုင်မှ မီး၏အပူရှိန် အပူဟုန်သည်

စာရေးသူ၏အဖေကွယ်လွန်သူတစ်ဦးအထောက်အပံ့(စာပေဇီအန်)ခေါက်စာအုပ်နှင့် ရှောင်စာပေတစ်သိန်းကွယ်လွန်

ထို ဖယောင်းတိုင်သို့ ကူးဟပ်လောင်မြိုက်ခြင်းဖြင့် ထိုဖယောင်းတိုင်တွင် မီးစွဲ လောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့အတူပင် ဘဝကူးခြင်း ဟူသည် ရုပ်နှင့်နာမ်တို့ ကူးခြင်းမဟုတ်။ ကောင်း မှုကံ၊ မကောင်းမှုကံ အရှိန်အဟုန်ကူးကာ ဘဝသစ်ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းမှု မကောင်းမှုကံ အားလုံးတို့ ဆိတ်သုဉ်းဖျောက်ပျက်ပြီး ဖြစ်သော အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်တည် ရဟန္တာတို့မှာမူကား ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် အရှိန်အဟုန် မရှိတော့သဖြင့် ဘဝသစ် မဖြစ်တော့ဘဲ ဘဝဇာတ်သိမ်း ဒုက္ခငြိမ်း ကာ ဘေးကင်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ စံဝင်တော်မူကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရဟန္တာ မဟုတ်သူ ပုထုဇလ်တို့မှာ တစ်ဘဝနှင့်တစ်ဘဝ သိသည် ဖြစ်စေ၊ မသိသည် ဖြစ်စေ တစ်ဘဝပြီးတစ်ဘဝ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်ကြရသည်မှာ သံကြီးတစ်ချောင်း ဖြစ်တည်နေပုံနှင့် တူ၏။

တူပုံမှာကား သံကွင်းတို့သည် တစ်ကွင်းအတွင်းတစ်ကွင်း လျှိုဝင်နေခြင်း ဖြင့် သံကြီးကြီးတစ်မျောင်း ဖြစ်ရသကဲ့သို့ ပုထုဇလ်တို့မှာလည်း ထိုအတူပင် သစ္စာလေးပါး အမှန်တရားကို မသိမှု အဝိဇ္ဇာကြောင့် ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုဖြင့် ခြင်းတည်းဟူသော သင်္ခါရလ်စွကို ဆောင်ရွက်၏။ ယင်း သင်္ခါရတရားကြောင့်

www.burmeseclassic.com

ပဋိသန္ဓေဝိညာဏဓာတ် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ယင်း ဝိညာဏဓာတ်ကြောင့် နာမ်နှင့်ရုပ်ဖြစ်ကာ သတ္တဝါတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လျက် သိကြီးကွင်းဆက်များပမာ ဘဝဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

တစ်နည်း ဥပမာပြရလျှင် ဘဝသံသရာသည် ပုတီးကုံးနှင့် တူ၏။ တစ်ဘဝသည် ပုတီးတစ်လုံးဟု မှတ်ရာ၏။ ထို တစ်ဘဝ တစ်အဝ ဟူသော ပုတီးတစ်လုံး တစ်လုံးစီတို့ကို ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတည်း ဟူသော နှစ်ပင်လိမ်ကြီးဖြင့် ကုံးသီထားသဖြင့် သံသရာ မပြတ်။ ဘဝအဆက်ဆက် ဖြစ်တည်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရဟန္တာများမှာမူကား ပုတီးသိကြီးနှင့် တူသည့် ဘဝဆက်ကံ ပြတ်စဲသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဘဝသစ် မဖြစ်တော့ဘဲ နိဗ္ဗာန်သို့ ဝံဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုထုဇဉ် ဖြစ်ပါလျက် (ရဟန္တာ မဟုတ်ပါဘဲလျက်) ဒီဘဝမှ ကွယ်လွန်သေဆုံးခဲ့လျှင် နောက်ဘဝတွင် ဘာမှ မဖြစ်တော့။ ဘဝပြတ်ပြီဟု ယူသော အယူ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီဘဝ ဒီကိုယ်စံ၊ နောင်ဘဝ နောက်ကိုယ်စံမည်ဟု ဆိုသော ဘဝပြတ်အယူသည် မှားယွင်းသော ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ဖြစ်၏။

ကိုယ်တွေ့တရား

စာရေးသူသည် လူဝင်စားများကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ရဖန် များလာသောအခါ တမလွန်ဘဝနှင့် ဘဝဆက်များ ရှိသည်ကို ယုံကြည်လာသည့်အပြင် ကမ္မဝါဒနှင့် ကံ၏ အကျိုးအကြောင်းတရားကိုပါ လက်ခံလာခဲ့ပါသည်။ မြန်မာပြည်အရပ်အရပ်ရှိ လူဝင်စား အမြောက်အမြားကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံမေးမြန်း ခုံစမ်းလေ့လာခဲ့ရာ၌ လွန်ကဲသော တွယ်တာမှုနှင့် အစွဲအလမ်းကြီးမှုတို့သည် ဘဝဟောင်း ဘဝသစ်တို့၏ ကွင်းဆက်များ ဖြစ်သည်ဟူ၍ တိကျစွာ မပြနိုင်သော်လည်း ဘဝဟောင်းမှ အစွဲအလမ်းများက ဘဝသစ်များ၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် စိတ်ဓာတ်တို့ကို လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်း ရှိသည်ကိုမူ တိတိကျကျ တွေ့ရှိလာရ၏။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကို ဆင်းရဲစေတတ်၏။ ကိုယ်လက် မသန်မစွမ်း ဖြစ်စေတတ်၏။ အကျင့်ဆိုး၊ ဉာဉ်ဆိုး၊ ဝါသနာဆိုးများ ပြန်လည်ပါလာတတ်၏။ ဤသင်ခန်းစာများအရ စာရေးသူအနေဖြင့် တဏှာသံယောဇဉ်နှင့် ဥပါဒါန် စွဲလမ်းမှုတို့ လွန်ကဲမှုကို ကြိုးစား၍ ရှောင်ကြဉ်ပါသည်။ စာရေးသူသည် လူဝင်စားဖြစ်ရပ်များကို သုတေသနပြုရင်း ပြုလုပ်သမျှ ကံကိစ္စရပ်တို့တွင် တွယ်တာမှု တဏှာနှင့် စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန် တို့တည်းဟူသော အတ္တစွဲများကို ကြိုးစား၍ ဖြတ်တောက်နိုင်ပါက ဘဝသံသရာကွင်းဆက် ပြတ်တောက်နိုင်ကြောင်း

ကိုယ်တွေ့တရားကို ရရှိလာပါသည်။

လူဝင်စား ကိုတင်ဝင်း

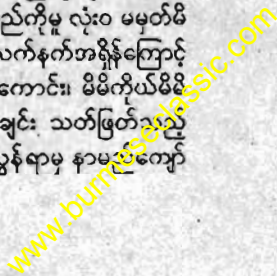
ပျော်ဘွယ်မြို့နယ် မိုးနဲကုန်းအုပ်စု၊ မိုးနဲကုန်းကျေးရွာလေးတွင် နေထိုင်သူ ကိုတင်ဝင်းကို အဘ ဦးခင်မောင်၊ အမိ ဒေါ်အုတ်စုမှ ၁၃၅၇ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း (၇)ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ကိုတင်ဝင်းသည် မိဘများနှင့်အတူ ဥယျာဉ်လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်လျက် ရှိ၏။

ကိုတင်ဝင်း အတိတ်ဘဝ၏ အမည်မှာ ကိုသက်တင်ဆိုသူဖြစ်၍ မိုးနဲကုန်းရွာ အနောက်ဘက် ဇီတောရွာဇာတိ ဖြစ်သည်။ ကိုသက်တင် ဘဝက မိဘဆွေမျိုးများကို မမှတ်မိတော့သော်လည်း ရဲဘော်ရဲဘက်အချို့ကိုမူ မည်သူမျှ မပြောဘဲ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်။ ကိုသက်တင် အသက်(၃၃)နှစ်ခန့်တွင် မိုးနဲကုန်းကျေးရွာနေ မအံ့နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ သမီးတစ်ယောက် မွေးသည်ကို မှတ်မိသည်။

ကိုတင်ဝင်းက သူ၏ အတိတ်ဘဝ (ကိုသက်တင်ဘဝ) ဖြစ်ရပ်များကို ဤသို့ ပြောပြပါသည်။

“ကျွန်တော် မအံ့နဲ့ အိမ်ထောင်မကျမီ ကိုဘခင်ဆိုသူနဲ့ မအံ့ အိမ်ထောင်ကျသည်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိပါတယ်။ မအံ့ဟာ တော်တော်လေး ချောမောလှတဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ဦးပါ။ ကျွန်တော် မအံ့နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးတာကို မှတ်မိ၍ အခြား အိမ်ထောင်ဆက်ကို မမှတ်မိပါ။ ကျွန်တော် ကိုသက်တင်ဘဝက ရိုးရာ စတင်သူလုပ်စားရာမှ လက်နက်ဖြင့် မိမိတို့ ကျေးရွာပေါ်တွင် အုပ်ချုပ်သည့် အကြီးအကဲများ၊ သူဇန့်သူကန်များ၊ ဓားပြများ၏ လက်နက်အားကိုး အနိုင်ကျင့် ကြီးစိုးမှုများကို မကျေနပ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ၁၉၅၁ ခုနှစ်ဝန်းကျင် ကျွန်တော်အသက် (၂၇-၂၈)နှစ် အရွယ်ကောင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ဟာ အပေါင်းအသင်းများနှင့်ဖွဲ့ပြီး လက်နက်ကိုင်များထဲမှ (စတင်ဂန်း)တစ်လက်ကို ရယူခဲ့ပါသည်။ စတင်ဂန်းအမည်ကို မှတ်မိသော်လည်း မည်သူမည်ဝါ မည်သူအုပ်စုထဲမှ အဘယ်ပုံရခဲသည်ကိုမူ လုံးဝ မမှတ်မိတော့ပါ။ ထိုကဲ့သို့ လက်နက် မိမိလက်ဝယ်သို့ ရောက်ပြီး လက်နက်အရှိန်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အပေါင်းအသင်း အရှိန်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်မိမိ အားကိုး ယုံကြည်လာပြီး ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်ခဲ့ရာမှ လူလူချင်း သတ်ဖြတ်သည့် အမှုများကို များပြားစွာ ကျွန်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ထိုသို့ ကျွန်လွန်ရာမှ နာမည်ကျော်

ကြားလာပြီး အများအပြားက မိမိအား လူဆိုးကြီး နပိုလီယံဟု သတ်မှတ်ကျော်စော လွှမ်းမိုးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် လက်နက်ကိုင် လူဆိုးကြီးအဖြစ် မကျော်ကြားမီကပင် အသောက်အစား ဝါသနာပါခဲ့ရာ နောင်တွင် ပိုမိုသောက်စား မူးယစ်ရမ်းကား ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် လောင်းကစားမှုကို ဝါသနာမပါပါ။ ဆေးလိပ် အသင့်အတင့် ကြိုက်သဖြင့် ဆေးပြင်းလိပ်ကို စွဲသောက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မိမိ လုပ်ရပ်အားလုံး မှန်ကန်သည်ဟု ထင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် လူဆိုးဘဝ ရမ်းကား သောင်းကျန်းနေစဉ် ကိုဘခင်ဇနီး မအံ့ကို တွေ့ပါသည်။ ကိုဘခင်နှင့် သားသမီးလေးယောက် ရရှိထားသည့်တိုင် မအံ့မှာ တစ်သွေးတစ်မွေး လုံးကြီးပေါက်လှနှင့် လှတုန်းပတုန်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် မအံ့ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်မိလို့ ကိုဘခင်ထံမှ အနိုင်ကျင့်၍ မအံ့ကို သိမ်းပိုက်ယူပြီး အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သမီးတစ်ယောက် ထွန်းကားပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကိုဘခင်လည်း ကျွန်တော်က သူ့အသက်ကို အန္တရာယ် ပြုမည်မို့၍ မအံ့ကို စွန့်ကာ ရပ်ဝေးသို့ ရှောင်သွားပါသည်။ ကိုဘခင် ဤရွာတွင် နေစဉ်က နွားသတ်၍ အမိသားရောင်းသည့် လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ပါသည်။

အတိတ်ဘဝကို ပြန်မြင်

“ကျွန်တော့် အသက် (၃-၄)နှစ် အရွယ်တွင် အိပ်မက်တစ်စုံတစ်ရာ မြင်မက်ခြင်း မရှိ အတိတ်နိမိတ်ပြသခြင်း မရှိ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပြောပြမှုလည်း မရှိဘဲ တစ်နေ့တွင် အိမ်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံ အများအပြားအနက် မိမိ ဘဝဟောင်းမှ ကိုသက်တင်၏ ဓာတ်ပုံကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း မုတ်မိသဖြင့် ဘဝဟောင်းမှ ဇာတ်ကြောင်းအားလုံး စိတ်တွင် တဖြည်းဖြည်း ထင်ဟပ်လာပါတော့သည်။ မည်သူလည်း မသိ။ ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော့်အား ဖြုတ်ပေးသဖြင့် ဘဝဟောင်းမှဇနီး မအံ့ ဘယ်ရောက်နေသလဲဟု မေးလိုက်တော့ . . .

“မိအံ့ဟာ ငါမိန်းမလေ အခု မင်းရဲ့ အမေပေါ့”ဟု အဖေဖြစ်သူ ဦးခင်မောင်က ပြောပါသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အံ့ကလည်း “မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”မေးတော့ “လွမ်းလို့ပါ”ဟု ပြောရုံမက ဓာတ်ပုံကိုကိုင်လျက် “ငါသက်တင်ပဲ”ဟု ပြောပါသည်။ တစ်ခါစီမိ ပေါ်လွင်လာသည်မှာ ယခု မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အံ့သည် အတိတ်ဘဝက ကျွန်တော်၏ ဇနီးဟောင်း ဖြစ်နေကြောင်း ပြတ်ပြတ်သားသား သိမြင်လာပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်တော့်အား မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နှင့် အဖို့ဖို့ မေးကြပါသည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်တွင် ဖိုးညိုသည့်အခါ

တိုင်း တစ်ယောက်တည်းနေလို၍ တွေဝေ ဆွေးမြည်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လူကြီးများ မေးသည်ထက် ကလေးအချင်းချင်း မေးသည်ကို ပိုမို ပြောပြလိုပါသည်။ ငယ်စဉ်က ရေနေပူ လောင်ကျွမ်းသည့်အပြင် သစ်ပင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျဖူးသဖြင့် အားလုံးကို ခြံ၍ မမှတ်မိသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ စဉ်းစားသည့်အခါ ဆက်စပ် မှတ်မိလာပါသည်။

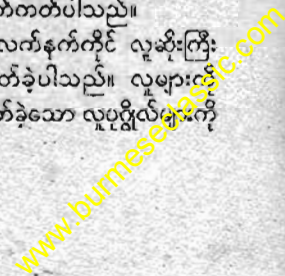
ကျွန်တော် မအံ့နှင့် အိမ်ထောင်ကျတော့ မအံ့ အသက် (၂၈-၃၀)ခန့် ချီပါပြီ။ ကျွန်တော် ကိုသက်တင်ဘဝ သေဆုံးခဲ့ပုံမှာ မိုးဦးကျဟု ခန့်မှန်းရသည့် နေ့တစ်နေ့၏ ညနေခင်းအချိန်တွင် ယခု တည်ရှိနေသော ဒေါ်အံ့၏ တိမ်ခေါင်းရင်းဘေးတွင် နတ်ကနားပေးလျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ပရိသတ် အများအပြားနှင့် နတ်ဆိုင်းများတီးကာ တပျော်တပါး သောက်စားနေခိုက်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ယူနီဖောင်းဝတ်တပ်သားများကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြန်လည် ခုခံကာကွယ်ရန် အိမ်တွင်းရှိ ကျွန်တော်၏ စတင်ဝန်းကို ပြေးယူခိုက် နွားစားကျင်းကို ခုန်အကျော် ဇီးတောသား လမ်းပြတစ်ဦးက ‘ဟိုလူက သက်တင်ပဲ’ဟု ထိုးပြပါသည်။

လက်နက်ကိုင် တစ်ဦးက ကျွန်တော့်အား လှမ်းပစ်လိုက်ရာတွင် ညာဘက် ခုခေါင်းကို ထိမှန်ပြီး ဆယ်ကိုက်ခန့်ပြေးကာ လဲအကျ နောက်ထပ် ကျည်ဆန် တစ်ခု ညာဘက်ဆီးခဲ့သို့ ထိမှန်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်သဖြင့် လဲကျသွားရာမှ မိမိ၏ဇနီး မအံ့ကို သတ်ရသဖြင့် လှမ်းအကြည့်လိုက် မအံ့ကို လက်ယပ်ခေါ်ရင်း သေဆုံးသွားပါသည်။ ကျွန်တော် သေနတ် ပြေးမယူမီ ကိုချစ်ပို ဆိုသူအား လက်နက်ကိုင်များက လူမှား ချိန်ရွယ်ထားသဖြင့် ဇီးတောသား ဆိုသူက ဟိုလူဟာ ကိုသက်တင်ဟု လက်ညှိုးထိုးပြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ယခုဘဝနှင့် စာလျှင် ကိုသက်တင်ဘဝကို နှစ်သက်ပါသည်။ ဘဝဟောင်းကို နှစ်သက်ခြင်းမှာ ပျော်ပါး အနိုင်ရယူပြီးကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခင်ဘဝက ပြုမူပုံများကို ယခုဘဝ အသိနှင့် ဝေဖန်...က မမှန်ကန်ကြောင်း မတရားကြောင်း သိမြင်သော်လည်း ယခုတိုင် မိမိအဖို့ ကောင်းသည်ဟု ထင်မှတ်နေပါသည်။ ယခင်ဘဝက အရက်ကို နှစ်ခြိုက်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ယခုဘဝ၌လည်း အရက်ကို ရဲဖန်ရဲခါ သောက်တတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုသက်တင် ဘဝတုန်းက လက်နက်ကိုင် လူဆိုးကြီးအဖြစ် လူအများအပြားကို လက်စွမ်းပြ သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါသည်။ လူများငတ်သတ်ရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ သတ်ခဲ့သော်လည်း သတ်ခဲ့သော လူပုဂ္ဂိုလ်များကို

မသိတော့ပါ။

ယခု ဖခင်ဦးခင်မောင်မှာ ဘဝဟောင်းက ကျွန်တော်၏ တပည့်ရင်း ဖြစ်ခဲ့သည်ကို သိပါသည်။ ယခု မိခင်နှင့် ဖခင်တို့မှာ သားသမီးများထဲတွင် သားဦးကျွန်တော်အား ဦးစားအပေးဆုံးနှင့် အချစ်ဆုံး ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်အနေနှင့် ဖခင်ကို လေးစားမှု နည်းပါသည်။

(၂၂၊ ၂၇၉ ကိုတင်ဝင်း၏ မြေကြားချက် ဖြစ်ပါသည်။)

ဖခင် ဦးခင်မောင်၏ မြေကြားချက် (၂၇-၃-၇၉)

ယခု ကျွန်တော် အသက် (၅၂) နှစ် တောင်ငူ အုတ်တွင်းတွင် မွေးဖွား၍ စစ်ကြီးဖြစ်စေ ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် ယခု မိုးနဲကုန်းကျေးရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး ယခုတိုင် နေထိုင်ပါသည်။ လူဆိုးကြီး ကိုသက်တင်၏ လက်နက်ပိုင် တပည့်ရင်း ဖြစ်၍ သူသည် ကျွန်တော်၏ အကြံပေးချက်များကို လက်ခံတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က အုပ်ချုပ်ရေးယန္တရား ပျက်ပြားနေသော အချိန်ကာလဖြစ်၍ ရဲဘော်ကြီး ကွန်မြူနစ် ဓားပြိုက်စသည့် အစိုးရနှင့် ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေသည့် အဖွဲ့အစည်း အများအပြားရှိရာ ကျေးရွာကာကွယ်ရေးနှင့် လုံခြုံရေးအတွက် ကိုသက်တင် ခေါင်းဆောင်ဦးစီးပြီး လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို လူထုက အင်အားဖြင့် တပ်စိတ်တစ်စု ဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့သည် ကျေးရွာကာကွယ်ရေး လုံခြုံရေးနှင့် တရားမျှတရေးကို ရည်ရွယ်ဖွဲ့ထားသော်လည်း လက်နက် အရှိန်အဝါ၊ လူအင်အား အရှိန်အဝါတို့ကြောင့် ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက် လုယက်ယူငင်သော လူဆိုးဂိုဏ်းအသွင်သို့ ပြောင်းလဲလာပါတော့၏။ ရွာသားများအား အပြစ်ရှိသည်၊ မရှိသည် ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ လည်းကောင်း၊ လက်တည့်စမ်းလို၍ လည်းကောင်း၊ လူသတ်သည့်နေရာတွင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သတ်ခဲ့ပါသည်။

မိုးညိုဆိုသူ ရွာသားတစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့၏ လျှို့ဝှက်စခန်းကို ပျော်တွယ်ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ သတင်းပေးသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့စခန်း အပိုင်းခံရပြီး ကျွန်တော် အပိုင်းအင် (၄)ဦးအား ဖမ်းမိ၍ ထောင်အနှစ် (၂၀)မှ (၄၀)အထိ အချခံလိုက်ရပါသည်။ နောက်(၅)လခန့် အကြာတွင် အယူခံနှင့် ဖားလုံး လွတ်လာကြပါသည်။ ထောင်ထဲ ကျွန်တော် ရောက်နေစဉ် ဟိုသက်တင်မှာ လက်နက်ကိုင်များ၏ လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးသွားသည်ကို ကြားသိရပါသည်။ ၎င်း၏လန်းယခု ကျွန်တော်လန်း မအံ့ဆိုသူအား ကိုသက်တင်က ကိုဘခင်လက်မှ အနိုင်ကျင့် လုယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ထောင်မှ လွတ်မြောက်လာပြီး လအနည်း

ငယ်အတွင်း ကိုသက်တင်၏လန်း မအံ့ဆိုသူအဖြစ် ကျွန်ရစ်သော မအံ့နှင့်ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျပါသည်။ ကျွန်တော်၏ သားဦးမှာ ယခု ကိုတင်ဝင်း ဖြစ်ပြီး သူအဖါအဝင် သားသမီး နှစ်ယောက် ထွန်းကားပါသည်။

မိခင်ဒေါ်တံ့၏ မြေကြားချက် (၂၇-၃-၇၉)

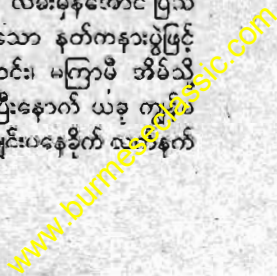
ယခု ကျွန်မ အသက်(၅၅)နှစ်၊ ဤ မိုးနဲကုန်းရွာတွင် မွေး၍ ယခုတိုင် ဤရွာတွင်ပင် နေထိုင်ပါသည်။ အမဲသားရောင်းသည့် အလုပ်ကိုပင် လုပ်ကိုင်ပါသည်။ ဇီးဟောရွာသား ကိုသက်တင် လက်နက်ကိုင် ကြီးစိုးနေစဉ် ကျွန်မ၏ အိမ်ထောင်သည် ကိုဘခင်ထံမှ ကျွန်မအား နိုင်ထက်စီးနင်း အတင်း သိမ်းပိုက် ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုသက်တင်နှင့် အိမ်ထောင်သက်မှာ ကျွန်မ ကလေးတစ်ယောက်ရပြီး မကြာမီတွင် ကိုသက်တင် ဘဝဇာတ်သိမ်းသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက် လအနည်းငယ် အတွင်းတွင် ကိုသက်တင်၏ တပည့် ကိုခင်မောင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသဖြင့် ယခု ဇာတ်ကောင် ကိုတင်ဝင်းအား သားဦးအဖြစ် မွေးဖွားပါသည်။ ပဋိသန္ဓေ မတည်မီက အိပ်မက်မြင်မက်ပုံမှာ ကိုသက်တင်တစ်ယောက် အိမ်ဒေါ်ဘတ်လာပြီး “နင့်ကို စိတ်မချလို့ ငါပြန်လာတယ်။ ဒီက ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူး”ဟု ပြောစော့ ကျွန်မက “မဖြစ်နိုင်ဘူး”ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ ပြောသည်ကို ကိုသက်တင်က “ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ နေမှာပဲ”ဟု ခွတ်အတင်း ပြောနေသဖြင့် ကျွန်မ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားပါသည်။

မကြာမီ မောင်တင်ဝင်းလေး၏ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပါသည်။ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီးနောက် ယခုတိုင် အိပ်မက် လုံးဝ မမြင်မက်တော့ပါ။

ဟိုသက်တင် သေဆုံးရပုံ

ကိုသက်တင်နှင့်ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် လွှင့်ပျားစီမှ ကွန်မြူနစ်များက သွေးဆောင်ခေါ်သွားပြီး နောက်ကုန်းရွာအချုပ်တွင် ချုပ်နှောင်ထားလိုက်သည်။ ကိုသက်တင်သည် အချုပ်စောင့် နှစ်ပောက်ကို သတ်ဖြတ်ပြီး တပည့်မောင်တင်ညွန့်နှင့်အတူ ထွက်ပြေးလာခိုက် တောထဲတွင် မျက်စိလည် လမ်းဖျားနေသဖြင့် နတ်များကို တိုင်တည်ကာ သစ္စာဆိုသည်မှာ “လမ်းမှန်အောင် ပြသပါက အိမ်ရောက်သည့်အခါတွင် ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော နတ်ကနားပွဲဖြင့် ချီးမြှောက်ပသ ကန်တော့ပါမည်”ဟု သစ္စာပြုခဲ့ကြောင်း၊ မကြာမီ အိမ်သို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။ အိမ်ရောက်ပြီးနောက် ယခု ကျွန်မ နေထိုင်သော အိမ်ခေါင်းရင်းတွင် နတ်ကနားပွဲကြီးကို ကျင်းပနေခိုက် လက်နက်

ကိုင်တပ်သားများ ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကိုသက်တင်လည်း အိမ်တွင်းမှ သေနတ်ကို ယူရန် အိမ်တောင်ဘက် နွားစားကျင်းသို့ ခုန်အကူးလက်နက်ဖြင့် လှမ်းပစ်ခံရသဖြင့် ဒူးခေါင်း ထိမှန်သွားရာ တောင်ဘက်သို့ အလွတ်ပြေးတော့မည်အပြု ဝမ်းဗိုက်နှင့် ဆီးခုံးကို ထပ်ထိမှန်ပြီး လဲကျသွားပါသည်။ ကျေးရွာ လူပရိသတ် အများအပြား ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည့်ကြားမှ ကိုသက်တင်သည် ကျန်မအား မြင်သဖြင့် သူထံသို့ လက်ယပ်ခေါ်ပြီး အသက်ထွက်သွားရှာပါတော့သည်။

ကိုသက်တင်သည် အစားတောင်း အသောက်ကောင်း၊ အရက်သေစာတို့ကို အထူး ကြိုက်နှစ်သက်၍ အမျိုးသမီးများကိုလည်း နိုင်ထက်ကလူ ပြုတတ်ပါသည်။ မိန်းမဝါသနာပါသည်။ ပစ္စည်းယူ လှူသတ်မှုများလည်း အများအပြား ကျူးလွန်ကာ သေသည်အထိ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ရမ်းကား နေထိုင်သွားသူ ဖြစ်သည်။

ဘဝဟောင်းက အကျင့်၊ ဘဝဟောင်းမှ ဒဏ်ရာ

ယခု သားမောင်တင်ဝင်းမှာလည်း ငယ်စဉ်ကစ၍ အရက်ကို သောက်တတ်ပြီး ခပ်ဆိုးဆိုးပင် နေတတ်သူ ဖြစ်နေပါသည်။ ယခု မောင်တင်ဝင်း၏ ဝမ်းဗိုက်၊ ဒူးခေါင်းနှင့် ဆီးခုံးတို့တွင် ပါလာသော မွေးရာပါ အမှတ်အသားများမှာလည်း ယခင် ကိုသက်တင်ဘဝက သေဆုံးခါနီး ရရှိသော ကျည်ဆန်သင့် ဒဏ်ရာ အမှတ်အသားများ ဖြစ်နေပါသည်။ ယခုအခါ ကိုတင်ဝင်းသည် တစ်ရွာတည်း နေ မတင်နဲ့နှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ သားသမီးများပင် ရရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဣစ္စာ

ကိုသက်တင်ဘဝက သောင်းကျန်းသူ လူဆိုးကြီးအဖြစ် မည်သို့ပင် ဆိုးဆိုးသူသေခါနီးအချိန်တွင် စိတ်ဇော၏ စွဲလမ်းမှုကြောင့် သားမယားဘဝမှ ယခုဘဝ၌ မိခင်ဖြစ်လာပုံကို ကြည့်လျှင် တကား၏ စွဲလမ်းတပ်မက်မှုသည် ထိုသတ္တဝါအား ဒုက္ခသံသရာတွင်း၌ ရှည်လျားစွာ သွားနေရ၏ ဆိုသော ယောဂီဣဗ္ဗယ် စာစုက ယောက်ပြနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

(ဝန်ခံချက်။ အထက်ဖော်ပြပါ လူဝင်စား ကိုတင်ဝင်း၏ ဖြစ်ရပ်မှန်ကို သုတေသနပြုခဲ့သူမှာ လူဝင်စားသုတေသီ ယော်ဘွယ်ဦးနု ဖြစ်ပြီး ၁၉၇၉ ခုနှစ်က မှတ်တမ်းပြုခဲ့သော ကိုယ်တွေ့ လူဝင်စား ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ပုဒ်ကို ကာယကံရှင်များ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

အခန်း (၁၉)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ကာလက မြန်မာပြည်၏ စစ်မြေပြင်တွင် နိုင်ငံခြားသား အမြောက်အမြား လာရောက်၍ စစ်ပွဲများ တိုက်ခိုက်ဆင်နွှဲခဲ့ကြပါသည်။ ဂျပန်၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်များမှ အရာရှိ အရာခံ စစ်မှုထမ်း တပ်သားများ ထိုတိုက်ပွဲများတွင် အတော်အတန် ကျဆုံးခဲ့ကြ၏။

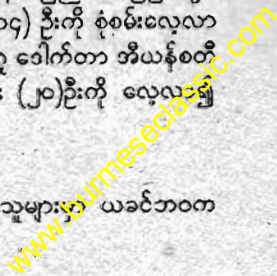
သို့ဖြစ်၍ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်တွင် ဂျပန်ဝင်စားသူများ၊ အင်္ဂလိပ်ဝင်စားသူများ၊ အမေရိကန်ဝင်စားသူများကို တွေ့ရှိရသည်မှာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါချေ။ သို့ရာတွင် လူဝင်စား သုတေသီများအနေဖြင့် တရုတ်စစ်သားဝင်စားသူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသေးသည်မှာ အလွန်ထူးဆန်းနေသည်။ အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ တရုတ်စစ်တပ်များသည် မြန်မာပြည်တွင် ကြာကြာမနေခဲ့ကြရသောကြောင့် ရေမြေသံယောဇဉ်၊ လူမိတ်ဆွေသံယောဇဉ် နည်းပါးခြင်းကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု လူဝင်စား သုတေသီ ဦးဝင်းမောင်က သူ၏ ဘဝအိုးအိမ်အကြိမ်ကြိမ် စာအုပ်တွင် မှတ်ချက်ပြုခဲ့ပါသည်။

ဂျပန်ဝင်စားသူများ

လူဝင်စားသုတေသီ ဦးဝင်းမောင် အနေဖြင့် မြန်မာပြည် စစ်မြေပြင်တွင် ကျဆုံးခဲ့ကြရာသော ဂျပန်စစ်သား ဝင်စားသူများ (၁၄) ဦးကို စုံစမ်းလေ့လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကမ္ဘာတော် လူဝင်စားသုတေသီ ပါရဂူ ဒေါက်တာ အိယန်စတီ ပင်ဆင်ထံတွင် မြန်မာပြည်မှ ဂျပန်ဝင်စားသူပေါင်း (၂၀)ဦးကို လေ့လာ၍ မှတ်တမ်းတင်ထားကြောင်း သိရသည်။

ဂျပန်လူဝင်စားတို့၏ ထူးခြားမှု

မြန်မာလူဝင်စားများတွင် လူမျိုးခြား ဝင်စားသူများမှာ ယခင်ဘဝက

ဂျပန်လူဝင်စားမောင်စိန်ဝင်း

အလေးအကျင့်၊ အယူအဆ၊ စိတ်နေသဘောထားများ ပါလာကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။ ဂျပန်ဝင်စားသူတို့သည် ဝိရိယ အလွန်ကောင်း၏။ စိတ်မြန်၏။ ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိ၏။ စိတ်ဆိုးလျှင် ပါးရိုက်တတ်၏။ ဆိုသော အစားအစာကို အထူးနှစ်သက်၏။ အသား၊ ငါး၊ ကြက်ဥများကို မကျက်တကျက် စားလို၏။

ဂျပန်လူဝင်စားများ ငယ်စဉ်က လေယာဉ်ပျံကို အထူး ကြောက်ရွံ့ကြ

သည်။ လေယာဉ်ပျံ အသံကြားလျှင် စားပွဲခုံအောက်၊ အိမ်အောက်တို့သို့ ဝင်၍ ပုန်းအောင်းကြသည် ဆို၏။

သူတို့သည် ဂျပန်ပြည်ကို လွမ်းနေတတ်ပြီး ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်လိုကြသည်။ ဂျပန်ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်လိုသည်။ အထူးသဖြင့် ဘောင်းဘီ၊ ခါးပတ်များကို နှစ်သက်သည်။ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်လူမျိုးများကို ရွံ့မုန်းသည်။ ပူသောရာသီဥတုထက် အေးမြသော ရာသီဥတုကို ပို၍ နှစ်သက်ကြပြီး ပင်လယ်ပြင်ကို တမ်းတကြသည်။

ဘာသာစကားနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့သည် ငယ်စဉ်က မြန်မာစကား မဟုတ်သော ထူးဆန်းသည့် ဘာသာ စကားတစ်မျိုးကို ပြောဆိုကြသည်။ ကိုးကွယ်သော ဘာသာတွင်လည်း မဟာယာနဆန်ဆန် ကိုးကွယ်မှုများကို ပြုလုပ်လိုကြသည်။ ထိုင်သောအခါတွင် ဂျပန်လူမျိုးများထိုင်သော ပုံစံကဲ့သို့ ပုဆစ်တုပ် ထိုင်ခြင်းမျိုးဖြင့် ထိုင်တတ်သည်။

ဂျပန်လူဝင်စားများသည် သာမန် မြန်မာကလေးများထက်စာလျှင် နာကျင်မှုကို ပို၍ ခံနိုင်ကြသည်။ ဝိရိယကောင်း၍ အလုပ်ကို ခွဲနပ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်တတ်ကြသည်။ ဂျပန်တေးဂီတ၊ ပန်းချီ စာပေများကို စွဲလမ်းနှစ်သက်ကြသည်။ ငယ်စဉ်က ဆိုလျှင် ဂျူဒို၊ ကရာတေး စသော ဂျပန်ရိုးရာ အားကစားများ၌ ဝါသနာထုံကြသည်။

ဤကဲ့သို့ မြန်မာကလေးများနှင့်မတူ တစ်မျိုးထူးခြားနေသော အလေ့အကျင့်စရိုက် (Behavioral Traits) များကို မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဂျပန်လူဝင်စားများတွင် လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။ ဤအခြင်းအရာကို အမေရိကန်နိုင်ငံ ဇာဂျီးနီးယား တက္ကသိုလ်မှ စိတ်ပညာပါမောက္ခ ဒေါက်တာ အဲယန်စတီဗင်ဆင်က အသေးစိတ် လေ့လာ၍ သုတေသနပြုလျက် ရှိသည်။ ဒေါက်တာစတီဗင်ဆင် မှတ်တမ်းတင်ထားသော မြန်မာနိုင်ငံမှ ဂျပန်လူဝင်စားများ အနက်အချို့မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

- မြန်မာလူမျိုး ဂျပန်ဝင်စားသူများ
- ၁။ မောင်ခင်မောင်အေး (ရန်ကုန်မြို့)
- ၂။ မောင်သန်းအောင် (ငါးစွန်းမြို့)
- ၃။ မောင်အောင်မျိုး (ကုမမြို့နယ်)
- ၄။ မောင်တင့်စိန် (ငမ်းတွင်းမြို့)
- ၅။ မောင်အောင်မင်း (တပ်ကုန်းမြို့နယ်)

www.burmeseclassic.com

- ၆။ မောင်ကျော်ညွန့် (မန္တလေးမြို့)
- ၇။ မောင်ဂျပန့် (ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်)
- ၈။ မခင်စမ်းတင် (ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်)
- ၉။ မခင်စမ်းရင် (ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်)
- ၁၀။ မဝင်းတာ (ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်)
- ၁၁။ မောင်စိန်ဝင်း (ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်)
- ၁၂။ ဦးကြိုသာရိယ (ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်)
- ၁၃။ မခင်ရင် (ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်)

၁၄။ မောင်မြင့်အောင် (ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်) တို့ ဖြစ်ကြပြီး လူဝင်စား သူတေသိ ဒေါက်တာ ဂျော့ဂ်နီကီး (Dr. Jurgen Keil) သည် မြန်မာပြည်၌ ဂျပန်လူဝင်စား (၃)ဦးကို ထပ်မံ တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ (အထက်ဖော်ပြပါ ဂျပန်ဝင်စားသူများ စာရင်းမှ မခင်စမ်းတင်နှင့် မခင်စမ်းရင်တို့မှာ အခြားများဖြစ်ကြပြီး ၎င်းတို့၏ အကြောင်းကို ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ သုရူမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ) အထက်ပါ စာရင်းကိုကြည့်လျှင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလတွင် မြန်မာစစ် ခြေပြင်တွင် ဂျပန်စစ်သားများ ကျဆုံး၍ မြန်မာပြည်တွင် လူဝင်စားအဖြစ် ပြန်ဝင်စားရာတွင် အတိတ်ဘဝ ယောက်ျားအဖြစ်မှ လူဝင်စား မိန်းကလေး အဖြစ် ဝင်စားခြင်းများကို တွေ့ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေသည်။

အတိတ်ဘဝက ဥပစ္စေဒကတ်ကြောင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသော လူဝင်စားများတွင် သေအံ့မှူးမှူး အချိန်၌ လိုလိုလားလား ဆုတောင်းခဲ့မိ၍ ယခုဘဝ၌ လိင်ပြောင်းလဲ ဝင်စားရသည်ဟု ဆို၏။ ထိုကဲ့သို့ ဆုတောင်းပါဘဲလျက် အတိတ်ဘဝက ယောက်ျားဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခုဘဝတွင် မိန်းကလေးအဖြစ် ဝင်စားသူ လူဝင်စားများကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။

အတိတ်ဘဝက ယောက်ျားဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခုဘဝတွင် မိန်းကလေးအဖြစ် ဝင်စားသော လူဝင်စားများသည် အသွင်အပြင်အားဖြင့် ယောက်ျားဆန်ပြီး ရုပ်အင်္ကျီ၊ ပုဆိုး၊ ဘောင်းဘီရှည်တို့ကို အလွန် နှစ်သက်၍ မိန်းမဝတ်စုံထက် ပို၍ ဝတ်ဆင်လိုခြင်း ရှိသည်။ ယောက်ျားကလေးများနှင့်သာ အပေါင်းအသင်း လုပ်လိုကြသည်။ ယောက်ျားဆန်သော ယင်းတို့၏ အပြုအမူသည် အသက်အတော်ရမှ ပျောက်ကွယ်သွားတတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဂျပန်လူဝင်စားများ

ယခုလတွင် ဂျပန်ဝင်စားသူ နှစ်ဦးအကြောင်းကို တင်ပြလိုပါသည်။ တစ်ဦးမှာ မောင်တင်စိန်(ဝမ်းတွင်းမြို့) ဖြီးပြီး အခြားတစ်ဦးမှာ မောင်စိန်ဝင်း (ပျော်

ဘွယ်မြို့နယ်)တို့ ဖြစ်သည်။

မောင်တင်စိန် (ဝမ်းတွင်းမြို့)

မောင်တင်စိန်ကို အဖ ဦးဘသွင်၊ အမိ ဒေါ်ညိုနိုးတို့မှ ၁၉၄၈ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ (၂၂)ရက်နေ့တွင် ဝိတ္တိလာအနီး ဝမ်းတွင်းမြို့၌ ဖွေးဖွားခဲ့သည်။

မောင်တင်စိန်သည် အသက် (၃) နှစ်အရွယ်အထိ စကားမပြောသဖြင့် မိဘဖြစ်သူများက သူ့ကို အသုတစ်ယောက်၊ စကားမပြောတတ်သူ တစ်ယောက် ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အသက် (၃)နှစ် အရွယ်တွင် စကားစတင်ပြောသော်လည်း သူသည် မြန်မာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မပြောတတ်သည်မှာ သူ့အသက် (၆)နှစ် (၇)နှစ်အရွယ်ထိ ဖြစ်သည်။

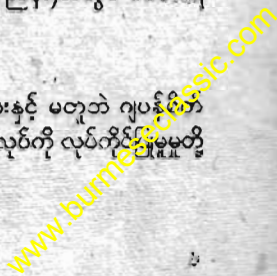
ထူးခြားသည်မှာ မောင်တင်စိန် အသက် (၄)နှစ်အရွယ်တွင် အမှားတစ်ခု ပြုလုပ်မှုကြောင့် သူ့အဖေက နှိတ်နှက်ဆုံးမရာ ထိုကိစ္စကိုပြန်ပို့ ထိုကိစ္စကိုပြန်ပို့ ဆိုကာ အော်ဟစ်လိုသည့် ဆီ၏။ သို့နောက် သူသည် ဘဝဟောင်းအကြောင်းကို ပြန်ပြောပြသည်။ ယခင်ဘဝက သူသည် ဂျပန်စစ်သား ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ သူသည် ရေနံကြီးတစ်ခုအနီးသို့ ဂျာနယ်ရေးဆိုင်က မဟာမိတ်လေယာဉ်တစ်စီးသည် ခြို့ပေါ်တွင် ဝဲယုံလျက် စက်သေနတ်ဖြင့် တရစပဲ ပစ်ခတ်နေသည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ ပစ်ခတ်သော ကျည်ဆန်မှာ သူ၏ရင်ကို ထိမှန်၍ ၎င်းသေဆုံးခဲ့ရသည် ဆို၏။ မောင်တင်စိန်၏ ရင်ဘတ်တွင် အနီရောင် အငိုင်းရာကလေး တစ်ခု ဖွေးရာပါ အမှတ်အဖြစ် ပါရှိ၏။

တစ္ဆေဘဝဖြစ်ခဲ့ရ

ဂျပန်စစ်သားဘဝက သေလွန်ပြီးနောက် ရေနံကြီး အနီးတစ်ဝိုက်တွင် တစ္ဆေဖြစ်နေခဲ့ရသည်ကို သူမှတ်မိသေး၏။ တစ္ဆေဘဝက ရေနံအနီးသို့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာသူများကို ခဲဖြင့် ပစ်ပေါက် ခြောက်လှန်ခဲ့ဖူးသည်။ စစ်ကြီးပြီးသွားသောအခါ ခြို့ထဲတွင် ထင်းရှူးပါးမသာအချိန် ဖြစ်သည်။ မောင်တင်စိန်၏ ယခုဘဝ ဖခင်(ဦးဘသွင်)သည် ရေနံအနီးတွင် လှည်းဖြင့် ထင်းလာတိုက်သည်။ တစ္ဆေဂျပန်သည် ဦးဘသွင်၏ လှည်းပေါ်သို့ ကပ်တွယ်ပြီး ဦးဘသွင်၏ အိမ်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။ ပြီးမှ ယခုဘဝ မိခင် (ဒေါ်ညိုနိုး)ထံတွင် ဝင်စားရသည် ဆို၏။

ငယ်ရွယ်စဉ်က ဇာတိပြု

မောင်တင်စိန် ငယ်စဉ်ကပင် မြန်မာကလေးများနှင့် မတူဘဲ ဂျပန်ငယ်က ဇာတ်ပြခဲ့သည်။ သူ၏ ဇွတ်ရိယကောင်းမှု မနားတမ်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သူမတို့

က ထူးခြားလှသည်။ တစ်နေ့ မောင်တင့်စိန် ကျောင်းမှ ပြန်လာချိန်တွင် သူ့ မိဘများက အေးအေးလူလူ စကားစမြည်ပြောကာ နေကြ၏။ ယင်းကို ကြည့်၍ ဂျပန်လူဝင်စား မောင်တင့်စိန်က-

“အဖေတို့ ဘာကြောင့် အလုပ် မလုပ်ဘဲနေကြတာလဲ။ တိုက်ရှိမှာဆိုရင် ဥဩဆွဲတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ခွင်ကို ပြေးကြရတယ်။ နောက် ဥဩသံ မကြားမချင်း အလုပ်ကို မရပ်ကြဘူး” ဟု ပြောသည် ဆို၏။

မောင်တင့်စိန် ငယ်စဉ်က သူ့ တိုက်ရှိကို သွားချင်ကြောင်း မကြာခဏ ပြောသည် ဆို၏။ တိုက်ရှိကို ရောက်လျှင် ဘဝဟောင်းတန်းက သူ၏ အိမ်ကို ရှာဖွေနိုင်မည်ဟု ဆိုလိုက်သေးသည်။ မောင်တင့်စိန်သည် ဂျပန်ဘဝမှ လာသူ ပီသစွာ ဂျပန်လူမျိုး၊ ဂျပန်နိုင်ငံ၊ ဂျပန်ရွပ်ရုပ်၊ ဂျပန်အားကစားတို့ကို ကြိုက် နှစ်သက်သည်။ ငယ်စဉ်အခါက စစ်သားလုပ်တမ်း ကစားရာတွင် သူက စစ်ဗိုလ် လုပ်၍ အခြားသူများကို အမိန့်ပေး တိုက်ခိုက်ခိုင်းလေ့ ရှိသည်။ မြန်မာကောင်းကို အသက် (၆)နှစ်ကျော် (၇)နှစ်ကျမှသာ ပီပီသသ ပြောဆိုနိုင်သည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ဖော်ဘွယ်)

ဖော်ဘွယ်မြို့၏ အနောက်မြောက်ဘက် ကျီးနီကျေးရွာတွင် အဘ ဦးလှ ဆောင်၊ အမိ ဒေါ်မကြီးတို့မှ (၄-၉-၅၇)တွင် မောင်စိန်ဝင်းကို မွေးခဲ့သည်။ မောင်စိန်ဝင်းသည် ဦးလှဆောင်နှင့် ဒေါ်မကြီးတို့၏ သားသမီးငါးယောက်တွင် အကြီးဆုံးသား ဖြစ်သည်။

ထူးသောအိပ်မက်

ဒေါ်မကြီးသည် မောင်စိန်ဝင်း ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားစဉ် ထူးဆန်းသော အိပ်မက် မက်သည်။ စစ်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူမျိုးခြား စစ်သားတစ်ယောက် သည် သူမနောက်သို့ လိုက်လာသဖြင့် သူမက ကြောက်ကြောက်နှင့် ပြေးခဲ့ ကြောင်း၊ သူမ နောက်သို့ မရပ်တမ်း လိုက်လာနေသော အဆိုပါ စစ်သားကို မလိုက်လာဖို့ တားမြစ်သောအခါ ထိုသူက ပြန်ပြောသည်ကို သူမ နားမလည် ဘဲ ရှိစဉ် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

မွေးရာပါအမှတ်

ဒေါ်မကြီး မောင်စိန်ဝင်းကို မွေးသောအခါ မောင်စိန်ဝင်းတွင် မွေးရာပါ အမှတ်နှစ်ခု ပါရှိခဲ့သည်။ သူ၏ လက်ဝဲဘက် ရင်အုံတွင် အပိုင်းရာ အမှတ် ကလေးတစ်ခုရှိ၍ လက်ဝဲဘက် နောက်ကျောတွင် ပိုမို၍ ကြီးသော အပိုင်းရာ အမှတ်တစ်ခု ပါရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုမွေးရာပါ အမှတ်များသည် သေနတ်

ကျည်ဆန်ထိမှန်၍ ကွယ်လွန်ပြီး ဝင်စားသူများ၏ မွေးရာပါ အမှတ်မျိုးနှင့် ဆင်တူ၏။

စက်သေနတ်ကျည်သင့်

မောင်စိန်ဝင်းသည် အသက် (၆) နှစ်အရွယ်ထိ စကားကို ကောင်းမွန်စွာ မပြောတတ်ခဲ့ချေ။ မောင်စိန်ဝင်း စကားပြောတတ်၍ စပြောသောအခါ သူသည် ယခင်ဘဝက ဂျပန်စစ်တပ်တွင် စက်ပြင်ဆရာအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ကြောင်း၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကာလတွင် မြန်မာပြည် စစ်ပြေပြင်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး မဟာမိတ် လေယာဉ်ပေါ်မှ ပစ်ခတ်သော စက်သေနတ်ကျည်ဆန် ထိမှန်၍ သေဆုံးခဲ့ရ သည် ဆို၏။ မိမိဇာတိ ဖော်ဘွယ်မြို့နယ်အနီး ရွာတစ်ရွာတွင် သေဆုံးခဲ့ရသည် ဟု ပြောပြ၏။

ယခုဘဝတွင်လည်း စက်ပြင်ဆရာ

ဂျပန်စစ်သားဘဝက ဂျပန်စစ်တပ်တွင် စက်ပြင်ဆရာအဖြစ် အမှုထမ်း ခဲ့သည့်နည်းတူ ယခုဘဝတွင်လည်း မောင်စိန်ဝင်းသည် မိတ္ထီလာ သံမဏိ လုပ်ငန်း စက်ရုံတွင် စက်ပြင်ဆရာအဖြစ် အမှုထမ်းလျက် ရှိသည်။ သူ၏ လက်ရာများမှာ အထူး သေသပ်ကောင်းမွန်လှသည်။ အရွယ်ရောက်သောအခါ ဘိုယံနေသော အိမ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ဆောက်လုပ်နိုင်သည်။

မောင်စိန်ဝင်းသည် ငယ်စဉ်က လေယာဉ်ပျံဆိုလျှင် အထူးကြောက်ရွံ့ သည်။ လေယာဉ်ပျံသံကြားလျှင် အိမ်အောက်သို့ ပြေးဝင်ကာ ပုန်းအောင်းနေ ဆဲလှရှိသည်။ မောင်စိန်ဝင်း ငယ်စဉ်က အတိတ်ဘဝအကြောင်း ပြန်ပြောင်းပြော လေ့ ရှိသော်လည်း သူ့အသက် (၁၁)နှစ် အရွယ်တွင် ရေခွေးအိုးတည်နေခိုက် ကောင်းကင်ယံမှ လေယာဉ်သံကြားရသဖြင့် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်ကာ ရေခွေး အရားကို လက်မှလွတ်ချပြီး ကရားတွင်းမှ ရေခွေးများ ကိုယ်ပေါ်လောင်းချသလို ဖြစ်ကာ အပူလောင်ဒဏ်ကြောင့် သူ၏ အတိတ်ဘဝအကြောင်းကိုလည်း မှန်မှန်မှားမှား မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်၍ သွားခဲ့ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မောင်စိန်ဝင်း၏ အတိတ်ဘဝသည် ဂျပန်စစ်သား တစ် ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းကို သူ၏ ယခု လက်ရှိဘဝ အနေအထား၊ သူ၏ သွင်ပြင်စရိုက်များက ထင်ထင်ရှားရှား ပြသလျက် ရှိပါသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ယခုအခါ မောင်စိန်ဝင်းသည် ဖော်ဘွယ်မြို့နယ် သီးကုန်း ရွာတွင် အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ဖြစ်နေပြေ။)

ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုကြက်မသည် ရဟန်းတို့ သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတိုက်တွင်း ကျက်စားသည်။ သူသည် အစာရှာရှင်း ရဟန်းတို့ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သော တရားသံကို နာကြားရသဖြင့် သေလွန်သောအခါ မင်းသမီး ဖြစ်သည်။ မင်းသမီး လေးသည်လည်း တစ်နေ့တွင် ရေအိမ်တက်ရာမှ ရေအိမ်တွင် ပိုးလောက်တို့ တဖွားဖွားထ နေသည်ကို မြင်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်၏ ဝက်ဆုပ်ရွံ့ရှာဖွယ် ကောင်းပုံ ကို ဆင်ခြင်မိသည်။ စွဲမြဲသော သမာဓိဖြင့် တရားရွမှတ်ရာ သမာဓိအရှိန် ပြင်းထန်သဖြင့် ဈာန်ရသည်။

ထိုဈာန်ဖြင့် မလ္လာမကျ နေထိုင်ခဲ့ပြီး သေလွန်သော် ဗြဟ္မာ ဖြစ်သည်။ ထို ဗြဟ္မာသည် ပထုရည်ဗြဟ္မာသာ ဖြစ်သောကြောင့် ရှေးအကုသိုလ်က အကျိုး ပေးက ဝင်ရောက် ဆောင့်လှိုက်သဖြင့် နောက်ဆုံး ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက် တော်၌ ယခုကဲ့သို့ ဝက်ပျံမလေး ဖြစ်လာရသည်။

ဪ... အံ့ဖွယ်ကောင်းသော ဘဝများပါပေတကား။ ကျွန်ုပ်သည် လူဝင်စားဖြစ်ရပ်များကို သုတေသနပြုရင်း လူ၏ ဘဝအိုး အိမ် အကြိမ်ကြိမ် ပြစ်ရပ်အထွေထွေကို ကြည့်၍ သံဝေဂ အတော်အတန် ရမိပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သံသရာတစ်ခွင် ကျင်လည်နေခြင်းမှာ ဘဝတွေ အဖန်ဖန် အတန်တန် ဖြစ်နေကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သတ္တဝါတို့သည် နိဗ္ဗာန်မရောက်သေးသမျှ တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ကောင်း ချည်တစ်ခါ ဆိုးချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ကပြောင်းကပြန် စဉ်ဆက်မပြတ် ဖြစ်နေကြ သည်။ ဤသည်ကိုပင် ဘဝအိုးအိမ် အကြိမ်ကြိမ်နေသည်ဟု တင်စားပြောဆို ကြသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသော်မှ ဘဝအိုးအိမ် အကြိမ်ကြိမ် နေခဲ့ရပုံကို ပစ္စိမဘဝ (နောက်ဆုံးဘဝ) ဇောမိဝင်နှင့်ရွှေပလ္လင်မှာ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်စက ဥဒါန်း ကျူးရင့်သော ပထမဗုဒ္ဓဝစနဖြစ်သည့် အနေကဇာတ်သံသာရံ သန္တာဝိသံ အနိဗ္ဗိသံ စသည့် ဂါထာတော်၌ အတိအလင်း ဖော်ကျူးထားသည်။

တဏှာယောက္ခား အို လက်သမား ဘဝခန္ဓာအိမ်ကို တည်ဆောက်နေ သော သင် လက်သမားကို ရှာမတွေ့ခဲ့သဖြင့် မရေမတွတ်နိုင်သော ဘဝပေါင်း များစွာ သံသရာမှာ ကျင်လည်ကျက်စား ငြိုးလွှားခဲ့ရလေပြီ။ ယခု ဘဝအိုးအိမ် ကို အကြိမ်ကြိမ် တည်ဆောက်နေသော တဏှာတည်းဟူသော သင် လက် သမားကို ငါ တွေ့ရပြီ။ သင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အခြင်း နဂုဿ၊ ဒိုင်း၊ မြား စသည့် သုံးထောင်ဝက် ကိလေသာကိုလည်း ငါ ချိုးဖျက်နိုင်ခဲ့ပြီ။ အဝိဇ္ဇာ

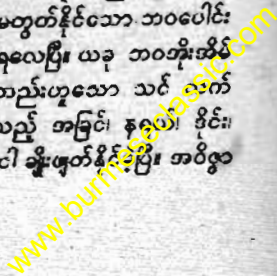
အခန်း (၂၀)

ဘဝသံသရာ ဟူသည်မှာ ဘယ်လောက် ရှည်ကြာခဲ့ပြီလဲ မသိ။ ဘယ် လောက် ကြာရှည်ဦးမည်လဲ မသိချေ။ ဘဝတွေ အနန္တ၊ သံသရာတွေ အနန္တ၊ ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်း ဆိုတိုဦးမည် မသိ။ မှောက်မှားသော ဝတ်၊ မှောက်မှား သောဘဝသို့ ရောက်ပါက လူ့ဘဝသို့ ဝင်လမ်း မရှိ ဟူ၍ တေမိရိပ်သာ ဆရာ တော်ကြီးက မိန့်ကြားဖူးပါသည်။

နုခသီခသုတံ၌ ဘုရားရှင်က လူ့ဘဝသို့ မြန်လည် ချောက်ဖို့လာသည် လူသားတို့မှာ မဟာပထဝီမြေကြီးမှ သံတွေနှင့်စာလျှင် လိက်ဖဝါးပြင်ပေါ်မှ သံစုတစ်စုမျှသာ ရှိသည်ဟု တောကြားထားပါသည်။ အူထတ် ဗြဟ္မာကြီးတွေ သော်မှ အကုသိုလ် အကျိုးပေး ဝင်ရောက်လာပါက ဗြဟ္မာဘုံမှ လျှောကျပြီး ကာမသုဝတီဘုံတွင် အဆုံးမသတ်၊ အပါယ်လေးဝါး ယားရောက်ရပေသည်။ ထို့ကြောင့် 'ဘဝရွံ့မိသမ္ပတ္တာ၊ ပုနာာယန္တိဗုဒ္ဓတံ' (ဘဝ၏ အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်ရ သော်လည်း ဗုဒ္ဓတံဘဝသို့ လားရောက်ကြရသည်)ဟု ယောကြားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ (သံ၊ ၁၊ ၃၅၂)

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်တုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဝက်ပျံမလေး ဇာတ်လမ်းမှာ သံသရာခရီးသွားတို့အတွက် ဘယ်ဘုံ ဘယ်ဘဝမှ စိတ်မချရ ကြောင်း ဖော်ပြနေပါသည်။ ဘုရားရှင်သည် နောက်ပါ သံသာများနှင့် ရာဇဂြိုဟ် ခြံတွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူစဉ် ဝက်ပျံမလေးတစ်ကောင်ကို မြင်၍ ပြုံးတော်မူ သည်။ အရှင်အာနန္ဒာက အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်း လျှောက်ထားသဖြင့် အကျယ်ဟောတော်မူသည်။

ဝက်ပျံမလေးသည် ကကုသန် ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ ကြက်မ

အထွတ်တပ်ထားသော အိမ်ခေါင်မိုးကိုလည်း အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် အပိုင်းအ
ရှာမရအောင် ငါတွန်းလွန် ဖြိုဖျက်ပြီး အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ သည်အခါမှစ၍
ငါ့ဘဝ ခန္ဓာအိမ်ကို ဘယ်သောအခါမှ သစ် ပြန်လည်တည်ဆောက်ခွင့် မရ
တော့ပြီ ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သော်မှ ဘဝအိုးအိမ် အကြိမ်ကြိမ် နေခဲ့ရသည်ဆိုလျှင်
ကျန်သူများအဖို့ စကားထဲ ထည့်ပြောစရာပင် မလိုတော့ပေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
ဟုတ်သည် ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည် ဖြစ်စေ မည်သည့် ဘာသာဝင်ဖြစ်ဖြစ်
ဘာသာမဲ့သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား ရှိသော သတ္တဝါဟူသမျှ ဘဝ
အိုးအိမ်ကို အကြိမ်ကြိမ် တည်ဆောက်ခြင်းဖြင့် သံသရာ လည်နေကြရမည်သူ
ချည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝဟောင်းနှင့် ဘဝသစ်

အတိတ်ဘဝကို မှတ်မိသည်ဆိုသော လူဝင်စား အများအပြားတို့သည်
ကလေးငယ် အရွယ်များ၌ ဦးအိုးရွာသောအခါများ၌ မိမိတို့ အလိုအလျောက်
ဘဝဟောင်းကို မိဘများ သို့မဟုတ် ရင်းနှီးသော ဆွေမျိုးများအား ပြန်လည်
ပြောပြလေ့ ရှိသည်။

ယခင်ဘဝက မိမိ၏ မိဘသားချင်းများ၏ အမည်၊ ရုပ်ရွာဝေသံအမည်၊
အလုပ်အကိုင်၊ မည်သို့မည်ပုံ သေရသည်တို့ အတော်အတန် မှန်မှန်ကန်ကန်
ပြောပြနိုင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိနေခဲ့ဖူးသော နေအိမ်ကို ယခင်က တစ်ခေါက်
တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးဘဲ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မှန်ကန်စွာ လိုက်လံပြသနိုင်
သည်။ မိမိ၏ ယခင်ဘဝက ဥစ္စာပစ္စည်း အဝတ်အထည်ကို မှန်ကန်စွာ ရွေးထုတ်
ပြသနိုင်သည်။ ယခင်ဘဝက ညီအစ်ကိုမောင်နှမ သို့မဟုတ် သားသမီးများ၏
ငယ်နာမည်များကို ဖော်ပြနိုင်သည်။ ၎င်းအပြင် ယခင်ဘဝက အကျင့်ကောင်း
အကျင့်ဆိုး ဓလေ့စရိုက်များပါ သေရွာလွန်၍ ပါရှိလာတတ်သည်။ - အရက်
သမားတစ်ဦး သေသွားပြီး ပြန်လည် ဘဝကူးလာသော ကလေးတစ်ယောက်
သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အရက်ကြိုက်သည့် ဖြစ်ရပ်ကို လေ့လာဖူးသည်။

ယခင်ဘဝက အနာပေါက် အနာဝင်၍ သေဆုံးခဲ့သောသူများ တုတ်၊
ဓား၊ သေနတ် လက်နက်များဖြင့် အသေဆုံးဖြင့် ဘဝကူးခဲ့သူများသည်လည်း
ယခုဘဝတွင် အမာရွတ်များ၊ ခြေလက်အင်္ဂါ မစုံသူများ၊ မွေးခါစကပင် ပါလာ
တတ်သည်။

ရေနစ်၍ သေဆုံးခဲ့ကြသူများသည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာသည်

အထိ မြစ်နား။ ချောင်းနားသို့ မသွားရဲကြသည်ဖြင့် လှေစီးရမည်ကို အလွန်
ကြောက်ရွံ့ကြသည်။ ပိုးထိ၍ ကွယ်လွန်ခဲ့သူများသည်လည်း မြွေဟူ၍ ပြောရုံ
မျှဖြင့် ကြက်သီးမွေးသည် ထတတ်သည်။

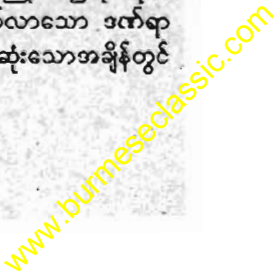
လူဝင်စားများကို သုတေသနပြုရာတွင် မြွေကိုက်ခံရ၍ သေဆုံးပြီး မြန်
ဝင်စားကြသော သူများကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။
မောင်ဌေးဝင်း၊

မောင်ဌေးဝင်းသည် တပ်ကုန်းမြို့နယ်၊ မျောက်သိုက်ကျေးရွာနေ လယ်
သမား ဦးမောင်ပုနှင့် ဒေါ်မကြီးတို့၏ သားသမီး ခုနစ်ယောက်အနက် စတုတ္ထ
ကလေး ဖြစ်သည်။

မောင်ဌေးဝင်းကို မွေးဖွားခဲ့စဉ်က သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်ညှိုး လက်ချောင်း
ပေါ်တွင် (၁)စင်တီမီတာနှင့် (၁.၅)စင်တီမီတာ အရှည်ရှိ လှိုင်းကြောင်း
အမာရွတ် နှစ်ခုကို မွေးရာပါအဖြစ် တွေ့မြင်ရ၏။ မောင်ဌေးဝင်း အသက်
(၄)နှစ် အရွယ်တွင် သူသည် အတိတ်ဘဝက ဦးချစ်စရာ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊
ဦးချစ်စရာ ဆိုသူမှာ ယခုဘဝ သူအဖေ ဦးမောင်ပု၏ ပထွေးတော်သူ ဖြစ်
ကြောင်းနှင့် ဦးချစ်စရာမှာ မြွေကိုက်ခံရ၍ သေဆုံးခဲ့ကြောင်း ဦးချစ်စရာ၏
ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။

ဦးချစ်စရာသည် မျောက်သိုက် ကျေးရွာတွင် အဘ ဦးရွှေခေါင်း၊ အမိ
ဒေါ်သင်းတို့မှ မွေးဖွားခဲ့ပြီး သူ ကြီးပြင်းလာသောအခါ လယ်သမားအဖြစ်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခဲ့သည်။ သူသည် အရွယ်ရောက်၍ ဒေါ်နှင်းညို အမည်
ရှိ အမျိုးသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး သားသမီးလေးယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။
ဦးမောင်ပုမှာ ဒေါ်နှင်းညို၏ ပထမ အိမ်ထောင်နှင့် ရခဲ့သောသား ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ ဦးချစ်စရာ အလုပ်သိမ်းပြီးခါစအချိန် နွားကိုချည်ပြီး မြေပုစိုက်
ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ အနားယူနေခိုက် သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးကို
မြွေပေါက်ခံလိုက်ရသည်။ ဦးချစ်စရာ မြွေပေါက်ခံရသဖြင့် သတင်းကြားကြား
ချင်း သူ၏ယောက်ဖတော်သူ ဦးချမ်းအေး ဆိုသူ ရောက်လာကာ မောင်းချစား
ဖြင့် မြွေပေါက်ခံရသောနေရာကို လုံးဖြတ်ပြီး မြွေအဆိပ်ကို ကြိုးစား၍ စုပ်ထုတ်
ပေးရှာသေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့ညတွင်ပင် မြွေဆိပ်တက်လာသော ဒဏ်ရာ
ဖြင့် ဦးချစ်စရာမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရသည်။ ဦးချစ်စရာ ဆုံးသောအချိန်တွင်
အသက် (၆၀)အရွယ် ရှိပေပြီ။

အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြောပြ

မောင်ဌေးဝင်း အသက် (၄)နှစ် အရွယ်တွင် အိမ်ရှေ့တွင် ကြီးချည်ထားသောနွားကို ကြည့်နေရင်း အတိတ်ဘဝက အကြောင်းများ ပြန်ပြောင်းမြင်ယောင်လာခဲ့ရသည်ဆို၏။ သူသည် ဦးချစ်စရာ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ သူ မြွေပေါက်ခံရစဉ်က ဦးချမ်းအေး ရောက်လာပြီး မြွေကိုက်ခံရသောနေရာကို ဓားနှင့် လှီးဖြတ်ကာ အဆိပ်ကို ရုပ်ထုတ်ပေးသော်လည်း အဆိပ်ပြင်းကိုမိ၍ ကွယ်လွန်တိမ်းပါးခဲ့ရကြောင်း အတိတ်ဘဝမှ ဖြစ်ရပ်ကို ပြောပြရာ၏။

မောင်ဌေးဝင်းသည် အဖဖြစ်သူကို 'မောင်ပုံ' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဦးချစ်စရာ၏ သမီးများကို 'မ၊ မိ' ဟူ၍ လည်းကောင်း ယခင်ဘဝကအတိုင်း ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံ၏။ ဦးချစ်စရာဘဝကအတိုင်း အခေါ်အပြောများ ပြုလုပ်နေသဖြင့် ယခုဘဝ ဗိဘာများက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောဆိုစေဖို့ ဆုံးမရ၏။ မောင်ဌေးဝင်း အရွယ်ရလာသောအခါ အသက်ကြီးသူများကို ရိုသေစွာ ဆက်ဆံ ပြောဆိုလာ၏။

မောင်ဌေးဝင်း၏ မွေးရာပါ အမှတ်

မောင်ဌေးဝင်း၏ မွေးရာပါအမှတ် ဖြစ်သော ဘယ်ဘက် လက်ညှိုးပေါ်ရှိ ဒဏ်ရာအမှတ်မှာ ဦးချစ်စရာဘဝ မြွေကိုက်ခံရ၍ အဆိပ်မတက်စေရန် ဦးချမ်းအေးမှ မိမိကိုယ်တိုင် ဓားဖြင့် လှီးဖြတ်ခဲ့သော အမှတ်ဒဏ်ရာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို၏။ လူဝင်စား သုတေသီတို့၏ မှတ်ချက်အရ ဤ အမှတ်ဒဏ်ရာမှာ မြွေကိုက်ခံရသော ဒဏ်ရာအမှတ် သို့မဟုတ် ဦးချမ်းအေး ဓားဖြင့် လှီးဖြတ်သော ဒဏ်ရာအမှတ် နှစ်မျိုးစလုံးမှ တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်မည်ဟု ယူဆပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ သိရှိလက်ခံနိုင်တွင် တွေ့ရှိရသော မြွေကိုက်ခံရ၍ ပြန်ဝင်စားသူ၏ ခြေထောက်မှ မွေးရာပါ ဒဏ်ရာအမှတ်နှင့် မောင်ဌေးဝင်း၏ ဒဏ်ရာအမှတ်တို့ မှာ အတူတူပင် ဖြစ်နေသည်ကို သုတေသီတို့ တွေ့ရှိကြရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မမြင့်မြင့်လော်

ပျော်ဘွယ်မြို့နေ လယ်သမား ဦးကျော်တင့်၊ ဒေါ်မြကျင်တို့၏ သမီး မမြင့်မြင့်လော်သည် မွေးချင်း(၈)ယောက်အနက် စတုတ္ထမြောက်သမီး ဖြစ်၏။ ဒေါ်မြကျင်သည် မမြင့်မြင့်လော်ကို မွေးပြီး တစ်လအကြာတွင် မမြင့်မြင့်လော်၏ ဘယ်ခြေထောက်ပေါ်မှ အမှတ်လက္ခဏာကို သတိပြုမိ၏။ ထိုအမှတ်အရာကို တွေ့တွေ့ချင်းပင် သားလေး မောင်ဖိုးလော် ပြန်ဝင်စားလာခြင်း ဖြစ်သောသမီး

မောင်ဖိုးလော်အဖြစ်ပင်စားသူမြင့်မြင့်လော်

မောင်ဖိုးလော်ဘဝ သေဆုံးရပုံ

တစ်နေ့ နံနက် စောစောတွင် မောင်ဖိုးလော်သည် လယ်ကွင်းအနီးတွင် ကလေးသဘာဝ အရုပ်များနှင့် ဆော့ကစားနေ၏။ မောင်ဖိုးလော်၏ ဦးလေးတော်သူ ဦးသာလှသည် မောင်ဖိုးလော် ကစားနေရာ အနီးမှဖြတ်၍ မြေနီကုန်းကျေးရွာသို့အသွားတွင် မောင်ဖိုးလော်၏ အော်သံကြောင့် ပြန်၍လှည့်လာကာ မောင်ဖိုးလော်ကို ကြည့်လေ၏။

ပထမတွင် တူတော်မောင်ဖိုးလော်ကို အဆူးစူး၍ဟု ထင်မိသော်လည်း ဖိုးလော်မှ လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ မြွေတစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး သူ့ခြေထောက်မှ သွေးတစ်ခွံစီဖို ယိုစီးထွက်နေသော အနာဒဏ်ရာကို မြင်တွေ့ရတော့မှ တူမောင်တော့ မြွေပေါက်ခံရပြီဟု သိရတော့၏။ ဦးသာလှလည်း မောင်ဖိုးလော်၏ဒဏ်ရာ သွေးတိတ်အောင် ခြေထောက်ကို ပထမ အဝတ်ဖြင့် စည်းနှောင်လိုက်၏။ ဖိုးလော်မှာ အဆိပ်ဒဏ်ရာ အနာကြောင့် အော်ဟစ်ငိုယိုနေ၏။

ထိုအခိုက် အမျိုးသမီးအုပ်စု ရောက်ရှိလာပြီး ထိုအုပ်စုထဲမှ ဆေးလိပ်သောက်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဆေးလိပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ကာ မောင်ဖိုးလော်၏ အနာဒဏ်ရာ နေရာကို မြွေဆိပ်ပပျံစေရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်

www.burmeseclassic.com

မီးရှို့ကုသကာ ကာကွယ်လိုက်၏။ ထို့နောက်တွင် ဖိုးဇော်ကို ပျော်ဘွယ်မြို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ကြလေသည်။ ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များက မြွေပေါက်ရာ ဒဏ်ရာကို ဆေးလိပ်မီးတို့ သူ ဦးသာလှအား ဆူပူပါတော့သည်။

မောင်ဖိုးဇော်မှာ ညနေပိုင်းတွင် ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ သူ မသေဆုံးမီ စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားရသည်။ သူ့ကို မိန်းကလေးတစ်ဦးက မုန့်တွေ အများကြီးနှင့် လာခေါ်နေသဖြင့် သူ လိုက်သွားရတော့မည်အကြောင်း ပြောဆို သွားခဲ့သည် ဆို၏။ ထိုကဲ့သို့ သေဆုံးခါနီးတွင် မိန်းကလေးကို မြင်တွေ့စွဲလမ်း သွားသောကြောင့် ထင်၏။ ယခုဘဝတွင် မိန်းကလေးဘဝ ရောက်ရှိပေသည်။

အိပ်မက်ပေးခြင်း

မောင်ဖိုးဇော်၏ မိသားတစ်စုနှင့် အိမ်နီးနားချင်း မိတ်ဆွေ ဦးပြုံးချိုသည် မောင်ဖိုးဇော်မှ သူ့အား အိပ်မက်လာပေးကြောင်း ခေါ်မြဲကျင့်ကို ပြောပြဖူး၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဦးပြုံးချိုက မြို့ပေါ်မှ သောက်ရေများ သွားသယ်သောတစ်နေ့ နွားလှည်းဖြင့် သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ အဖြတ်တွင် မောင်ဖိုးဇော်သည် သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါလာကာ သူသည် သင်္ချိုင်းအနီး သံလမ်းပေါ်တွင် နေနေရကြောင်း သူ့အိမ်သို့ ပြန်လိုသဖြင့် ခေါ်သွားပါရန် ပုဆာသည် ဆို၏။

ဦးပြုံးချိုလည်း ဖိုးဇော်လေးကို သနားသွားပြီး သူ့လှည်းပေါ်တင်၍ ခေါ် ဆောင်လာကာ သူ့အိမ်သို့ ပို့ပေးလိုက်၏။ အိမ်ပေါက်ဝတွင် ခေါ်မြဲကျင့်ကို တွေ့ရသဖြင့် ခေါ်မြဲကျင့်၏ လက်ထဲသို့ လွဲအပ်ပေးလိုက်သည် ဆို၏။

ထိုအတူ ဦးကျော်တင့်သည်လည်း မောင်ဖိုးဇော် ကွယ်လွန်ပြီး (၂)လခန့် အကြာတွင် အိပ်မက်မက်ရာ အိပ်မက်ထဲတွင် မောင်ဖိုးဇော်မှ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ သည်ဟု ဆို၏။

ယောက်ျားလေးဆန့်သော မမြင့်မြင့်ဇော်

ယောက်ျားလေးဘဝမှ ကူးပြောင်းခဲ့သော မမြင့်မြင့်ဇော်သည် ယောက်ျား လေး အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ပြီး ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် နေထိုင် ဆော့ ကစားလျက် ရှိ၏။ သူမသည် ယခင်ဘဝက မြွေကိုက်ခံရသော ဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရသဖြင့် မြွေဆိုလျှင် ကြောက်၏။ သူ၏ ဘယ်ဘက် ခြေထောက်ပေါ်မှ မွေးရာပါ ဒဏ်ရာအမှတ်မှာ ယခင်ဘဝ မြွေကိုက်ခံရစဉ်က ဦးလေးဖြစ်သူ ဆေး လိပ်မီးနှင့် တို့လိုက်သဖြင့် ဖြစ်ပေါ် ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာ အမှတ်လက္ခဏာ ဖြစ်ပါ ကြောင်းနှင့် သူမက ယခုဘဝတိုင် ထို အကြောင်းအရာများကို အမှတ်သတိရ

လျက်ရှိကြောင်း ဝန်ခံပြောဆိုခဲ့ပါသည်။
(ဝန်ခံချက်။ ။ အဆိုပါ မြွေကိုက်ခံရ၍ ပြန်ဝင်စားသူများ အကြောင်းကို သုတေသနပြုခဲ့သူမှာ လူဝင်စားသုတေသီ ဦးဝင်းမောင်ဖြစ်ပြီး ကာယကံရှင်များ ၏ စွင့်မြဲချက်အရ ပြန်လည် ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ)

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၀)

လူတိုင်းပင် ယခုအစ တစ်ဘဝတည်းဖြင့် ဘဝဇာတ် ရုပ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်း ပြီးပြတ်သွားမည်လား ဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိ စိစစ်မှု ပြုလုပ်သင့်ကြပေသည်။ ဝိပဿနာတရားကို နှစ်လရှည်ကြာ ကိုယ်တိုင် ပွားများအားထုတ်လျက် ပရိသတ် ထောင်ပေါင်းများစွာကို တရားပြသွားသော အချို့ ဆရာတော် အရင် အမာကြီးများပင်လျှင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူခါနီး၌ ကြီးမား ပြင်းထန်သော ဝေဒနာဒဏ်ကို တရားရှုမှတ်၍ ကြိတ်မှိတ် သည်းခံပါသော်လည်း သည်းခံခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လောက်အောင် ခံစားရသောအခါ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ထင်ခဲ့သလို မဟုတ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိမြင်၍ ရင်းနှီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များအား “မိမိထင် ထားသလို မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိ ထင်ထားတာနှင့် တခြားစီ ဖြစ်ကြောင်း” ဝန်ခံ မိန့်ကြားသွားကြသည်ဟု ကြားသိရဖူးပါသည်။

ထို ဆရာတော် အရင်အမာကြီးများပင် ဘဝ မပြတ်ကြသေးလျှင် သား ရေး၊ သမီးရေး၊ စီးပွားရေး စသည်ဖြင့် အရေးအထွေထွေနှင့် ရင်မအေးဖွယ် သောကကြွယ်လျက် လောကအလယ်တွင် မနေမနား ခုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြရ သည့် သူလို ငါလို ထူးမပိုသော သာမန် သေးမွှား အညံ့စား ပုဂ္ဂိုလ်များအနေဖြင့် မိမိတို့၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် လုပ်ရပ်များကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားကြည့်လျှင် “ယခုဘဝ တစ်ဘဝတည်းဖြင့် မပြီးပြတ်နိုင်သေး၊ ဘဝများစွာ သံသရာ၌ ကျင်လည်ကြရဦး မည်” ဟူသော အချက်ကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် တွေ့မြင်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဇာကိုနီးယားတက္ကသိုလ် စိတ်ဝိညာဉ် ပညာရေး ဌာနမှ သုတေသနပြုရန် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လအထိ စာရင်း တင်သွင်းထား သော ကမ္ဘာ့အနှံ့ (၅၂) နိုင်ငံရှိ လူဝင်စား ဦးရေသည် (၁၈၀၀) ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ယင်းကိစ္စရပ်ပေါင်းမှာ (၂၀၀၀)ကျော် ရှိသွားလေပြီ။ လူဝင်စား သုတေသနလုပ်ငန်းအတွက် မြန်မာပြည်မှ လူဝင်စားမှုပေါင်း (၄၀၀)ခန့်ကို လှေလာစုံစမ်း ရှာဖွေပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး လူဝင်စားမှုများ၏ (၂၀%)ခန့်ကို မြန်မာနိုင်ငံတွင် တွေ့ရှိရသည်ဟု ဆို၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသည် အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံများတွင် သာမက ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူဝင်စားမှု အများဆုံး တွေ့ရှိရသောနိုင်ငံ ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာလူမျိုးတို့အဖို့ လူဝင်စားကိစ္စ ဖြစ်ရသည် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာ မဟုတ်တော့ချေ။ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ လူဝင်စားမှုကို ယုံကြည် လက်ခံပြီးသား ဖြစ်နေကြသည်။

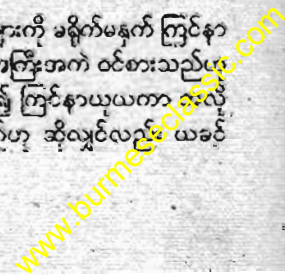
ငါးရာငါးဆယ်နှင့် ထုတ်တော်ကြီးဆယ်ဘွဲ့တို့သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ဘဝ များစွာ သံသရာတွင် အဖန်ဖန် ကျင်လည်ခဲ့ပုံကို ဖော်ညွှန်းနေကြပါသည်။

မြန်မာရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားသော လူဝင်စားမှုမှာ အင်းဝဘုရင်မင်းခေါင် ၏ သားတော် မင်းရဲကျော်စွာသည် မွန်ဘုရင် ရာဇာဓိရာဇ်၏ သားတော် ဟေလောကျန်းတော ဝင်စားသည်ဟု ဆို၏။ ထို့ပြင် သာလွန်မင်းလက်ထက်တွင် ထင်ရှားခဲ့သော တောင်ဖီလာ ဆရာတော်သည် အင်းဝ ဆီးတောရွှေကျောင်း ဆရာတော် ဝင်စားသည်ဟု ဆိုပါသည်။

မြန်မာလူမျိုးတို့တွင် လူဝင်စားမှုကို ယုံကြည်ရာ၌ အမျိုးသားများထက် အမျိုးသမီးများက ပိုကြသည်။ မြန်မာအမျိုးသားများတွင်လည်း ခေတ်ပညာ တတ်များနှင့် အတွေးအခေါ် ရှိသူများသည် လူဝင်စားမှု၌ ယုံကြည်မှု အနည်း ဆုံးသူများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ မြန်မာလူမျိုးတို့နှင့် လူဝင် စားမှုသည် အလွန် နီးစပ်ပါသည်။ မည်မျှ နီးစပ်သနည်း ဆိုသော် မြန်မာ့ဓလေ့ တွင် လူဝင်စား ကလေးငယ်အား ခမည်းပေးခြင်း၊ ခလေ့ပင် ရှိနေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် လူဝင်စား အများဆုံး တွေ့ရခြင်း၊ လူဝင်စားကို ယုံကြည် ခြင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သောနိုင်ငံ ဖြစ်သည် သာမက လူဝင်စား ကလေးငယ်များအပေါ် ထူးရှိသော မြန်မာလူမျိုးတို့၏ သဘောထားကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မြန်မာလူမျိုးတို့သည် လူဝင်စား ကလေးငယ်များကို မရိုက်မနက် ကြင်နာ ယုယစွာ ဆက်ဆံကြသည်။ မိမိတို့၏ ဘိုးဘွားမိဘ အကြီးအကဲ ဝင်စားသည်ဟု ယုံကြည်ပါက လူဝင်စားကလေးငယ်များ အပေါ်ပို၍ ကြင်နာယုယကာ ငှားလှို လိုက်လေ့ ရှိကြသည်။ အသိမိတ်ဆွေ ဝင်စားသည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း ယခင်

ဘဝဟောင်းက ဆွေမျိုးသားချင်း ဆိုသူများနှင့် ယင်း ကလေးကို တွေ့ဆုံခွင့် ပေးတတ်ကြသည်။

တစ်ဖန် မြန်မာနိုင်ငံတွင် လူဝင်စားမှုများကို မြို့ကြီးပြကြီးများမှာထက် ကျေးလက်တောရွာများတွင် အတွေ့ရ များပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွာတစ်ရွာ ထဲတွင် လူဝင်စားမှု တစ်မူမက ရှိတတ်သည်။ မြို့နေလူထုသည် ဖီးပွားရေးကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လုံးပန်းနေရ၍ ကျေးလက်နေ ပြည်သူများလောက် နားနား နေနေ မရှိနိုင်ပေ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလည်း ကျေးလက်နေ လူများလောက် အချင်းချင်း ခင်မင်တွယ်တာစိတ် မရှိလှချေ။ ဒေသရပ်ရွာကို စွဲလမ်းမှုသည် ကျေးလက်နေ ပြည်သူများတွင် ပို၍ ပြင်းထန်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံးတွင် မြေလတ်ဒေသ၌ လူဝင်စားမှု အများဆုံး တွေ့ရှိရသည်။ လူဝင်စားသူတေသီတို့၏ လေ့လာချက် စစ်တမ်းအရ မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်း မြေလတ်ဒေသတွင် လူဝင်စား အများဆုံး တွေ့ရှိရခြင်းမှာ မြန်မာ နိုင်ငံ အလယ်ပိုင်းဒေသများသည် သွားရေးလာရေး ပို၍ လွယ်ကူခြင်း၊ မြေပြန့် ဒေသသည် တောင်ပေါ်ဒေသ၊ နယ်စပ်ဒေသများထက် ခရီးလမ်းပန်း ပိုမို သာယာသောကြောင့် လေ့လာခွင့် ပို၍ ကြိုကြိုက် အဆင်ပြေသဖြင့် ဖြစ်နိုင်သည်။

ထို့အပြင် မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း ဒေသသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကာလ က စစ်ကြောင်းကျရာဒေသ ဖြစ်ခြင်း၊ ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှု ကာလ၌လည်း သူပုန်တို့၏ လက်ချက်များကြောင့် လူအသေအပျောက် များပြားကာ လူဝင်စား မှု ပိုမို များပြားရခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ယခုအချိန်အခါတွင်ကား မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံး လမ်းပန်းဆက်သွယ် ရေးမှာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် တောင်ပေါ်ဒေသနှင့် နယ်စွန့်နယ်ဖျားတို့ အထိ လူဝင်စား သူတေသနလုပ်ငန်းကို ချဲ့ထွင်သွားနိုင်ပေပြီ။

ဘဝအိုးအိမ်အကြိမ်ကြိမ် (လူဝင်စား သူတေသနစာအုပ်) ကျမ်းပြုပညာရှင် ဦးဝင်းမောင်သည် သိပ္ပံပညာဘာသာ စာပေသင်ကြားလေ့လာပြီး ကြီးပြင်းလာ သူတစ်ဦးဖြစ်၍ ဘဝဆက် သံသရာကို မိမိဖလားအနေဖြင့်သာလျှင် ပေါ့ပေါ့ ဆဆ သဘောထားခဲ့သော်လည်း နောင်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင် မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့သော လူဝင်စားဖြစ်ရပ် ကိုယ်တွေ့များကြောင့် သူသည် ဘဝပြောင်းဖြစ်ရပ်(ဝါ) ဘဝ သံသရာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လေးလေးနက်နက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ယုံကြည်လက်ခံခဲ့လေ သည်။ ကမ္ဘာကျော် လူဝင်စားသူတေသီ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ အိုင်ယင်စတိုဗင် ဆင်ကလည်း "ကျွန်ုပ် တွေ့ရှိထားသော သက်သေသောဇာတ်များသည် တစ်နေ့

တခြား စီးမိုးလောက်အောင်ပင် များပြားလာသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အနေဖြင့် ယခုအခါ လူဝင်စားဖြစ်ရပ်ကို ယုံကြည်သည့်ဘက်က အလေးသာနေသည် ဟု ကောက်ချက်ချခဲ့ပေသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမအရ လူတစ်ယောက်သည် သေဆုံးပြီး တစ်ခဏ၌ပင် ဘဝသစ်သို့ ကူးပြောင်း ဖြစ်တည်ပါသည်။ သိမှုသဘော (ဝိညာဏ) မှာ မရပ် မနား ဖြစ်၊ တည်း ပျက်သည့် သဘာဝ ရှိပါသည်။ သေခြင်းနှင့် မွေးဖွားခြင်း (နောက်ဘဝသစ် ဖြစ်တည်ခြင်း) ၏ကြားတွင် ကာလခြားခြင်း ဟူသည် မရှိ။ သေပြီးသည့်နောက် တစ်ခဏမှာပင် လူဘုံဘဝမှာ ဖြစ်စေ၊ နတ်ဘုံမှာ ဖြစ်စေ၊ ငရဲ တိရစ္ဆာန်၊ ဗြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် ဆိုသည့် အပါယ်ဘုံမှာ ဖြစ်စေ ဘဝသစ်သို့ ကူးပြောင်း ဖြစ်တည်ရပါသည်။

လူဝင်စားကြည့်အပ်ကိုမောင်အောင်ကိုသိန်းနှင့်မောင်အောင်ချိုသိန်းညီငယ်မောင်သက်စိုး

ထိုဘဝသစ်မှာ ကမ္မ (ကံ) အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာရပါသည်။ ကောင်းသော နေခြင်းနှင့်နေခဲ့လျှင် ကောင်းသောဘဝကို ရရှိမည်။ မကောင်းသော နေခြင်းနှင့် နေခဲ့လျှင် မကောင်းသောဘဝကို ရရှိပေမည်။ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက် ခြင်း ဖြစ်သော ရဟန္တာများမှာမူ ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေမည့် ကိလေသာ အညွှန်း အကြေးများ (လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ) ကို ပယ်သတ်ပြီး ဖြစ်သည့်အခါ ဘဝအသစ်ကို မရရှိကြတော့ဟု မှတ်သားရဖူးပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အံ့ဖွယ်အမြှာဝင်စားသူ

မောင်အောင်ကိုသိန်းနှင့် မောင်အောင်ချိုသိန်းတို့ အမြှာညီအစ်ကိုမှာ အင်ဂျင်နီယာ ဦးလှသိန်းနှင့် ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်တို့၏ သားများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကို မော်လမြိုင်မြို့တွင် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်က မွေးခဲ့သည်။ သူတို့တွင် ညီငယ် မောင်သက်စိုး ဆိုသူ ရှိသည်။

မောင်အောင်ကိုသိန်းက မောင်အောင်ချိုသိန်းထက် အကြီး ဖြစ်သော်လည်း မောင်အောင်ချိုသိန်းက မောင်အောင်ကိုသိန်းထက် အရပ်အနည်းငယ် ပိုမြင့်နေသည်မှာ ထူးခြား၏။ မောင်အောင်ကိုသိန်းမှာ ဘဝဟောင်းတုန်းက အိန္ဒိယလယ်သမား အမျိုးသား စန္ဒာရမ် (Sunder Ram) ဆိုသူ ဖြစ်ပြီး မောင်အောင်ချိုသိန်းမှာ ဘဝဟောင်းတုန်းက ယခုဘဝ မိခင် ဒေါ်ခင်ကြည်၏ အဒေါ်တော်သူ ဒေါ်လှမေဆိုသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်လှမေသည် ဆန်စက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီး စန္ဒာရမ်က ဝမ်းများ ရိတ်သိမ်းပြီး တိုင်း ဒေါ်လှမေ၏ ဆန်စက်သို့ တင်ပို့နေရာ လယ်သမားဖြစ်သည့်အပြင် အခြား လယ်သမားများကိုလည်း ဒေါ်လှမေ ဆန်စက်သို့ ဆက်သွယ်ပေးခဲ့သဖြင့် ဒေါ်လှမေနှင့် စန္ဒာရမ်တို့မှ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်က သူတို့ အားလုံး မှာ ဘီလူးကျွန်းဇာတိများ ဖြစ်ကြပြီး ဘီလူးကျွန်း ဘုရားကြီးကျွန်း ကျေးရွာတွင် ဒေါ်လှမေ၏ ဆန်စက်မှာ ထင်ရှားသည်။ ဒေါ်လှမေ၏ ဆန်စက် အနီးတွင် စန္ဒာရမ် နေထိုင်ပြီး ဒေါ်လှမေ၏ ဆန်စက်လုပ်ငန်းအဖို့ကို စန္ဒာရမ်က ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးသော အလုပ်သမားလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်လှမေမှာ သွေးတိုးနှင့် ဆီးချိုရောဂါရှိ၍ မကျန်းမမာ ဖြစ်သောအခါ တူမဖြစ်သူ မခင်ကြည်က ဒေါ်လှမေ၏ ဆန်စက်သို့ လာရောက် ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးရသည်။ ထိုအခါမှ အိန္ဒိယလူမျိုး စန္ဒာရမ်ကို မခင်ကြည် ဆက်ဆံဖူးသည်။ စန္ဒာရမ်သည် အလုပ် ကြီးကြီးစားစား နိုးနိုးသားသား လုပ်ကိုင်သူ ဖြစ်သဖြင့် မခင်ကြည်တို့က ဖျက်နာလှူထွားခိုင်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေါ်လှမေမှာ ရောဂါမှ ပြန်မကောင်းနိုင်တော့ဘဲ မခင်ကြည်၏ လက်ပေါ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ သည်။

ဒေါ်လှမေ မရှိတော့ မခင်ကြည်က ဒေါ်လှမေ၏ ဆန်စက်ကို ဦးဆောင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပြန်သောအခါ စန္ဒာရမ်ကိုပင် တာဝန်ပေး၍ ကူညီစေခဲ့သည်။

ထို့နောက် မခင်ကြည်သည် အင်ဂျင်နီယာ ကိုလှသိန်းနှင့် ၁၉၆၉ ခုနှစ် တွင် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်။ ဘီလူးကျွန်းတွင် ကျန်ခဲ့

သော ဆန်စက်လုပ်သား စန္ဒာရမ်မှာ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးမှအစ အမျိုးမျိုး ချို့ယွင်းလာခဲ့သဖြင့် အသက် (၅၀) အရွယ်ခန့်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ သည်။ စန္ဒာရမ် ကွယ်လွန်ချိန်မှာ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ရခြင်း

စန္ဒာရမ် ဆုံးသွားပြီး (၅) လခန့် အကြာတွင် မခင်ကြည် အိပ်မက်တစ်ခု မက်သည်။ စန္ဒာရမ်သည် သူတို့ အိမ်ထဲသို့ တန်းဝင်လာသဖြင့် သူမမှာ အိပ်မက် မှ လန့်ပြီး နိုးလာခဲ့သည်။

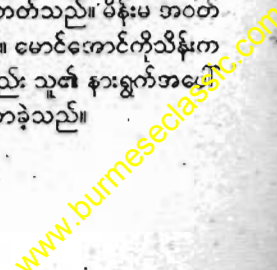
ထိုအိပ်မက် မြင်မက်ပြီးနောက် တစ်လအကြာ ထူးဆန်းသော အိပ်မက် တစ်ခု မက်ပြန်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူမ၏ အဒေါ် ဒေါ်လှမေသည် အိပ်နေ ကြသော သူမနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုလှသိန်းတို့ နှစ်ယောက်ကြား တိုးဝင်လာ သည် ဟူ၏။

မကြာမီ မခင်ကြည် ကိုယ်ဝန်ရ၍ ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီး စစ်ကြည့်သောအခါ ရင်သွေး အမြှာကိုယ်ဝန် လွယ်ထားရကြောင်း သိရလေသည်။ (၅-၇-၁၉၇၀) တွင် အမြှာ သားယောက်ျားလေးကို မွေးဖွားခဲ့သည်။

အမြှာဖြစ်သော်လည်း စရိုက်ဟန်မတူ

မခင်ကြည်၏ ရင်သွေးရတနာ အမြှာညီအစ်ကိုတို့သည် ရုပ်သဏ္ဍာန် ဆင်တူသော်လည်း စရိုက်ဟန် ကွဲပြားကြသည်။ အကြီးဖြစ်သူ မောင်အောင်ကိုသိန်း သည် အစားအသောက်ကို စိတ်ဝင်စားမှု နည်းသည်။ ငွေကြေး ချွေတာသည်။ ဂုလားအစားအစာ (ပဲဟင်း) ကို ကြိုက်သည်။ ညီဖြစ်သူ၏ ပြောစကားကို နှာခံလုပ်ကိုင်တတ်သည်။ အလုပ်သမား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ညီဖြစ်သူ ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးသည်။ ညီဖြစ်သူ၏ အနှံ့အတာကို ခံသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ မောင်အောင်ကိုသိန်းက အဘက်ဘက်တွင် စိစစ်ချွေတာ သလောက် ညီဖြစ်သူ မောင်အောင်ချိုသိန်းက အသုံးအဖြုန်း ပက်စက်သည်။ အစ်ကိုကို အမြတ်ငါး ဦးဆောင်သည်။ အစားအသောက်ဆိုလျှင် ကောင်းကောင်း မှ စားသည်။ အားလုံး အစ်ကိုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။ မောင်အောင်ချို သိန်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ မိန်းမဆန်ဆန် ပြုမူနေထိုင်တတ်သည်။ မိန်းမ အဝတ် အစားကို နှစ်သက်၍ ငယ်စဉ်က ဝတ်ဆင်ပေးရသည်။ မောင်အောင်ကိုသိန်းက မူ ယောက်ျားလေးကဲ့သို့ပင် နေထိုင်ဝတ်စားသော်လည်း သူ၏ နားရွက်အပေါ် တွင် နားပေါက်ကလေးတစ်ခု မွေးရာပါအဖြစ် ပါလာခဲ့သည်။

မောင်အောင်ကိုသိန်း ဘဝပေးခြင်းဖြစ်သော စန္ဒာရမ် ဘဝတန်းက ကုလား လူမျိုးသဘာဝ နားတွင် အပေါက်ဖောက်ထားရသည်ကို မခင်ကြည်မှ ဒေါ်လှ မေအိမ်တွင် အလုပ်ကူညီလုပ်တိုင်စဉ် စန္ဒာရမ်၏နားတွင် နားပေါက်ရှိခဲ့ကြောင်း သတိရခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မောင်အောင်ကိုသိန်းသည် အိန္ဒိယလူမျိုးဘဝမှ ကူးလာ ခဲ့ဟန်ကို ပိုမို ပေါ်လွင်စေခြင်းမှာ သူ၏ အသားအရောင်သည် ညီငယ်မောင် အောင်ချိုသိန်းထက်ညို၍ ဆံပင် ဘာလည်း နက်မှောင်ကာ ကောက်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတိတ်ဘဝက ဖြစ်ရပ်များကို အလိုအလျောက် မပြောတတ်ကြသော်လည်း လူကြီးဖြစ်သူ တစ်ယောက်ယောက်က မေးခွန်းထုတ် ၍ မေးသောအခါတိုင်း မောင်အောင်ကိုသိန်းက ပြန်လည် ပြောဆိုပြောပြနိုင် သည်။ မောင်အောင်ချိုသိန်းကမူ အရင်ဘဝအကြောင်းကို သတိမရတော့ပါဟု ပြောဆိုပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အတိတ်ဘဝက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားတို့သည် ယခုဘဝမှာ အမြွှာညီအစ်ကို လာဖြစ်ကြရသည်ကို ကြည့်၍ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တို့မည်သည် အထုံပါရမီ အဖြစ် ဘဝဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်တတ်ကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သတိသံဝေဂ ရယူတတ်ကြရပေမည်။

အခန်း (၂၂)

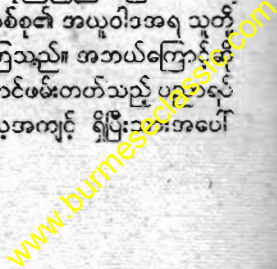
တမလွန်ဘဝနှင့် အယူအဆများ

မြန်မာလူမျိုး အများစုသည် နောင်တမလွန် ဘဝရှိကြောင်း ယုံကြည်ကြ သည်။ လက်ရှိဘဝ ဆင်းရဲဒုန်းသာမှု အစုစုသည် ရှေးဘဝ အဆက်ဆက်က ပြုခဲ့သော ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးများသာ ဖြစ်သည်ဟု လူဆသကဲ့သို့ ယခုဘဝ၏ ကောင်းမွေ့ ဆိုးမွေ့များကိုလည်း နောင်လာမည့်ဘဝတွင် ခံစားရမည်ဟု ယူဆ ကြသည်။ ဤအယူအဆနှင့် ကွဲပြားခြားနားမှု မရှိလှသော အခြားလူမျိုးစုတို့၏ အယူအဆ အချို့ကို ဗဟုသုတအဖြစ် ဖော်ပြလိုပါသည်။

အင်ဒိုနီးရှားကျွန်းစုရှိ ဘာလီကျွန်းသားတို့သည် လူကစ်ဦး သေဆုံးသည့် အခါ အခမ်းအနားတစ်ခုယူ၍ ရောင်စုံစက္ကူများ၊ ရုပ်ပုံကားချပ်များနှင့် တန်ဆာဆင် မွမ်းမံ ပြင်ဆင်ထားလေ့ ရှိသည်။ သဘောမှာ နောက်ဘဝသို့ မရောက်ခင်စပ်ကြား၌ လူပြည်ထက် ကောင်းမွန်သည့် နေရာတွင် နေထိုင်နိုင်ရန် အလိုငှာ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် လူတစ်ယောက် သေဆုံးခြင်းသည် ဝမ်းနည်းစရာ မဟုတ်ဘဲ ဝမ်းသာစရာပင် ဖြစ်သည် ဟူ၏။

ဖီဂျီကျွန်းသားများကမူ ယခုဘဝတွင် ကောင်းမွန်စွာ မနေထိုင်ဘဲ ဒုစရိုက်မှု များကိုသာ ကျူးလွန်နေပါက နောင်ဘဝတွင် လူအဖြစ်သို့ ပြန်လည် မရရှိတော့ ဘဲ တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားတတ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

အာဖရိကတိုက် ဇင်ဘာဘွန်နိုင်ငံမှ လူမျိုးစုတစ်စု၏ အယူဝါဒအရ သူတို့ သည် တိရစ္ဆာန်များဘဝမှ လာကြသည်ဟု မှတ်ယူကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် သူတို့၏ အမဲလိုက်စွမ်းရည် သားကောင် ထောင်ဖမ်းတတ်သည့် ပဉ္စာရပ် တို့သည် ယခင် တိရစ္ဆာန်ဘဝကတည်းက အလေ့အကျင့် ရှိပြီးသားအပေါ်

မူတည်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟူ၏။ အများအားဖြင့် ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဆင်၊ မြေခွေး အစရှိသည့် တိရစ္ဆာန်တို့၏ အသိဉာဏ် စွမ်းရည်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ကြ လေ့ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။

တောင်ပစ်ဖိတ်သံမှဒုရာထဲ၌ ကယ်လာရွာနီးယားကျွန်းမှ လူမျိုးစု၏ အယူအဆမှာ ပို၍ပင် နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသေးသည်။ အကယ်၍ တစ်ပါးသူထံမှ ငွေချေးထားပြီး ပြန်လည် မဆပ်နိုင်မီ သေဆုံးသွားပါက တမလွန်ဘဝတွင် လူ့ဘဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိတော့ဟု ပြောဆိုကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေလျှင်သော် လည်းကောင်း၊ အသက်ကြီး လာလျှင်သော် လည်းကောင်း အသက်ဘေးနှင့် နီးနေကြောင်း ထင်မြင်ယူဆ လာသည်နှင့် တင်ရှိနေသော အကြွေးများကို အကျေဆပ်ကြသည် ဟူ၏။

ဤအီဂျစ်လူမျိုးစုများ၏ ယူဆပုံမှာ တစ်ဘာသာပင်။ သူတို့သည် သေလွန် ပြီးသည့်နောက် နှစ်ပေါင်း (၃၀၀၀) အတွင်း၌ တိရစ္ဆာန်ဘဝ၊ ငါးဘဝ၊ ငှက်ဘဝ စသည်တို့တွင် အဖန်တလဲလဲ ဝင်စားပြီးမှ လူ့ဘဝကို ပြန်လည် ရရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

အာဖရိကလူမျိုးစုအချို့ကမူ လူတစ်ယောက် သေဆုံးသော် သူ၏ မိသားစု အတွင်းမှာပင် ပြန်လည် ဝင်စားသည်ဟု အယူရှိသဖြင့် ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားသည် ဆိုသည်နှင့် ဆွေမျိုးထံမှ သွားလေသူ မည်သူမည်ဝါနှင့် တူသည် ဟူသည့် အချက်ကို အလုပ်တစ်ခုအနေနှင့် ဝေဖန်ပြောဆိုကြသည် ဟူ၏။ ထို့ပြင် အခြား ကပ္ပလီလူမျိုးစုတစ်စုအဖို့ သားယောက်ျားလေး မွေးဖွားသည်နှင့် ဘာဘာတွန်း(၆)ဟု ခေါ်လေ့ ရှိကြ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'ဖေဖေ ပြန်လာပြီ' ဟူသည့် သဘောဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးအုပ်စုထဲမှ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပြန်လာသည် ဟူသည့် ယုံကြည်ချက်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘော်နီယိုကျွန်းမှ ဒါရပ်ကလူမျိုးများ၏ ယူဆချက်အရ လူတို့သည် ယောက်ျားတစ်လူည့်၊ မိန်းမတစ်လူည့် စသည်ဖြင့် လူ့ဘဝတွင် ပြန်လည်ဝင်စား သည်ဟု ယူဆကြသည်။

ဩစတြေးလျမှ အဘော်ရင်ဂိုးနီး လူရိုင်းများသည် သူတို့သေလျှင် လူဖြူ လူမျိုးအဖြစ်နှင့် ပြန်ဝင်စားသည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အသက် ခံရမည့်ဆဲဆဲမှာပင် လူရိုင်းတစ်ဦးသည် ပျော်ရွှင်စွာနှင့်ပင် . . .

“ငါ လူဖြူဘဝကို ကူးပြောင်းတော့မယ်ဟေ့၊ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ” ဟူ၍ ကြံကြဖန်ဖန် မြည်တမ်းပြီး သေပွဲဝင်သည် ဟူ၏။

အမေရိကန်လူနီရိုင်းများ၏ အယူမှာ လူ့ဘဝသို့ ရောက်ရန် ဘဝပေါင်း အဆင့်ဆင့်မှ ကူးလာရသည်ဟု ယူဆကြ၏။ ပထမတွင် ကျောက်ခဲကဲ့သို့ သက်မဲ့ ဘဝ၊ နောက် အပင်များ၊ ထိုမှ ငါး၊ ငှက် စသည့် ဘဝများကို ကူးပြောင်းပြီး တစ်ဖန် တောင်ခြင်္သေ့၊ ဝက်ဝံတို့ကဲ့သို့ ရဲရင့်သော သတ္တဝါများဘဝသို့ အဆင့် များစွာ ကူးပြောင်းသည်။ ပြီးမှ လူ့ဘဝသို့ ပြန်လည် ရရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြ သည်။

ထို့ကြောင့် လူမျိုးစု တစ်စုအနေဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ ဘာသာတစ်ခု ကို သက်ဝင်ယုံကြည်သူအဖြစ်နှင့်သော် လည်းကောင်း နောင်တမလွန်ဘဝ ရှိသည်ဟူသည့် ယူဆချက်သည် အများစု၏ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည် လျက်ရှိပေသည်။

ဦးစွာအုပ်စုကလေးတစ်ခုဖြစ်လိမ္မော်ကြီးနှင့်မောင်ငယ်အပြုလုပ်ဝင်စား

အမြွှာလူဝင်စားညီအစ်ကို

မိတ္တီလာမြို့နယ် သရက်တန်းကျေးရွာမှ လယ်သမား ဦးအုန်းကြိုင်နှင့် ဇနီး ဒေါ်မြကြည်တို့၏ သားသမီး ငါးဦးတွင် မောင်ကြီးနှင့် မောင်ငယ်တို့သည် အမြွှာမွေး သားနှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မောင်ကြီးကို ၁၃၁၁ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလ ဆန်း (၃)ရက်နေ့၊ ညနေ (၄) နာရီတွင် မွေး၍ မောင်ငယ်ကို နောက်တစ်ရက် နေတက် (၉)နာရီတွင်မှ မွေးသည်။ သူတို့သည် အသက်နှစ်နှစ်ခန့်အရွယ် စကား

www.burmeseclassic.com

ပြောတတ်သော အချိန်တွင် အတိတ်ဘဝအကြောင်းကို ပြန်ပြောသော လူဝင်စားများ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့အကြောင်းကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၀) ကျော်က လူဝင်စား သုတေသီတို့က သုတေသနပြု လေ့လာခဲ့ရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်သဖြင့် သူ့ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ကာယကံရှင်များ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် တင်ပြလိုက်ရပေသည်။

၂၉-၉-၇၉ နေ့ ကိုမောင်ငယ်၏ ဖြေကြားချက်

ကျွန်တော် သရက်တန်းကျေးရွာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် နှစ်နှစ် မြန်မာစာကို ဆည်းပူးခဲ့၍ အရွယ်ရောက်ချိန်တွင် အမိအဖတို့၏ အလုပ်အကိုင်များကို ကူညီလုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ မိဘတို့မှာ ဆင်းရဲသဖြင့် သူတစ်ပါး၏ ယာလုပ်ငန်းတွင် နေ့စားအဖြစ် လုပ်ကိုင်ကြရပါသည်။ မိဘများ ရှမ်းပြည်နယ် ရပ်စောက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ အလုပ်လုပ်ကိုင်စဉ်က မောင်ကြီးနှင့် ကျွန်တော် (မောင်ငယ်) တို့ပါ မိဘများနှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့ပါသည်။

ရပ်စောက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းလာသည်မှာ (၁၀) နှစ်ခန့်ရှိ၍ အစိုးရသစ်စက်တွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ဝင်ရောက် အမှုထမ်းခဲ့သည်မှာ (၇) နှစ်ခန့် ရှိသွားပါပြီ။ ကျွန်တော်က လွှဲလှဲဆရာဖြစ်၍ မောင်ကြီးက ရွှေ့ခွဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ လစာမှာ (၁၇၅)ကျပ် ဖြစ်၍ အစ်ကိုမှာ (၁၄၀)ကျပ် ရပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်များ လုပ်ကိုင်သော စက်မှု ဖွင့်လှစ်ထားသော ပြည်သူ့သစ်ဆိုင်တွင် ကျွန်တော်၏ ဖခင်မှာ ညစောင့်အဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ယခု ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျသည်မှာ ၄၆နှစ်ကျော်သွားပြီဖြစ်၍ သားသမီး (၃)ယောက် ရှိပါသည်။

အတိတ်ဘဝကိုပြန်မြင်

ကျွန်တော် အသက်အရွယ် နှစ်နှစ်ခန့် စကားပြောတတ်သော အချိန်တွင် အိပ်မက်မြင်မက်ခြင်း၊ အတိတ်နိမိတ်ပြသခြင်း၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ပြောပြခြင်း မရှိဘဲ မိမိ၏ အတိတ်ဘဝအကြောင်းကို အလိုအလျောက် သိမြင်လာပါသည်။ ထိုစဉ်က ယခု ကျွန်တော်၏အစ်ကို မောင်ကြီးလည်း အတိတ်ဘဝ၏ အကြောင်း အရာများကို သိမြင်လာသဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အချင်းချင်း အတိတ်ဘဝ အကြောင်းအရာများကို ဖွင့်ဟ ပြောဆိုကြသော်လည်း မိမိတို့သည် အတိတ်ဘဝက မည်သို့မည်ဝါများ ဖြစ်သည်ကိုမူ မည်သူ့ကိုမူ ပြောပြခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

မိမိတို့၏အကြောင်းကို ရှက်၍ မပြောမိခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်အသက် (၃) နှစ်ခန့်တွင် မိုးညီသည် အချိန်နှင့် ကြာသဖြင့် မိခင်အား အလုံးစုံ ပြောပြခဲ့ပါ

သည်။ မောင်ကြီးမှာ အသက် (၃)နှစ်ခန့် အရွယ်တွင် ပေါင်၌ မီးလောင်သဖြင့် ၎င်း၏ အတိတ်ဘဝကို မေ့ပျောက်သွားစေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အတိတ်ဘဝက မိတ္ထီလာတောင်ဘက် ကန်တော်အနီး ကျပ်ဆည်ရွာတွင် မွေးဖွား၍ ကိုဖိုးခ ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ အတိတ်ဘဝမှ မိဘများကို မှတ်မိနေ၍ ကျွန်တော် သားတစ်ဦးသာ ရှိပါသည်။ အတိတ်က မိခင်၏ အသားမှာ ညို၍ အရပ်မနိမ့်မမြင့် ရှိသည်ကို မြင်ယောင်နေပါသေးသည်။ လယ်ယာ တော်တော်များများကို ပိုင်ဆိုင်၍ နွား (၃)ရှည်၊ လှည်း(၃)စီးနှင့် နွားမအကောင် (၄၀) ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါသည်။

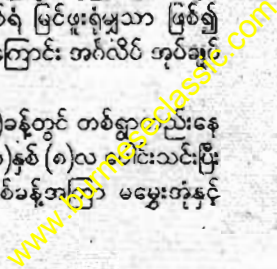
ထိုစဉ်ကလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းပညာကို သင်ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း မြန်မာ-ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်ဘဝက မိဘအား တောင်ယာလုပ်ငန်းကို ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်မည်ဟု ပြောပြသောအခါ မိခင်က သဘောမတူဘဲ ရွှေ့ပန်းထိမ်ပညာကို သင်ကြားရန် တိုက်တွန်း အားပေးသဖြင့် မိတ္ထီလာမြို့ပေါ်သို့ တက်၍ ပညာကို ဆည်းပူးခဲ့ရာ (၆)လနှင့် ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။

ပန်းထိမ်ဆရာ

ကျွန်တော်သည် တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်နေသဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူက နွားမအကောင် (၄၀) ကို ရောင်းချရုံမက သူမ စုဆောင်းထားသော ငွေသားများနှင့် ပန်းထိမ်ကိရိယာများ အပါအဝင် ရွှေတစ်ဝိသုသာခန့်ကို အရင်းအနှီးပြုလုပ်၍ ပန်းထိမ်ဖိုလုပ်ငန်းကို တည်ထောင်ပေးခဲ့ပါသည်။

ပြန်ပြောင်း တွေးကြည့်သောအခါ လွန်ခဲ့သော (၇၆) နှစ်ခန့်က ကျွန်တော် မောင်ခ အသက် (၁၈) နှစ်တွင် ပန်းထိမ်ပညာရပ်ကို တတ်မြောက် တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ပန်းထိမ်လုပ်ငန်းမှာ ခေတ်စားသဖြင့် ကျပ်ဆည်ရွာတွင်ပင် ပန်းထိမ်ဖိုလုပ်ငန်းကို ဖွင့်လှစ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်အခါက လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေးမှာ ကားပေါ်စ အချိန်လောက်သာဖြစ်၍ နွားလှည်း၊ မြင်းတို့ဖြင့် သွားလာကြပါသည်။ မော်တော်ကားကို တစ်ခါတစ်ရံ မြင်ဖူးရုံမျှသာ ဖြစ်၍ ကောင်းစွာ မမှတ်မိပါ။ ငွေဒေါ်၊ သုံးစွဲသည့်ခေတ်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂလိပ် အုပ်ချုပ်သည့်ခေတ်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါသေးသည်။

၎င်းရွာတွင် ပန်းထိမ်လုပ်နေစဉ် အသက် (၂၀)ခန့်တွင် တစ်ရွာတည်းနေ မမယ်သဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး (၁)နှစ် (၈)လ မြင်းသင်းပြီး ကွာရှင်းခဲ့ပါသည်။ မမယ်သနှင့် ကွာရှင်းပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာ မမွေးတုံနှင့်

အိမ်ထောင်ကျပြီး (၃)နှစ်ခန့် ပေါင်းသင်းပြီးနောက် ထပ်မံ ကွာရှင်းခဲ့ပါသည်။ ထို့ရွာတွင်ပင် အိမ်ထောင်နှစ်ဆက် ပန်းထိမ်လုပ်ငန်းကို (၅)နှစ်ကျော်ခန့် လုပ်ကိုင်ခဲ့၍ ထိုရွာတွင် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စနှင့် ရှက်သဖြင့် မိတ္ထီလာအနောက်ယခု ကျွန်တော် မွေးဖွားသော သရက်တန်းကျေးရွာသို့ မိတ်ဆွေ ကိုစိုးပိုင်ဆိုသူ၏ အကူအညီနှင့် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပါသည်။ ထိုရွာတွင် ဆရာဝန်အမည်နှင့် နာမည်ရလာပြီး ပန်းထိမ်လုပ်ငန်းမှာလည်း တွင်ကျယ်လာပါသည်။ ၎င်းရွာသို့ ရွှေ့ပြောင်းလာပြီး နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ကျောက်ပုံရွာမှ မညာဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျပါသည်။ ပေါင်း အိမ်ထောင်ဆက် သုံးဆက် ဖြစ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်၏ စီးပွားရေးမှာ ဇာတိရွာမှာထက် ပိုမို တိုးတက်လာပါသည်။ ထိုရွာနေစဉ် ကိုစိုးပိုင်မှာ ပန်းထိမ်ပညာတွင် ကျွန်တော်၏ တပည့်အဖြစ် ခိုင်းခဲ့ပါသည်။ ယခု ဦးစိုးပိုင်မှာ အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေး၍ အသက်မှာ (၈၅)နှစ်ခန့်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ မညာနှင့် သမီးတစ်ယောက်သာ ထွန်းကား၍ အမည်မှာ မနန်းစိန် ဖြစ်ပြီး ယခု ဒေါ်နန်းစိန် အသက် (၇၂)နှစ် အသက်ရှင်လျက် ရှိပါသေးသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော အတိတ်ဘဝမှ ဇာတ်ကြောင်းကို ယခု ဘဝမိခင်ပေါ်မြကြည်အပြင် သမီးဟောင်း မနန်းစိန် တပည့် ဦးစိုးပိုင်တို့ကို ပြောပြရုံမက အတိတ်ဘဝမှ မိမိနေခဲ့သော နေအိမ်ပစ္စည်းအားလုံးတို့ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိသဖြင့် ပြသရာတွင် ဦးဖိုးခင်၏ ပစ္စည်းများ မှန်ကန်သော်လည်း ယခုဘဝ ကျွန်တော် မောင်ငယ်သည် အတိတ်ဘဝက ကိုစိုးခေဟု ပြောနေခြင်းကို လုံးဝ မယုံကြည်ကြောင်း ဦးစိုးပိုင်က ပြောပါသည်။

ကျွန်တော် ယခုကဲ့သို့ ဘဝပြောင်းပြီး အတိတ်ကို အမှတ်ရသဖြင့် အတိတ်ဘဝမှ ပစ္စည်းများကို ပြသပြောဆိုသောအခါတွင် ယခင်ဘဝမှ သမီးမနန်းစိန်သည် ကိုစိုးပိုင်၏ သားနှင့် အိမ်ထောင်ကျနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ကျွန်တော် အနေနှင့်လည်း အတိတ်ဘဝမှ ပစ္စည်းများကို စုံမက်၍ ပြသခြင်း မဟုတ်ပါ။ သမီးနှင့်တကွ အတိတ်က ဇာတ်ကြောင်းများကို အမှတ်ရနေသဖြင့် ယခုလို တစ်ခုမကျန် ပြောပြသော်လည်း ကျွန်တော် အတိတ်ဘဝက ကိုစိုးခေဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားများ ပြသသော်လည်း ဦးစိုးပိုင် အနေနှင့် မယုံကြည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ ပစ္စည်းအချို့ကို ပြန်ပေးအပ်ရမည်စိုး၍ ပြောနေဟန်တူပါသည်။

သို့သော် မိမိသည် အရိုအတိုင်း အမြင်အတိုင်း အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းများကို ပြောပြရာ၌ သမီးမနန်းစိန်က တစ်ခုမကျန် မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံပါ

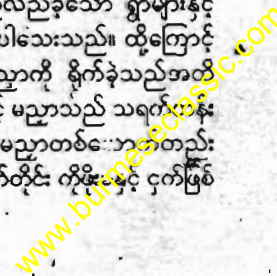
သည်။ ဦးစိုးပိုင် အနေနှင့်လည်း အားလုံး မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံ ပြောဆိုပါသော်လည်း ကျွန်တော်သည် ကိုစိုးခေဘဝပြောင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ငြင်းဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပန်းထိမ်လုပ်ငန်းနှင့် သရက်တန်းရွာ၌နေစဉ် ကျွန်တော်တွင် စီးမြင်းတစ်ကောင် ရှိပါသည်။ ထိုမြင်းမှာ အမဖြစ်၍ အနီရောင် ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းမြင်းနှင့် ရွာစဉ်သွား၍ မှာကြားသော ရွှေ့များကို ရောင်းချခြင်း၊ မှာကြားသည်များကို လက်ခံခြင်း စသည်တို့ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ ယခု မိခင် ဒေါ်မြကြည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။ ယခု ဖခင်ကိုတော့ ကောင်းစွာ မသိပါ။

မမြကြည်မှာ ကျွန်တော်၏ ပန်းထိမ်ဖို့ တောင်ဘက် ပေ (၂၀၀)ခန့်အကွာတွင် နေထိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ထက် အတော်ငယ်သဖြင့် ဆံတောက်နှင့် အရွယ်ဖြစ်သည်ကို မှတ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်အား ခင်မင်သဖြင့် ကျွန်တော် မြင်းကျွေးရန် မြက်ကို အလကား ပို့ပေးပါသည်။ ထိုစဉ်က အိမ်ထောင်ကျပြီးပြီဟု ထင်ပါသည်။ ထိုစဉ်က မိုးကြိုးနားတောင်းနှင့် မိုးကြိုးလက်စွပ်များ ခေတ်စားသောအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အနေနှင့် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်လိုသဖြင့် ရွှေ့နားတောင်းတစ်ခုနဲ့ လုပ်ပေးမည် ပြောသောအခါ မမြကြည်က မိုးကြိုးနားကပ် လုပ်ပေးရန် ပြောပါသည်။

ယခုဘဝ ကျွန်တော် ကြီးပြင်းလာသောအခါတွင် ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သော နားကပ်ကို မှတ်မိသဖြင့် ကျွန်တော်အမေအား ပြောပြပါသေးသည်။ ၎င်း နားကပ်တစ်ခုမှာ မိတ္ထီလာတွင် ပေါင်ထားရာ၌ ဆုံးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် မညာနှင့်နေစဉ်က နေ့စဉ် ထန်းရည်သောက်ပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ထန်းရည်မှူးပြီး ကပ်တံနှင့် မညာအား ရိုက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ မညာသည် မိတ္ထီလာအနောက်ဘက် ကျောက်ပုံရွာသို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မညာနှင့် အိမ်ထောင်ကျသောအခါ ကျွန်တော်မြင်းနှင့် လက်ဝတ်ရတနာအချို့ ရောင်းချ၍ သရက်တန်းရွာသို့ မညာနှင့်အတူ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိတ္ထီလာနှင့် ကျောက်ပန်းတောင်းကြား လှည့်လည်ခဲ့သော ရွာများနှင့် မိတ်ဆွေ တော်တော်များများကို ယခုတိုင် မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့သော အမှုအကျင့်နှင့် မညာကို ရိုက်ခဲ့သည်အတိုင်း ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရိုက်သဖြင့် မညာသည် သရက်တန်းကျေးရွာ အနောက်ဘက်စေတီသို့ သွားရောက်၍ မညာတစ်ဘဝတည်း အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆုတောင်းခဲ့သည်မှာ ဘဝ ဆက်တိုင်းဆက်တိုင်း ကိုစိုးခေနှင့် ငှက်ဖြစ်

လျှင်တောင် တစ်ကိုင်းတည်း မနားရပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းသည့်အပြင် မိန်းမ ဘဝနှင့် အညှဉ်းဆဲဘဝ ဖြစ်သောကြောင့် နောင်ဘဝတွင် ယောက်ျားမင်စစ် သာ ဖြစ်ရပါလိမ့်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။ ထိုသို့ ဆုတောင်းခဲ့ သည်ကို နောက်ရက်အတန်ကြာမှ မညာ၏ ပြောပြချက်အရ သိရသဖြင့် မညာ ကို ကျွန်တော်က ခေါ်ပြီး ထိုစေတီသို့ပင် သွားရောက်၍ ဘဝဆက်တိုင်း တစ်ကိုင်းတည်း နားပါရစေဟု ဆုပန်ခဲ့ကြပါသည်။ ယခုဘဝ အမြှာညီအစ်ကို ဖြစ်ခြင်းမှာ ထိုဆုတောင်း ပြည့်ဝခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းပြင် ယခုမောင်ကြီးသည် အတိတ်က မညာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သူ ဆုတောင်းပြည့်ခြင်းကြောင့် ယောက်ျားဘဝသို့ ပြောင်းလဲရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတိုင် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ရန်မဖြစ် ကြဘဲ ယခု အိမ်ထောင်ကိုယ်စီ ဖြစ်သည်အထိ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမြဲ ကူညီ လျက် ရှိပါသည်။

နာနာဘာဝဘဝ

ဦးဖိုးခ၊ မညာဘဝတွင် သေဆုံးရသည့် အကြောင်းအရာ အားလုံးကို ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသေးသည်။ မညာ အသက် (၄၅)နှစ်တွင် ရောဂါရှိသဖြင့် သွေးလွန် သေဆုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နွေခေါင်ခေါင် ညနေ (၄) နာရီတွင် မညာ သေဆုံးသွားပြီးနောက် ဦးဖိုးခလည်း အလုံးဆို့ကာ ည(၁၂)နာရီခွဲတွင် သေဆုံး သွားပါသည်။

ဦးဖိုးခ သေဆုံးချိန်တွင် အသက် (၆၅)နှစ် ရှိပါပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံး သေဆုံးသွားပြီးနောက် အသုဘထုံးစံအတိုင်း (၃)ရက် (၃)ည ထားကာ ခေါင်း တလားနှစ်ခုနှင့် ဦးဖိုးခက ရှေ့မှ နောက် တလားတွင် မညာ၏ အလောင်းကို တင်ကာ တစ်ပြိုင်ကည်း သင်္ဂြိုဟ်ကြပါသည်။ ထိုသို့ သင်္ဂြိုဟ်နေစဉ် ကျွန်တော် ၏ မြင်းမလည်း သခင် သေဆုံးသည်ကို သိသဖြင့် ကြိုးဖြတ် ရုန်းထွက်လာပြီး ဦးဖိုးခ ခေါင်းတလားရှေ့နားတွင် ပတတ်ရပ်ပြပါသည်။ ၎င်းနောက် ထွက်သွား ပါသည်။

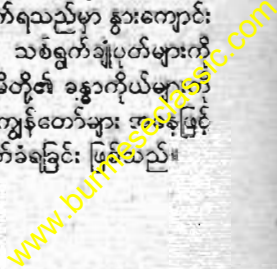
ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် သေဆုံးပြီးနောက် နာနာဘာဝအဖြစ် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် နေခဲ့ရပါသည်။ နာနာဘာဝဘဝတွင် ရွာအပြင်ဘက် လျှို မြောင်း ချုံကြိုချုံကြား၌ နေခဲ့ရပါသည်။ ဝတ်စားတန်ဆာမှာ အမည်းရောင်သား ရေနယ်များကို ဝတ်ဆင်ကြရ၍ ကျောင်းကြိုကျောင်းကြားသို့ လေပွေနှင့် ရော့လိုက်လာပြီး ထမင်းလုံးတစ်စေ့ချင်းကို ကောက်၍ စားရပါသည်။ ပုံသဏ္ဍာန်

မှာ လူပုံသဏ္ဍာန်နှင့် တူ၍ ယောက်ျား မိန်းမ ပုံသဏ္ဍာန်မှာလည်း နောက်ဆုံး ပြောင်းလာရသည့် လူဘဝပုံစံအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်သွယ် စကားပြောနိုင်ပြီး မိမိတို့ပြောသည့် အသံကို လူများ မကြားနိုင်ပါ။ ရွာတွင်းမှ ထွက်လာသော ရွာသူရွာသားများနှင့် ကျွဲနွားများကို ကောင်းစွာ မြင်ရသော် လည်း နှုတ်ဆက်၍ မရပါ။ မည်သူမည်ဝါ ဆိုသည်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိသော် လည်း ဆက်သွယ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပါ။ ရေသောက်သုံးခြင်းကို အလွယ်တကူ ရနိုင်သော်လည်း ကိုယ်သွားလိုသည်နေရာသို့ ငရဲမင်းကြီး၏ အမိန့်မရဘဲ သွား လာနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ လူသားများကဲ့သို့ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်နိုင်သည်။ နာနာ ဘာဝဘဝတွင် လင်မယားနှစ်ဦး တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်လာရသော်လည်း တစ်ဦးချင်း ခွဲထားခြင်းကို ခံရပါသည်။ အချို့မှာလည်း ပူဆွေးသောကရောက်ပြီး ငိုကြွေးနေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။

နာနာဘာဝတို့သည် တိရစ္ဆာန် စသည့် ပုံစံကြီးငယ်အမျိုးမျိုး သရုပ်ဆောင် ပြုနိုင်သော်လည်း ငရဲမင်းကြီး၏ အမိန့်နှင့်သာ ပြုသနိုင်သည်။ လူသားများကို ခြောက်လှန့်လျှင် လူဘဝသို့ ပြန်လည် ရောက်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှသည်။ ကျွန်တော် တွေမြင်ခဲ့ရသော အခြားဖြစ်ရပ်များမှာ ငရဲသားအချို့သည် လက်ပံပင်ကြီးများ ပေါ်သို့ တက်ကြရ၍ အပင်ပေါ်မှ လင်းတဖျားက ဆိတ်ဆွဲလိုက်သောအခါတွင် မြေပေါ်သို့ လိမ့်ကျလာတတ်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကျလာသောအခါ ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်မှ အလွန်ရှုပ်ဆိုး ခက်ထန် ရက်စက်သော ငရဲတိန်းလေးဦးက လှံများနှင့် ဝိုင်းထိုးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခါ အော်ဟစ် ငိုကြွေးကြသော်လည်း သေပွဲသို့ ဝင်နိုင်ခြင်း မရှိကြဘဲ ထပ်တလဲလဲ ဤနည်းအတိုင်း ခံကြရပြန်သည်။ အခြား တစ်နည်းမှာ ရေခဲခွေးပူ နှင့် လောင်းသည်ကိုလည်း တွေ့ကြရပြန်သည်။

ထို အခြင်းအရာများကို မြင်ရသည့်အခါ ကျွန်တော်နှင့်တကွ အခြား နာနာဘာဝများလည်း ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။ လူဘဝသို့ အလွန်ပြန်လိုသော် လည်း ပြန်နိုင်ခွင့် မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ အခြား ကြောက်ရသည်မှာ နွားကျောင်း သားများပင် ဖြစ်သည်။ နွားကျောင်းသားများသည် သစ်ရွက်ချုံပတ်များကို ကြိုမိတ်ဖြင့် လက်ဆော့ ရိုက်နှက်ကြသောကြောင့် မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များကို ထိမိပြီး နာကျင်လှသဖြင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်များ အဖန်ဖြင့် ရွှေ့ပြောင်း တိမ်းရှောင်နိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် အရိုက်နှက်ခံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထူးဆန်းသော အပင်သုံးပင်

နာနာဘာဝလောကတွင် ထူးဆန်းသော အပင်သုံးပင်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။ (၁၅)ပေခန့် အမြင့်ရှိ၍ ပုခိုက်ပိုက် ဖြစ်ပါသည်။ သုံးပင်လုံးမှာ သမုန်းပင်နှင့် ဆင်တူပါသည်။ အရွက်မှာလည်း သမုန်းရွက်များအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားမှာ ထိုသုံးပင်၏ အမည်များကို ကောင်းစွာ သိပါသည်။ တစ်ပင်မှာ မေပင်ဖြစ်၍ တစ်ပင်မှာ လွမ်းပင်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ပင်မှာ မှတ်ပင်ဟု ခေါ်ပါသည်။ တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင်(၉)ပေခန့် ကွာဝေးပါသည်။ ၎င်းအပင်များအောက်သို့ မိမိတို့ဘာသာ ဝင်နိုင်ခွင့် ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ မှတ်ပင်အောက်သို့ ဝင်၍ ထိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာ မှတ်ပင်နှင့် လွမ်းပင်အောက်ကိုသာ ဝင်ပါသည်။ နေ့စဉ်လို ဝင်ကြပါသည်။

၎င်းသုံးပင်၏ သဘောမှာ မေပင်သည် ဘဝကို မေ့ပျောက်၍ လွမ်းပင်သည် အတိတ်ဘဝမှ ဖြစ်ရပ်များကို လွမ်းဆွတ်တတ်ကြပြီး မှတ်ပင်သည် အတိတ်ဘဝမှ ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည် မှတ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နာနာဘာဝဘဝတွင် လူ့ဘဝကလို မပျော်ပိုက်ပါ။ ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ငရဲမင်းကြီးက မင်းတို့ အပြစ်မရှိဘူး လူ့ဘဝသို့ ပြန်ကြရမည်ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်နှစ်ရက်ကြာတွင် လူ့ဘဝရောက်ရမည်ကို သိရ၍ ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်မိပါသည်။

လူ့ဘဝသို့

ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့ ယခု မိခင်ဒေါ်မြကြည် ပေါင်းပေါက်နေခိုက် ပညာက ခမောက်ဆောင်း၍ လွန်လိုက်ရာတွင် ဒေါ်မြကြည်လည်း လန့်ပြီး ရေသောက်ခိုက် ရေနှင့် မျှောဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ရက် ဒေါ်မြကြည် ရေသောက်စဉ် ကျွန်တော်လည်း အမှိုက်ဟန်ဆောင်၍ ကြိုးစားဝင်သော်လည်း ဒေါ်မြကြည်က နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အမှိုက်ကို ဖယ်ချသဖြင့် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

တတိယအကြိမ်တွင်ကျမှ အမှိုက်အဖြစ်ပင် မျှောလိုက်သွားပြီး ဒေါ်မြကြည် သောက်ရေထဲမှတစ်ဆင့် အောင်မြင်စွာ ဒေါ်မြကြည်ဝမ်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်လည်း အောင်မြင်စွာ လူ့ဘဝသို့ ကူးပြောင်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ နာနာဘာဝဘဝတွင် မြန်မာစကားကိုပင် သုံးနှုန်းကြပါသည်။ အခြားလူမျိုးများ မတွေ့ရသဖြင့် မြန်မာစကားပြောသည်ကိုသာ ကြားသိရသည်။

နောက်ဘဝကိုပါ ကြိုမြင်

ယခုကဲ့သို့ အတိတ်ဘဝအကြောင်း အရာများကို သိရှိရသလို ယခု လူ့ဘဝ သေပြီးသောအခါ နောင်တမလွန်တွင် လူပြန်လည်ဖြစ်မည်ကိုလည်း ကောင်းစွာ သိနေပါသည်။ ယောက်ျားအဖြစ်နှင့်ပင် ပြောင်းရမည်ကိုလည်း သိရရုံမက ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ တောရွာနေရာတွင် လူပြန်ဖြစ်မည်ကို ကြိုသိနေပါသည်။ ကျွန်တော် သိသ၍ ယခုဘဝတွင်လည်း အသက် (၆၅)နှစ်ခန့်တွင် ဘဝပြောင်းရလိမ့်မည်ဟု သိနေပါသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် ဤသို့ အနာဂတ်ဘဝ ဖြစ်ရမည့် အကြောင်းအရာကို နာနာဘာဝ ဘဝကပင် သိရှိခဲ့ပါသည်။

မတောင်းမှုကိုရှောင်

နာနာဘာဝလောက၌ လူသဏ္ဍာန်နှင့်တူသော နာနာဘာဝများ၊ ကျွဲနွား၊ ခွေး စသည် တိရစ္ဆာန်နှင့်တူသော နာနာဘာဝများ အများအပြားကို တွေ့ရှိရသော်လည်း အချို့ကို ထိုစဉ်က မှတ်မိသော်လည်း အချို့ကိုမူ မမှတ်မိတော့ပါ။ အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက် ခွဲ၍ ထားပါသည်။ နာနာဘာဝအားလုံးသည် ယမမင်း (ငရဲမင်းကြီး)ကို အထူး ကြောက်ရသဖြင့် အမိန့်ပေးသည့်အခါများတွင် ကျောက်တိုင် ကျောက်ရှက်များကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် နေကြရပါသည်။

နာနာဘာဝ အမိုးအစားများတွင် ပြိတ္တာများကိုလည်း တွေ့ရှိရရုံမက နာနာဘာဝ အကြီးအငယ် ကျား၊ မ စသည်တို့ကို နောက်ဆုံး သေဆုံးခဲ့ရသည့် ဘဝ ရုပ်သဏ္ဍာန်အတိုင်း တွေ့မြင်ရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ငရဲကျနေရသော ဘဝဆိုးသည် လူ့ဘဝ၌ ဒုစရိုက်များဖြစ်သော သူတစ်ပါးအား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မတရားမှုများ၊ မကောင်းမှုများ ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့်ဟု ကောင်းစွာ သိခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အနေနှင့် မကောင်းမှု အကုသိုလ်များကို လုံးဝ မပြုလုပ်ရပါ။ ယခု သစ်စက်လုပ်ငန်းတွင်လည်း မိမိ၏ ဘဝ အကျိုးပေးကြောင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆင်းဆင်းရဲရဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရသည်ဟု ယုံကြည်မိပြီး ခိုးလူးလိမ်လည် မတရားပြုမှုခြင်း အစရှိသည့် မကောင်းမှုများကို လုံးဝ ရှောင်ရှားခဲ့ပါသည်။

မွေးရာပါ အမှတ်

အတိတ်ဘဝက ကျွန်တော် သေဆုံးပြီး ရွာမှ မိခင်ကြီးလိုက်လာ၍ ဆီးဖုံးအထက်တွင် ဆီချေးနှင့် အပိုင်းလေး မှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ယခုဘဝ ဆီးဖုံးအထက်တွင်ပါလာသော အနက်အမှတ်လေးမှာ အလောင်းကို မိခင်ကြီးကိုယ်တိုင် မှတ်ပေးလိုက်သော အမှတ်အသားပင် ဖြစ်ပါသည်။

၂၃-၉-၇၉ နေ့ ဒေါ်မြကြည်၏ မြေကြားချက်

ယခု ကျွန်မ အသက် (၅၁)နှစ်၊ ဦးအုန်းကြိုင်နှင့် (၁၇)နှစ် အရွယ်တွင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါသည်။ မောင်ကြီးနှင့် မောင်ငယ်ကို ခုတိယနှင့် တတိယသားများအဖြစ် မွေးဖွားခဲ့သည်။ အိမ်မက် တစ်စုံတစ်ရာ မြင်မက်ခြင်း မရှိခဲ့ဘဲ ၎င်းသား နှစ်ယောက်အနက် မောင်ငယ်ဆိုသူက စကားပြောတတ်သော အသက် သုံးနှစ်ခန့် အရွယ်တွင် သူသည် အတိတ်ဘဝက ပန်းထိမ်ဆရာ ဆရာခ ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ၎င်းအပြင် အတိတ်ဘဝမှ ယမ်း မနန်းစိန် ထံမှ ဖို့နှင့် လက်နက်ကိရိယာတို့ကို ပြသပါသည်။ ၎င်းကလေး နှစ်ဦးသည် အတိတ်ဘဝက တစ်ရွာတည်းနေ ပန်းထိမ်ဆရာ ဆရာခဆိုသူနှင့် ယခု မောင်ကြီး မှာ အတိတ်ဘဝက ဇနီး မညာ ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ ဆရာခအိမ်နှင့် ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ ပေ (၅၀)ကျော်ခန့် ကွာဝေးသည်။

ဦးဖိုးခအိမ်တွင် ၎င်းစီးသော မြင်းတစ်ကောင်ရှိရာ ၎င်းမြင်းအတွက် မြင်းစာများကို ကျွန်မက အခမဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးသဖြင့် ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။ ဦးဖိုးခကလည်း ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သော အနေနှင့် ကျွန်မအတွက် နားကပ်တစ်ရန် လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဦးဖိုးခတို့ လင်မယားမှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူများ ဖြစ်၍ ဦးဖိုးခသည် ထန်းရည်ကို အမြဲ သောက်တတ်ပါသည်။ တစ်နေ့ ဦးဖိုးခသည် ထန်းရည်မူးပြီး မညာအား ရိုက်နှက်ပါသည်။ ကျွန်မလည်း ထိုသို့ မညာကို ဆက်ဆံပုံကို မနှစ်သက်၍ "ဦးလေးခ မညာက ခပ်ပိန်ပိန် ဘာပြုလို့ မတရားရိုက်ချင်တာလဲ" ပြောတော့ "ချစ်လို့ ကျီစယ်တာပါ" ဟု ပြန်ဖြေပါသည်။ ယခုဘဝ မောင်ကြီး မောင်ငယ်တို့၏ ပြောပြချက်အရ ၎င်းတို့၏ အတိတ်ဇာတိကြောင်းကို သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

မောင်ကြီးမှာ ပေါင်တွင် မီးလောင်သဖြင့် အတိတ်ကို လုံးဝ မမှေ့သွားပြီး ဖြစ်သော်လည်း မောင်ငယ်မှာမူ ယနေ့တိုင် လွန်လေပြီးသော ဦးဖိုးခအဖြစ် တစ်ဘဝ နာနာဘဝအဖြစ် တစ်ဘဝ ပေါင်း နှစ်ဘဝ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ ပြောပြနိုင်ခြင်း ရှိပါသည်။ ၎င်းပြောပြချက်အရ မညာသည် ပထမ ကျွန်မ ရေသောက်နေစဉ် အမှိုက်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ဝင်လာပြီး ဦးဖိုးခမှာ နောက်တစ်ရက်တွင် အမှိုက်ဟန်ဆောင်၍ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

ထိုကဲ့သို့ အမှိုက်သဏ္ဍာန် ပြုလုပ်ဝင်ရာ၌ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကျွန်မ၏ လက်ဖြင့် အမှိုက်ကို ဖယ်ရှားခဲ့ရသည်ဟု ၎င်းတို့ ပြောပြချက်အရ သိရပါသည်။

ဦးဖိုးခတို့ လင်မယား သေဆုံးသည်မှာ မညာက ညနေ(၄)နာရီခန့် သေဆုံးပြီး ဦးဖိုးခမှာ နာရီခြား၍ သန်းခေါင်ကျော်တွင် သေဆုံးသွားသည်ကို ကျွန်မ မှတ်မိပါသေးပါ။ ယခု မောင်ကြီး မွေးဖွားသော အချိန်မှာ ညနေ(၄)နာရီ ဖြစ်၍ မောင်ငယ်မှာ နောက်တစ်နေ့ နံနက်(၉) နာရီတွင် မွေးဖွားရာ အရင်သေသူ အရင် မွေးဖွား၍ နောက်မှသေသူသည် နောက်မှ မွေးဖွားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အတိတ်ဘဝ ဦးဖိုးခမှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ ဖြစ်၍ ခေါင်းတလားနှင့် ၎င်း၏ မိခင်ကိုယ်တိုင် သင်္ဂြိုဟ်သွားသည်ကို ကျွန်မ ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသေးသည်။

စာရေးသူ၏ ကောက်ချက်

ဦးဖိုးခနှင့် မညာ ဇနီးမောင်နှံ တစ်ဖြစ်လဲ မောင်ကြီးနှင့်မောင်ငယ် အမြွှာ လူဝင်စား ညီအစ်ကိုတို့၏ ဖြစ်ရပ်ကို လေ့လာကြည့်ပါလျှင် မြန်မာလူမျိုး ဝုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ နောင်တမလွန်ဘဝရှိကြောင်း ယုံကြည်မှုကို ထင်ရှားစေပါသည်။ ဤလူ့ဘောင်၌ လူသားတို့သည် မြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း ဟူသော နိယာမ သဘောတရားအရ ရပ်တည်လျက် ရှိနေကြရပေသည်။ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း ဟူသည်မှာလည်း အကျိုးအကြောင်း အဆိုး အကောင်းနှင့် အမှားအမှန်တို့ကို အခြေခံ၍ ဖြစ်ပေါ်ရပေသည်။

ထို့ကြောင့် လူသားတို့သည် အကျိုးအကြောင်း၊ အဆိုးအကောင်းနှင့် အမှားအမှန်ကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိမြင်ကြရန် လိုအပ်လေသည်။ ယင်းသို့ လူ့ဘောင်၏ အခြေခံမူလဖြစ်သော သဘောတရားကို ပိုင်ပိုင် သိမြင်မှလည်း အမှားနှင့် အဆိုးကို ရှောင်ဖယ်နိုင်စွမ်း ရှိပေမည်။ အမှန်နှင့် အကောင်းကို ကျင့်သုံး လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိပေလိမ့်မည်။

လူသားတိုင်းသည် မိမိ၏ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ချက်တိုင်းကို အမှားနှင့် အဆိုး သို့မရောက်စေဘဲ အမှန်နှင့် အကောင်းတွင်သာ ရှိနေစေပါမူ ၎ို့ လူ့ဘောင်ကြီးသည် သာယာဝပြောသော လောကနိဗ္ဗာန်ကြီး ဖြစ်နေမည် ဟု မှတ်မိပါမူ မရှိပေ။

www.burmeseclassic.com

ချက် ကမ္ဘာဝတို့ ဖြစ်သည်။ ဆုတ်ကပ်ကာလ လူ့ဘဝ၌ သားအမိ၊ သားအဖ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေ စသည်ဖြင့် ဘဝတစ်ကွေ့ကလေးမှာ ခဏ ကလေးသာ တွေ့ဆုံခွင့်ရကြလေသည်။ သူ့ရောကိုယ်ပါ မြို့ရွာအတွင်း ထိုထို တိုက်ကြိုအရပ်သို့ ကိစ္စရှိ၍ သွားလာကြသည့်အခါ လမ်းတစ်ကွေ့ လမ်းတစ်ကွေ့၌ မြင်ဖူးသူ မမြင်ဘူးသူ လူအများကို တွေ့ဆုံဖူးကြပေမည်။ တွေ့ဆုံစဉ် စကား မိနစ်ပိုင်းအတွင်း စိတ်ထားမတတ်လျှင် လမ်းတစ်ကွေ့ကလေးမှာပင် အကုသိုလ် အပူထုပ် တစ်ပွေ့ကြီး ယူမိတတ်ကြ၏။ စိတ်ထားတတ်သူကား လမ်းတစ်ကွေ့ ကလေး၌ တွေ့ဆုံခိုက် ကုသိုလ်စွမ်းအား တစ်ပွေ့ကြီးရအောင် ယူနိုင်ပေသည်။

အခန်း (၂၃)

သေခြင်းနှင့် မွေးခြင်းတို့၏ ခြားနားချက်သည် စိတ်တစ်ခဏသာ ဖြစ်သည်။ ဘဝတစ်ခု၏ နောက်ဆုံးစိတ် တစ်ခဏ (စုထိစိတ်)သည် နောက်ဘဝ၏ ဦးဆုံးစိတ်တစ်ခဏ (ပဋိသန္ဓေစိတ်) ဖြစ်လာစေရန် အကြောင်းခံ ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် နောက်ဘဝ ဆိုသည်မှာ ဘဝဖြစ်စဉ် တစ်ခု၏ အဆက်သာ ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အမြင်အရ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ဖြစ်တည်လာရသော ဘဝသည် နားမလည်နိုင်သော နတ်နိဆန်းကြယ်သည့် အဖြစ် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဘဝအပေါ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ဦးသည် စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်း မရှိချေ။

သီဟိုဠ်နိုင်ငံသား

ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းတော်

အရှင်ဝေါတိတာ ခဗလျှူ ရာဟုလာ

လောကခေါ်သော ဘဝ၌ နှစ်သက် တွယ်တာစရာများ အပြည့်ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် သစ္စာရှိတို့သည် ဘဝ၌ နှစ်သက်တွယ်တာကြသည်။ ထိုအတူ မရေ မတွက်နိုင်သော အပြစ်များလည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ်ရှိသော သတ္တဝါတို့ သည် ဘဝကို နှိုးနှိုးငြိမ်းငြိမ်းကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ လောကခေါ်သော ဘဝ၌ မရေမတွက်နိုင်သော အပြစ်များ မရှိလျှင်လည်း ဘဝ၌ ရွံ့မှန်း ငြီးငွေ့ကြမည် မဟုတ်တော့ချေ။

ဘဝဟူသည် အတိတ်က ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သည့် ပဥပတ္တိ ဘဝနှင့် အနာဝတ်ကာလ၌ အကျိုးတရားစုတို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေမည့် ဆောင်ရွက်

လိမ္မော်နတ်နိုးအမည်ရှိကုမ္ပဏီတော်မှ ဝယ်ယူခြင်းဖြင့် တာဝန်များကပ်

လောကသတ္တဝါနှစ်မျိုး

ဤလောကအတွင်း၌ ဖြစ်ကြရကုန်သော သတ္တဝါဟူသမျှ တို့သည် အို၊ နှာ၊ သေဘေး၊ ဆင်းရဲ ဗုဒ္ဓကုတို့၏ အနှိပ်စက်ကို ခံနေကြ ရသည့်အတိုင်း အိုမဆုံး၊ နှာမဆုံး၊ သေမဆုံး ဖြစ်နေကြရသည်။ အချို့ သော သတ္တဝါများမှာ အို၊ နှာ၊ သေ ဘေး၊ ဆင်းရဲဗုဒ္ဓကု ဖြစ်နေကြရမှု တို့ကို ငြီးငွေ့စက်ဆုပ်ကြသဖြင့် အို၊ နှာ၊ သေဘေး၊ ဆင်းရဲဗုဒ္ဓကုတို့မှ လွတ်မြောက်ကြောင်း တရားကို ရှာဖွေကြသည်။

အချို့သော သတ္တဝါများမှာ အို၊ နှာ၊ သေဘေး၊ ဆင်းရဲဗုဒ္ဓကု ဖြစ် နေကြရမှု တို့ကို ဆင်းရဲဗုဒ္ဓကု ဟူ၍ ပင် မသိနိုင်၊ မထင်နိုင်ကြသဖြင့် အို၊

နှာ၊ သေဘေး၊ ဆင်းရဲဗုဒ္ဓကုတို့ကို ဖြစ်စေတတ်သော တရားတို့ကိုပင် ရှာဖွေ နေကြသည်။

ဗုဒ္ဓသာသနာတော် တရားသည် အို၊ နှာ၊ သေဘေး၊ ဆင်းရဲဗုဒ္ဓကုတို့မှ လွတ်မြောက်ကြောင်း၊ လွတ်မြောက်ပြီးသောတရား ဖြစ်သည့်အတွက်၌ ဗုဒ္ဓ သာသနာတော်၌ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အို၊ နှာ၊

သေဘေး ဆင်းရဲဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်ရေး၊ လွတ်မြောက်မှုတို့ကိုသာ ပဓာန ထား၍ ကျင့်ကြံပြုလုပ် အားထုတ်ကြရပေမည်။

အို၊ နာ၊ သေဘေး ဆင်းရဲဒုက္ခတို့မှ လွတ်မြောက်မှုကို ပဓာနမထားဘဲ ကျင့်ကြံပြုလုပ် အားထုတ်နေကြလျှင် ဘုရား၏ အလိုတော်ကျ၊ ဘုရား၏ အဆုံးအမ ပုဒ္ဒသသနာတော်၏ သဘောနှင့် မကိုက်ညီဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေကြပေလိမ့်မည်။

သံသရာမိတ်ဆက်

သံသရာဟူသော စကားသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအဖို့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး ဖြစ်သည်။ တိတိကျကျဟု မသိလင့်ကစား စဉ်ဆက်မပြတ် လည်ပတ်နေသော သဘောတရားဟု သိရှိနားလည်ထားကြသည်။

ကလေးဘဝက ကျောင်းမှာ သင်ခဲ့ရဖူးသည်။ ရေသည် နေပူရှိန်ကြောင့် ရေငွေ့ဖြစ်ကာ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားသည်။ အပေါ်သို့ရောက်လျှင် လေ အေးနှင့် ထိတွေ့၍ ရေငွေ့များသည် ရေစက်ရေပေါက်များအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ သွားပြီး ကျလာသည်ကို မိုးရွာသည်ဟု ခေါ်သည်။ ဤ မိုးရွာသည်ကိုပင် ရေ သံသရာစက်လည်သည်ဟု ဆိုကြောင်း ငယ်စဉ်က သင်ကြားခဲ့ရဖူးသည်။

သတ္တဝါတို့သည် နိဗ္ဗာန်မရောက်သေးသမျှ တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ကောင်း ချည်တစ်ခါ၊ ဆိုးချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ကပြောင်းကပြန် စဉ်ဆက်မပြတ် ဖြစ်နေ ကြသည်။ ဤသည်ကိုပင် ဘဝအိုးအိမ် အကြိမ်ကြိမ်နေသည်ဟု တင်စားပြောဆို ကြသည်။

ထူးခြားသော လူ့ဘဝ

'ဒုလ္လဘောမနဿတ္တ ပဋိလာဘော' ဟု လူ့ဘဝကို ရခဲလှသော ဘဝ အဖြစ် ဘုရားရှင်က ဟောတော်မူခဲ့၏။ ရခဲရဲသလော၊ ဤမျှ မကသေးပါ။ ထူးခြားသော ဂုဏ်များရှိနေသော ဘဝလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ဘဝများစွာ သံသရာ ဝယ် သတ္တဝါတစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်ခဲ့ရ ကျင့်လည်ခဲ့ရသော ဘဝအမျိုးမျိုး တွင် ဤလူ့ဘဝသည် အဖိုးအတန်ဆုံး ဖြစ်၏။ ပဋိသန္ဓေ တည်နေသည်မှ စ၍ သေသည်တိုင်အောင် ကာလအတွင်း၌ အဖြစ်အပျက် (ခန္ဓာကိုယ်) တစ်ရပ် ကို တစ်ဘဝ ဟု ခေါ်ဆို သတ်မှတ်ရသည်။ ထိုဘဝသည် ငရဲဘဝ၊ ပြိတ္တာဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝ၊ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဗြဟ္မာဘဝအားဖြင့် (၅)မျိုး တွဲပြား၏။ ထို (၅)မျိုး သော ဘဝတို့တွင် ငရဲ၊ ပြိတ္တာ ဘဝတို့ဝယ် များစွာသော အချိန်တို့၌ ဆင်းရဲဒုက္ခ

တွေသာ ခံနေကြရ၏။ ထိုဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားခွင့်လည်း မရှိကြ။ တချို့ ပြိတ္တာများကား အနည်းငယ် ချမ်းသာခွင့် ရှိပါ၏။

သို့သော် ထို ချမ်းသာကလေးမျှကိုလည်း ရရှိသူ နည်းပါးလှလေသည်။ တိရစ္ဆာန်ဘဝ၏ ဒုက္ခကိုမူ တော်တော်များများ ယခု လူတို့လက်တွေ့ တွေ့မြင်နေ ကြရ၏။ နတ်ဘဝတွင် လူတို့နှင့် နီးကပ်နေသော နတ်တစ်မျိုးမှာ လူများလိုပင် ချမ်းသာဆင်းရဲ တွဲ၍ နေ၏။ သို့သော် နတ်ဆင်းရဲတို့သည် ထိုဆင်းရဲမှ လွတ် မြောက်အောင် မတတ်နိုင်ကြချေ။ အောက်တန်းဝယ် ချမ်းသာသော နတ်ကြီး များနှင့် အထက်နတ်များ ဗြဟ္မာများသည် ချမ်းသာကြပါပေ၏။

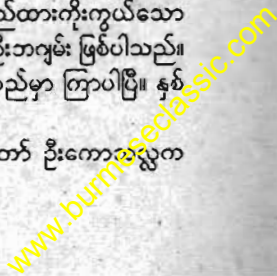
သို့သော် ရပြီးသော ချမ်းသာကို တိုးတက်အောင် လည်းကောင်း၊ တည် သင့်သည်ထက် ပို၍ တာရှည်ဘည်အောင် လည်းကောင်း မတတ်နိုင်ကြချေ။ အများအားဖြင့် နောင်ရေးနောင်တာ သံသရာခရီးအတွက် ကြိုတင်၍ ပြင်ဆင် မှု ပါရမီ တိုးပွားအောင် ကြိုးစားမှုလည်း မပြုနိုင်ရာကြောင့်။ လူ့ဘဝ၌ကား သုခ ဒုက္ခ နှစ်မျိုးလုံးရှိသော်လည်း ရရှိသော ဒုက္ခကို သက်သာအောင်လည်း ပြုနိုင်၏။ လုံးလုံးလွတ်ကင်းအောင်လည်း ပြုနိုင်၏။ ရရှိသော သုခကိုလည်း တည်တံ့အောင်၊ တိုးတက်အောင်လည်း ပြုနိုင်၏။ နောင်ရေးနောင်တာ သံသရာ ခရီးအတွက်လည်း ကြိုတင်၍ ပြင်ဆင်နိုင်ပေသည်။ ဤသည်ကား နတ်ဗြဟ္မာ နှင့် လူ၏ ထူးခြားချက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုမျှလောက် (နတ်၊ ဗြဟ္မာ ဘဝထက်ပင်) သာလွန်၍ အဖိုးတန်သော လူ့ဘဝကို လက်ကိုင်ရကြသူ လူအများသည် ယခုဘဝ နောက်နောင်ဘဝ အတွက် ဒုက္ခနည်းပါး၍ သုခကြီးမားအောင် နေတတ်ထိုင်တတ် ပြောတတ်ဆို တတ် စိတ်ထားတတ်ဖို့ အရေးကြီးလှပေသည်။ ယခု လူတို့၌ ဆင်းရဲဒုက္ခ (ကြုံသင့်သည်ထက် ပို၍) တွေ့ကြုံခြင်းသည် ရှေးကကြောင့်ချည်း မဟုတ်ပါ။ အများအားဖြင့် မနေတတ်၊ မပြောတတ်၊ စိတ်ထားမတတ်ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်ပါသည်။

ထီးချိုင့်မြို့က လူဝင်စား

ထီးချိုင့်မြို့ သခွတ်ချောင် ကျောင်းတော်ဦး၌ တည်ထားကိုးကွယ်သော ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ ဝါယကမှာ သခွတ်ချောင်ရွာသား ဦးဘဂျမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးဘဂျမ်း ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ငယ်ယူပူဇော်ခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ နှစ် ပေါင်း (၂၀)ခန့် ရှိပါပြီ။

ရုပ်ပွားတော်ကြီး အနေကဇာတင်ပွဲတွင် ဆရာတော် ဦးကောသလက

“ဟောဒီ မောင်ဘဂျမ်းဟာ လူဝင်စားကွယ်။ နောက်ဘဝကို တော်တော်မှတ်မိတယ်။ မေးကြည့်စမ်းပါလား” ဟု ပြောလာပါသည်။ အထူးအဆန်း ဆိုလျှင် လေ့လာချင်သော ဝါသနာစိကြောင့် ထိုစဉ်က ဦးဘဂျမ်းကို ခေါ်ယူ၍ သူ့ဘဝကို မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။ ဦးဘဂျမ်းကလည်း လိုလိုချင်ချင် ပြောပြ၍မျှမက သူ့အကြောင်းကို ရေးသားခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။

အခါကာလကား မြန်မာမင်းများ အုပ်စိုးသောကာလ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က မဲဇာမြစ် အောက်ပိုင်းကို မြတောင်မြို့ဝန်က ပိုင်ပါသည်။ သို့သော် မဲဇာမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ကောက်ကောက်စင်းစင်း တော၊ ချုံ၊ သစ်ပင်နွယ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်း၍ နေသည်။ လူနေအိမ်ခြေလည်း အလွန်နည်းပါးလှသည်။ ထို့ကြောင့် မဲဇာမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ကို မြတောင်ဝန်မင်း နိုင်နင်းအောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်ပါ။

ထိုနယ်တစ်ဝိုက် ဆီးသွမ်းနေသော ဓားပြခေါင်းဆောင်ကြီးကား ဗိုလ်မြသီး ဖြစ်လေသည်။ ဗိုလ်မြသီးသည် တပည့် လေးငါးယောက်နှင့် မဲဇာမြစ်ဝှမ်း၌ ကျက်စား၍ နေပါသည်။

မဲဇာမြစ်ဝှမ်း၌ ဗိုလ်မြသီး ဆိုးသွမ်းနေသည် ဆိုသော်လည်း အရမ်းကာရော လူတွေ့တိုင်း ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေသည်ကား မဟုတ်။ သူတို့နယ်အတွင်း ချင်းနင်း ဝင်ရောက်လာသော အခြားမှ လူဆိုးများကိုသာ ရက်ရက်စက်စက် ပြုလုပ်တတ်၍ သူ့နယ်အတွင်းမှ လူအဖျားကိုကား များစွာ အကာအကွယ်ပေးတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မဲဇာမြစ်ဝှမ်းမှ လူများသည် ရပ်ရွာအတွင်း ငွေကြေး ခွဲ၍ ဗိုလ်မြသီးကို အခွဲအား အလောက်အပုံ ပေးကြပါသည်။

ထိုစဉ် မင်းဝံကောင်တန်း၏ အနောက်အရပ်ကွင် ဗိုလ်မွေးကြီး ဦးစီးသော ဓားပြတစ်ဖွဲ့ ရှိ၏။ သို့သော် ထိုအဖွဲ့သည် မင်းဝံကောင်တန်းကို ဖြတ်ကျော်၍ မဲဇာမြစ်ဝှမ်းသို့ မလာရောက်ပါချေ။

ထီးချိုင့် မြောက်ပြင်၌ပည်း ဗိုလ်သံတိုင် ဦးစီးသော ဓားပြတစ်ဖွဲ့ ရှိ၏။ တစ်ရံရောအခါ ဗိုလ်သံတိုင်အဖွဲ့သည် မဲဇာမြစ်ဝှမ်းဘက်သို့ ဆင်းလာပြီး ဆင်ဖြူဆိပ်ရွာသို့ ဖွဲ့နောက်ရမ်းကားသွား၏။ ဘိုသတင်းကို ကြားသော ဗိုလ်မြသီးသည် ‘ငါ့နယ်ကို လာရောက်စော်ကားရမည်လား’ ဟု ဗိုလ်သံတိုင်အဖွဲ့ ရှိရာသို့ လိုက်၍ တိုက်ခိုက်ပြီးလျှင် ပါသွားသော ပစ္စည်းအားလုံး ပြန်လည် ဆောင်ယူလာကာ ပစ္စည်းရှင်များထံ ပြန်လည်ပေးကမ်းခဲ့သည်။ ဤအရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်သံတိုင်နှင့် ဗိုလ်မြသီးတို့သည် အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ

သည်။

ထိုအခါကား မင်းတုန်းမင်း နတ်ရွာစံ၍ သီပေါမင်း နန်းတက်စ အချိန် ဖြစ်ကာ တိုင်းပြည်တစ်ဝန်းလုံးကား အေးချမ်းငြိမ်သက်ခြင်း မရှိကြပါ။ သူ့ကို ဝါကတိုက်၊ ငါ့ကို သူကတိုက်ဖြင့် နိုင်ရာစားခေတ် ဖြစ်နေပါသည်။ တောမီးလောင် တောကြောင် လက်ခမောင်းခတ် ဟူသော စကားအတိုင်း တိုင်းပြည် မငြိမ်သက်သည့်အတိုင်း တောကြောင်များကလည်း အလွန် သရမ်းလှ၏။

ထိုသို့သောအခါအတွင်း မဲဇာမြစ်ဝှမ်း၌ကား ဗိုလ်မြသီးတို့ကို မှီ၍ ငြိမ်းချမ်းသလိုလို ရှိနေပါသည်။

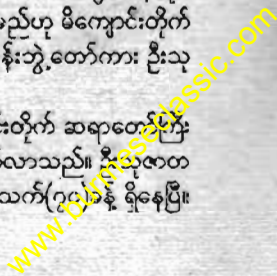
မဲဇာမြစ်ဝှမ်း ငြိမ်းချမ်းနေသည်ကို မကျေနပ်သူကား ဗိုလ်သံတိုင် ဖြစ်လေသည်။ ဗိုလ်သံတိုင်ကား ဗိုလ်မြသီးကို အမှီပြု၍ မဲဇာမြစ်ဝှမ်း ငြိမ်းချမ်းနေသည်ကို မကျေနပ်။ သို့သော် ဗိုလ်မြသီးတို့ကို လန့်၍ မဲဇာမြစ်ဝှမ်းသို့ ဝင်၍ ဗရုတ်ဗရုတ် မလုပ်ဝံ့။ ထို့ကြောင့် မြတောင်မြို့ဝန်ထံ လက်နက်ချ၍ ဗိုလ်မြသီးကို နှိမ်နင်းပါမည်ဟု ရဲဝံ့စွာ အာမခံလေသည်။

အာမခံသည့်အတိုင်း မြတောင်မြို့ဝန်မင်း၏ တပ်ကို ရှေ့ဆောင်၍ ဗိုလ်မြသီးကို တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးရာ မကြာမီ ဗိုလ်မြသီးကို အရှင်ဖမ်းမိလေသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်ကား ဗြိတိသျှတို့က မြန်မာနိုင်ငံကို အပြီးအပိုင် သိမ်းဆည်းရန် ဖာစူနေချိန်ဖြစ်၍ မြန်မာတို့ဘက်က လွှမ်းမောင်း အပျားအပြား လိုနေသောကြောင့် မြတောင်ဝန်မင်းက ဗိုလ်မြသီးအား တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်မပေးဘဲ ကောင်းမွန်စွာနေရန် ဆုံးမ၍ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။

ဗိုလ်မြသီးကား မဲဇာမြစ်ကမ်းမှ မိကျောင်းတိုက်ရွာသားဖြစ်၍ မိကျောင်းတိုက်ရွာ၌ ထိုစဉ်က အစ်မအရင်း ဒေါ်စပ်သီးဆိုသူပင် ရှိသေး၏။ ထို့ကြောင့် အမှုမှ ကင်းလွတ်သောအခါ မိကျောင်းတိုက်ရွာ၌ ဒေါ်စပ်သီးအိမ်တွင် နေထိုင်ရင်း ငယ်စဉ်က ပြုလုပ်ခဲ့သော မကောင်းမှုများကို ခဝါချမည်ဟု မိကျောင်းတိုက်ဘုန်းတော်ကြီးထံ၌ ရဟန်းပြုခဲ့သည်။ ဗိုလ်မြသီး၏ ရဟန်းဘွဲ့တော်ကား ဦးသုဇာတ ဖြစ်လေသည်။

ဦးသုဇာတ ရဟန်းဖြစ်ပြီးနောက် မကြာမီ မိကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီးကွယ်လွန်သဖြင့် ဦးသုဇာတ မိကျောင်းတိုက်ဘုန်းကြီး ဖြစ်လာသည်။ ဦးသုဇာတကား တောထွက် ရဟန်းကြီးဖြစ်၍ ရဟန်းပြုချိန်တွင် အသက်(၇၀)ခန့် ရှိနေပြီ။

ထို့ကြောင့် မိကျောင်းတိုက်ဘုန်းကြီးဖြစ်၍ မကြာမီ ပျံလွန်တော်မူခဲ့လေသည်။

ဦးသုဇာတ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ထိုစဉ်က သောင်ကြီးရွာနှင့် မိကျောင်းတိုက်ရွာအကြားတွင် ဆင်နေကျားအောင်း တောအုပ်ကြီးရှိသည်။ ထိုတောအုပ်ကြီးအလယ် မြစ်ကမ်းပါး၌ ပေါက်နေသော သဖန်းပင်ကြီး၌ တစ္ဆေ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုသဖန်းပင်ကြီး၌နေသော တစ္ဆေကား ဦးသုဇာတ တစ်ဦးတည်းမဟုတ်ဘဲ အခြား တစ္ဆေတစ်ကောင်လည်း ရှိသေးသည်။ ဦးဘဂျမ်း၏ အပြောအရ သူတစ်ဦး၏ ဆီလိုချက်ကို တစ်ဦးက သိသည်ဟု ထင်မှတ်သည်။

ထိုတစ္ဆေဖြစ်စဉ်ကာလက သူတို့ သဖန်းပင်ကြီး၌ သူတို့ထက် အဆင့်မြင့်သော မိန်းမသရဲကြီးရှိသည်။ သူတို့သည် ထိုသရဲမကြီးကို ကြောက်ကြရသည်။ ထို သရဲမကြီး ဝေခိုင်းသည်ကို လုပ်နေကြရသည်။ အစားအစာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှ မမှတ်မိချေ။ တစ္ဆေဘဝက စားရသည်၊ စားချင်သည် ဆိုသည်ကို သတိမရပါချေ။ နောက်ဆုံး သတိရသည်ကား-

ယခုအခါ ပဲခင်းကြီး ဖြစ်နေသော မြေပြင်ကြီးသည် ထိုစဉ်က အလွန်နက်သောတောကြီး ဖြစ်လေသည်။ ထိုတောကြီးအလယ်တွင် (ဗွက်ထုံး)အမည်ရှိသော အင်းပြင်ကြီး ရှိသည်။ ထို ဗွက်ထုံးအင်းကြီးကို ယခုပင် ရိုးရိုးမျက်စိနှင့် ကြည့်၍ မမြင်နိုင်ပါ။ သို့သော် ထိုစဉ်က တစ္ဆေမျက်လုံးနှင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ဗွက်ထုံးအင်းကြီးကိုလည်း မြင်ရသည်။ ဗွက်ထုံးအင်းကြီးနှင့် နှစ်မိုင်ခန့် ကွာဝေးသော ကြက်သွန်ခင်းရွာကြီးကိုလည်း မြင်ရသည်။ ကြက်သွန်ခင်းရွာမှ ထွက်၍ ဗွက်ထုံးအင်းကြီးဆီသို့ သွားနေကြသော လင်မယား နှစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ထိုလင်မယားနှစ်ဦးကို မြင်သောအခါ ထိုသူတို့နောက်ကို အလွန်လိုက်ချင်လာသည်။ လိုက်ချင်သော်လည်း မလိုက်ရုံသောကြောင့် မိတ်ဆွေတစ္ဆေနှင့် စိတ်ချင်း စကားပြောကြသည်။

“သူငယ်ချင်း၊ ငါ ဟိုမှာသွားနေကြတဲ့ လူတွေနောက်ကို အားကြီးလိုက်ချင်တယ်။ လိုက်သွားရင် အပြစ်ဖြစ်မလား”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ လိုက်ချင်လိုက်သွားပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ မှာချင်ပါတယ်”

“ဘာမှာချင်တာလဲ၊ မှာပါ”

“တခြားမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလူတွေနောက် လိုက်သွားရင် မင်းဟာ လူဖြစ်တော့မှာ သေချာတယ်။ မင်း လူ့ဘဝရောက်ရင် ငါ့ကို အမျှအတန်းဝေပေးလို့ မှာချင်တာပါ”

• “လူ့ဘဝရောက်လို့ ငါ ကုသိုလ်လုပ်ရင် မင်းကို အမျှအတန်း ဝေပေးမယ်လို့ ငါ ကတိပြုပါတယ်ကွာ”

“အေးကွယ်၊ မမေ့ပါနှင့်၊ မင်း အမျှပေးမယ့်နေ့ကို ငါ စောင့်နေပါ့မယ်။ ဟို မိန်းမကြီး ပြန်မလာခင် သွားပေတော့။ သွားတော့”

ထိုစဉ်က ကြက်သွန်ခင်းရွာမှာ ဗွက်ထုံးအင်းသို့ ငါးဝယ်သွားကြသူများကား ကြက်သွန်ခင်းရွာမှ ဦးဘိုးလှိုင်နှင့် ဒေါ်ဆုပ်တို့ လင်မယား ဖြစ်ကြ၏။

ဗိုလ်မြသီး တစ္ဆေကား မိတ်ဆွေတစ္ဆေနှင့် ဤသို့ စိတ်ချင်းဆိုကြပြီး မိဘလောင်းများနောက် လိုက်သွားရသည်ဟု အမှတ်မရပါချေ။ ယခု မောင်ဘဂျမ်းဘဝသို့ရောက်၍ အသက် (၁၃)နှစ်သားအရွယ် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် မိကျောင်းတိုက်ရွာသို့ သွားရရာ တစ္ဆေဘဝက နေခဲ့ဖူးသော သဖန်းပင်ကြီးကို မြင်သောအခါမှ ဇာတိသရဉာဏ်ရ၍ လွန်ခဲ့သော အတိတ်ဘဝကို မှတ်မိခဲ့သည်။

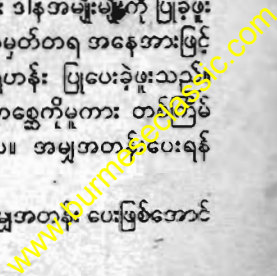
ထိုနေ့ကား သခွတ်ချောင်ကျောင်းတော်ဦး ရုပ်ပွားတော်ကြီး အနေကဇာတင်ပွဲနေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးဘဂျမ်းကား ထိုစဉ်က အသက်(၇၀)ကျော် ခွဲပါပြီ။ ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးဘဂျမ်းနှင့် အလာပသလ္လာပ စကားပြောဆိုကြရင်း ဦးဘဂျမ်းက သူမှတ်မိသော ဘဝတစ်စိတ်ကို ပြောပြပါသည်။

သူသည် ကြက်သွန်ခင်းရွာ ဦးဘိုးလှိုင်၊ ဒေါ်ဆုပ်တို့၏ သားဖြစ်သော်လည်း၊ အရွယ်ရောက်၍ အိမ်ထောင်ကျသောအခါ သခွတ်ချောင်ရွာသူ ဒေါ်သန်းကြည်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်မှ အသက်(၇၀) ကျော်တိုင်အောင် သခွတ်ချောင်ရွာ၌ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဦးဘဂျမ်းသည် သခွတ်ချောင်ရွာ၌ နေထိုင်ရင်း ဒါနအမျိုးမျိုးကို ပြုခဲ့ဖူးသည်။ ဥပုသ်နေ့များ၌ ဥပုသ်သီလ စောင့်ခဲ့သည်။ အမှတ်တရ အနောက်အဖွဲ့ မိမိ၏သား၊ သူတစ်ပါးတို့၏ သားမြေးများကို ရှင်ရဟန်း ပြုပေးခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် တစ္ဆေဘဝက မှာလိုက်သော သူငယ်ချင်းတစ္ဆေကိုမူကား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ အမျှအတန်း ပေးဝေခြင်း မပြုခဲ့ရဘူးပေ။ အမျှအတန်းပေးရန် ဦးဘဂျမ်းတစ်ယောက် မေ့လျော့နေခဲ့သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျား မမေ့နဲ့၊ အမှတ်တရ အမျှအတန်း ပေးဖြစ်အောင်”

ပေးပါ” ဟု စာရေးသူက သတိပေးသောအခါ ဦးဘဂျမ်းက “ဟုတ်တယ်၊ ဒီတစ်ခါ တော့ အမေမခံဘူး၊ ပေးဖြစ်အောင် ပေးမယ်” ဟု ဆိုကာ “တစ္ဆေဘဝတ အဆွေရေ အမျှ . . . အမျှ . . . အမျှ” ဟု မှတ်မှတ်ရရ အမျှအတန်း ပေးဝေခဲ့ ပါသည်။

ထိုအမျှအတန်းကို ဦးဘဂျမ်း၏ ချစ်ဆွေသည် ရသွားပါ၏လော သို့မဟုတ် စောစောကပင် ကျွတ်သွားရှာပြီလော မသိနိုင်တော့ပါ။ ယခုသော် ကား ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးဘဂျမ်းလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာလေပြီ။ လူဝင်စား ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးဘဂျမ်းအကြောင်း စာရေးသူအား ပြောပြသွားသော နိုင်ငံတော် ဩဝါဒါစရိယ ထီးချိုင့်မြို့ တည်တောဆရာတော်ကြီး (ထီးချိုင့်နတ် စိုး)လည်း ပုံလွန်တော်မူရှာပေပြီ။

သင်္ခါရတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်သော လူသားတိုင်းသည် မိမိတို့ ရရှိထား သည့် ထူးခြားလှသော လှူဘဝကို လောကအတွက် ထိထိမိမိ တန်ဖိုးရှိအောင် အသုံးချ နေထိုင်သွားကြဖို့ လိုပေသည်။

ဝန်ခံချက်

ဤစာမူပါ လူဝင်စား ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးဘဂျမ်းအကြောင်းကို ပြောပြသူမှာ နိုင်ငံတော် ဩဝါဒါစရိယ ထီးချိုင့်မြို့ တည်တောဆရာတော်ကြီး (ထီးချိုင့်နတ်စိုး) ဖြစ်ပါသည်။ ၁၃၅၈ ခုနှစ် တပေါင်းလဆန်း (၁၀) ရက်နေ့တွင် သာသနာတော် တည်တံ့ပြန့်ပွားရေး အစည်းအဝေးအတွက် ရန်ကင်းမြို့ ကမ္ဘာအေး သို့ ဆရာတော် ကြွရောက်တော်မူနေချိန်တွင် စာရေးသူသည် ဆရာတော်ထံ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရာ ဆရာတော်မှပြောပြသော ထီးချိုင့်မြို့မှ လူဝင်စားအကြောင်း ဖြစ်ပြီး ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘုရားဒါယကာကြီး ဦးဘဂျမ်းအကြောင်းကို ဘာသာရေး မဂ္ဂဇင်းတစ်ခု၌ ရေးသားဖူးကြောင်း မိန့်ကြားခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၂၄)

အင်ဒိုနီးရှားမှ မေးခွန်း

မြန်မာနိုင်ငံမှ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အင်ဒို နီးရှားပြည်သို့ သာသနာပြုကြွတော်မူစဉ်အခါက အင်ဒိုနီးရှား ပြည်သားအချို့၏ မေးခွန်းပုစ္ဆာများတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော မေးခွန်းများ ပါခဲ့ပါသည်။ မေးခွန်းတစ်ခုမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာတော်ဘုရား တရားအားထုတ်လျှင် ရှေးဘဝ နောက်ဖြစ်မည့်ဘဝ တွေကို သိမြင်နိုင်ပါသလား”

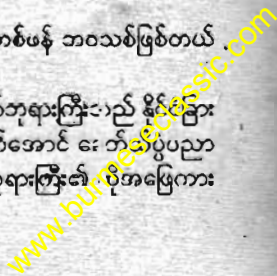
ထိုမေးခွန်းကို ဆရာတော်ကြီးက အောက်ပါအတိုင်း တိုရှင်းလိုရင်းနည်း ဖြင့် ဖြေကြားတော်မူပါသည်။

“သိမြင်နိုင်တာလည်း ရှိပါတယ်။ မသိမြင်နိုင်တာလည်း ရှိပါတယ်။ သမထ ဝိပဿနာ အားထုတ်ကြတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ အဘိညာခေါ်တဲ့ ဉာဏ်ထူးများ ပါရတဲ့သူဟာ ရှေးဘဝနောက်ဘဝကို သိနိုင်ပါတယ်။ ဈာန်မဂ်ဖိုလ်သာရတဲ့ သူကတော့ မသိမြင်နိုင်ပါဘူး”

ထိုအခါ အင်ဒိုနီးရှားပြည်သားများက အောက်ပါမေးခွန်းတစ်ခုကို ထပ်၍ မေးပြန်ပါသည်။

“အရှင်ဘုရား လူ့ဘဝက သေပြီးတဲ့နောက်မှ တစ်ဖန် ဘဝသစ်ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပါသလဲ”

ဤမေးခွန်းကို ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက နိုင်ငံခြား သား သုတေသီတို့ တစ်ချက်တည်း ဘဝင်ကျလောက်အောင် မေးတိုက်ပုံပညာ ကို ဥပမာပြ၍ ဖြေရှင်းတော်မူပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဝိပဿနာ

တိုရှင်းရုံမျှမက အလွန်အမင်း ထင်လင်းပါသည်။ နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းလှသဖြင့် ဤတွင် ဖော်ပြရဦးမည်။

“လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စတဲ့ ကိလေသာ မတင်းသေးတဲ့လူဟာ သေပြီး တဲ့နောက်မှာ ဘဝအသစ် ဖြစ်ရတယ်။

ဖြစ်ပုံကတော့ စိတ်ဆိုတာ ရုပ်ကိုမှီပြီးတော့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မပြတ်ဖြစ် နေပါတယ်။ ဓာတ်မီးလုံးထဲမှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားတွေ အသစ်အသစ်လာပြီး မီးလင်းနေသလိုပါပဲ။ အကယ်၍ မီးသီးက ပျက်သွားရင် အဲဒီ မီးသီးထဲမှာ မီးမလင်းတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဓာတ်ကြီးထဲမှ ဓာတ်အားကတော့ လာနေလျက် ပါပဲ။ အဲဒီပျက်နေတဲ့ မီးလုံးကိုဖယ်ပြီး ဓာတ်မီးလုံးအသစ်ကို တပ်ပေးလိုက်လျှင် အဲဒီ မီးလုံး အသစ်ထဲမှာ ယခင်ကလိုပဲ လင်းမြဲလင်းနေပါတယ်။

ဒီလိုပဲ ရုပ်ကိုယ် အဟောင်းကြီး ပျက်သွားတဲ့အခါမှာ စိတ်က အဲဒီ ကိုယ်ပျက်ထဲမှာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါကို သေတယ်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကတော့ (လျှပ်စစ်ဓာတ် စွမ်းအားလိုပဲ) လုံးလုံး ပျောက်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြား ရုပ်ကိုယ် အသစ်ထဲမှာ ဖြစ်သွားပြန်ပါတယ်။ မီးသီးအသစ် ထဲမှာ မီးလင်းမြဲ လင်းနေသလိုပါပဲ။

ဤသို့ဖြင့် ကျေးဇူးရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် နိုင်ငံခြား သားတို့အား သံသရာ ဟူသော (ဘဝအသစ်ဖြင့် အဖန်တလဲလဲ မွေးဖွားပြန် ပေါ်ခြင်း) သဘောကို သိလွယ်အောင် ရှင်းပြတော်မူဖူးလေသည်။ ထိုသို့ရှင်းပြ ရာတွင်လည်း...

“စိတ်သည် အာရုံတစ်ခုခုကို စွဲလမ်းပြီး မပြတ်ဖြစ်နေတယ်။ အာရုံကို လုံးလုံး စွန့်လွှတ်ပေပျောက်မပစ်နိုင်ဘူး။ သေခါနီးမှာလည်း ကိုယ်ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ အမှု ကိစ္စတစ်ခုခုကို စွဲလမ်းနေရင်း သေသွားတယ်။ သေတယ်ဆိုတာကလည်း လက်ရှိ ရုပ်ကိုယ်ဟောင်းထဲမှာ စိတ်အသစ် မဖြစ်လာတော့ဘဲ ပြတ်စဲသွားတာကို ခေါ်ပါတယ်။

အဲဒီလို ပြတ်စဲသွားတဲ့အခါမှာ သေခါနီးက စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ အာရုံကိုပဲ စွဲပြီး တော့ ရုပ်ကိုယ်အသစ်ထဲမှာ စိတ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ အဲဒါကို ဘဝ အသစ် ဖြစ်တယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်” ဟု ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ဘဝသစ်ဖြစ်ပေါ်ပုံနှင့် ပတ်သက်သော လေးနက်သည့် အဘိ ဓမ္မာတရားတော်များကို ရှင်းလင်းဟောကြားတော်မူပါသည်။

လူဝင်စားများသော မြန်မာနိုင်ငံ

မြန်မာပြည်တွင် လူဝင်စားကိစ္စရပ်များသည် ဦးရေအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အမျိုးအစားအားဖြင့် လည်းကောင်း အခြားတိုင်းပြည်များမှာထက် ပိုမိုများပြားပါ သည်။ လူဝင်စားရေးနှင့် ကမ္ဘာ့ဥပဒေကို အခြေခံအားဖြင့် လက်ခံ ယုံကြည်သော အများစု ဗုဒ္ဓဘာသာတိုင်းပြည် ဖြစ်သည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ များပြားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ မှန်သလောက်လည်း မှန်ပေမည်။ သို့ရာတွင် အချို့ကျအားဖြင့် အခြား အလားတူ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံများဖြစ်သော ထိုင်းနှင့် သီရိလင်္ကာ နိုင်ငံတို့တွင် မြန်မာပြည်လောက် လူဝင်စားဦးရေနှင့် အမျိုးအစား မများကြောင်း ကို တွေ့ရှိရသည်။ လူမျိုးအနေဖြင့် မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ပိုမို စပ်စသည်။ ဖော်ရွေသည်။ ကူညီလိုသော စိတ်စေတနာရှိသည် ဟူသော အချက်ကို ထည့် သွင်း၍ စဉ်းစားရပါမည်။

မြန်မာပြည်တွင် လူဝင်စား အမျိုးအစားများမှာ အောက်ပါတိုင်း ဖြစ်ပါ သည်။

- ၁။ မြန်မာပြည်ရှိ မြန်မာ၊ ရှမ်း၊ ကရင်၊ ကချင်၊ ရခိုင် အစရှိသော တိုင်းရင်း သား လူမျိုးအချင်းချင်း ဝင်စားသူများ။
 - ၂။ ယခင်ဘဝက အသေဆုံးဖြင့် သေခဲ့ရသဖြင့် ယခုဘဝ မွေးကတည်းကပင် အနာများ အမှတ်အသားများနှင့် ဒဏ်ရာများ ပါလာသူများ။
 - ၃။ ယခုဘဝတွင် အမြားပူးမွေး လူဝင်စားများ။
 - ၄။ ယခင်ဘဝ ဂျပန်၊ ကုလား၊ တရုတ် ဖြစ်ခဲ့သော မြန်မာလူမျိုး လူဝင်စားများ။
 - ၅။ ယခင်ဘဝက အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန် အစရှိသော အနောက်နိုင်ငံသား များ ဖြစ်ခဲ့သော မြန်မာလူမျိုး လူဝင်စားများ။
 - ၆။ ယခင်ဘဝက တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်ခဲ့သော လူဝင်စားများ။
- လူဝင်စား အစစ်အမှန်ဟူ၍ လူဝင်စား သုတေသီများ အနေဖြင့် အောက် ဖော်ပြပါ အချက်အလက်များပေါ်တွင် မှီ၍ လေ့လာစုံစမ်းပြီးမှ လက်ခံပါသည်။
- (က) ယခင်ဘဝ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ယခုဘဝ၌ ငယ်စဉ်အရွယ်က သတိရ ၍ မိမိအလိုအလျောက် ပြန်လည်ပြောပြခြင်း (ဝိဘုများ၊ ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေ များ အိမ်နီးချင်းများထံမှ တစ်ဖန် ပြန်လည် မေးမြန်းစုံစမ်းရပါသည်။)
 - (ခ) အချို့သော သူများသည် ကြီးပြင်းလာသည်အထိ ယခင်ဘဝကို မှတ်မိနေ ပြီး ပြန်လည် ပြောပြနိုင်ခြင်း။
 - (ဂ) ယခင်ဘဝက မိမိနေထိုင်ခဲ့သော မြို့ရွာ၊ နေရပ်၊ နေအိမ်တို့ကို ဤဘဝတွင်

မရောက်ဘူးသော်လည်း မည်သည့် အကူအညီမျိုးမျှ မရရှိဘဲ လိုက်လံပြသနိုင်ခြင်း။

(ဃ) ယခင်ဘဝက မိဘများ၊ သားချင်းဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ၊ အိမ်နီးနားချင်းများ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် မိမိ၏အမည်များကို မှန်ကန်စွာ ပြောပြနိုင်ခြင်း။ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို မှတ်မိခြင်း။ ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်၍ မည်သူမည်ဝါ ဟူ၍ မှန်ကန်စွာ ဖော်ပြနိုင်ခြင်း။

(င) မည်သည့်အရပ်တွင် သေသည်၊ မည်ကဲ့သို့ သေဆုံးခဲ့ရသည်။ အသတ်ခံရလျှင် မည်သူတို့က မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် သတ်သည်ကို အလိုအလျောက် ပြောပြနိုင်ခြင်း။

(စ) ယခင်ဘဝက မိမိအပြင် အခြားသူ တစ်ဦးနှစ်ဦးတို့သာ သိနိုင်သော အတွင်းရေးကိစ္စများ အဖြစ်အပျက်များကို ဖော်ထုတ်၍ ပြောဆိုခြင်း။

(ဆ) ယခင်ဘဝက မိမိကိုယ်တိုင် လျှို့ဝှက် သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ပြန်လည် ထုတ်ပေးနိုင်ခြင်း။

(ဇ) ယခင်ဘဝက မိမိပိုင်ဆိုင် အသုံးပြုခဲ့သော အဝတ်အစားများ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို အခြားအလားတူ ပစ္စည်းများနှင့် ရောနှောထားသော်လည်း မှန်ကန်စွာ ရွေးချယ် ကောက်ယူပြသနိုင်ခြင်း။

(ဈ) ယခုဘဝ၏ မိဘများသည် လည်းကောင်း၊ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များသည်လည်းကောင်း၊ မိခင် ပဋိသန္ဓေမတည်မီ သို့မဟုတ် ကိုယ်ဝန်ရှိပြီးသည့်နောက် သို့မဟုတ် မွေးဖွားခါနီး အချိန်တို့တွင် ထူးခြားသော အိပ်မက်နှင့် အကြောင်းကြား အိပ်မက်များ ရရှိခြင်း။

(ည) ယခင်ဘဝ၏ ရုပ်အဆင်းသဏ္ဍာန်များ၊ အမူအရာများ၊ အလေ့အကျင့်များ၊ ဝါသနာများ၊ အမှတ်အသားများ အစရှိသည်တို့ကို ယခုဘဝ လူဝင်စားတွင်လည်း တွေ့ရှိရခြင်း။

(တ) မွေးခါစကပင် ခြေပြတ်လက်ပြတ် ကိုယ်အင်္ဂါချို့တဲ့ခြင်း သို့မဟုတ် အခြားဒဏ်ရာများပါလာပြီး ယခင်ဘဝက သေခါနီး အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည် ပြောပြနိုင်ခြင်း။

(ထ) ဘဝဟောင်းက သေခြင်းဆိုးနှင့် သေခဲ့ရသောကြောင့် ဓား၊ လှံ၊ သေနတ်၊ လက်နက်၊ ရေမီး၊ မြေ စသည်တို့ကို အထူးပင် ကြောက်ရွံ့ခြင်း။

(ဒ) ယခင်ဘဝက လေ့လာသင်ကြား ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်ခဲ့သော စကားများ၊ စာများကို အတတ်အထန် ပြန်လည် ပြောဆိုနိုင်ခြင်း။

(ဥပမာ-အင်္ဂလိပ် စကား၊ ဂျပန်စကား၊ ပါဠိ)

(ခ) ယခုဘဝ၏ မိဘနှစ်ဦးစလုံးဘက်မှ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် မည်သတစ်ဦးဘစ် ယောက်ျားလုံး မတတ်မြောက် မကျွမ်းကျင်ခဲ့သော စက်မှုလက်မှုပညာ၊ ပန်းချီပန်းပုပညာ၊ အတီးအမှုတ် အဆိုအက ပညာများကို ထူးချွန်စွာ တတ်မြောက်ခြင်း။

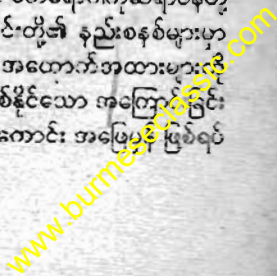
(ဂ) ယခင်ဘဝတွင် သေလွန်ပြီး၍ ယခုဘဝသို့ မရောက်မီ ကြားကာလတွင် တစ္ဆေသရဲ အစရှိသော နာနာဘဝ ဖြစ်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည် ပြောပြနိုင်ခြင်း။ လူဝင်စား အစစ်အမှန်တို့သည် အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းခြင်းရာများ အားလုံးတို့ဖြင့် ပြည့်စုံရမည်ဟူ၍ မဆိုလိုပါ။ သို့ရာတွင် အများအပြား ပြည့်စုံတတ်ကြပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လူဝင်စားနှစ်ဦးက မိမိတို့သည် ကွယ်လွန်သူ ပုဂ္ဂိုလ်မည်သူ မည်ဝါ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို ဖြိုင့်တူ ထွက်ဆိုကြပြန်ပါသည်။ ထိုထက်ပို၍ ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်မှာ ယခင်ဘဝက ပုဂ္ဂိုလ် မသေဆုံးမီကပင် ယခုဘဝတွင် မွေးဖွားသော လူဝင်စားက မိမိ၏ ဘဝဟောင်းအကြောင်းကို တိကျမှန်ကန်စွာ ပြန်လည် ပြောပြနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူဝင်စားများကို လေ့လာရင်း နာမိလောကနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားဆန်းကြယ် ဖြစ်ရပ်အသွယ်သွယ်ကို ကိုယ်တွေ့ သိမြင်ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ရပါသည်။

သိပ္ပံနှင့်နာမ်လောက

ရုပ်လောက၌ အရာဝတ္ထုဟူသမျှ၏ သဘာဝနှင့်ဖြစ်ပျက်မှု ကိစ္စရပ်များကို လူတို့၏ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ မျက်စိ၊ အထိအတွေ့ အစရှိသော အာရုံငါးပါးဖြင့် စုံစမ်းလေ့လာတွေ့ထိ သိရှိခဲ့စားနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် နာမ်လောက၊ ဝိညာဉ်လောကတွင်မူ သာမန် အာရုံငါးပါးအနေဖြင့် တိုက်ရိုက်တွေ့ထိ သိရှိတိုင်းထွက်နိုင်သော အခိုင်အမာ အကောင်အထည် ပစ္စည်းများနှင့် ဆက်ဆံခြင်းမျိုး မဟုတ်သည့်အတွက် သာမန်သိပ္ပံသုံး စက်ကိရိယာများကို အသုံးပြု၍ ပရေချေ။

သမိုင်း ပညာဆရာတော်များ၊ တရားသူကြီးများ၊ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်တို့၏ နည်းစနစ်များကိုသာလျှင် အသုံးပြုရသည်။ ယင်းတို့၏ နည်းစနစ်များမှာ ကား ယုံကြည်စိတ်ချရသော သက်သေသာဓက အဟောင်းအထားများကို ရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခြားဖြစ်နိုင်သော အကြောင်းခြင်းရာတို့ကိုပါ ထည့်သွင်း စဉ်းစားခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း အပြေပင် ဖြစ်ရပ်

မှန်များကို ရရှိနိုင်သည်။ လူဝင်စားသုတေသန လုပ်ငန်းအစီအစဉ်တွင် အရေးကြီးဆုံး အချက်မှာ သက်သေများ မလိမ်မညာနိုင်အောင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများ ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူဝင်စား မသောင်း
မသောင်းဆိုသော လူဝင်စား မိန်းကလေးတစ်ဦးကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၁၀)ခန့်က ဟော်ဘွယ်မြို့နယ် ဘတ္တကောင်းကုန်းရွာတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။ သောင်းဆိုသော မိန်းကလေးကို အဖ ဦးတက်စိန်၊ အမိ ဒေါ်ဒေါ်တို့မှ ၁၉၄၅ နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၅)ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် အသက် (၆၀) ပါးရှိပေပြီ။

လူဝင်စား မသောင်းက သူ၏ အတိတ်ဘဝအကြောင်းကို ဤသို့ ပြောပြပါသည်။

အတိတ်ဘဝက ကျွန်မနာမည် မမြစိန်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ အဖေ ဦးပုတိုး၊ အမေ ဒေါ်ရေကြီးတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ (၅)ယောက်ရှိကြပြီး မမြစိန်၊ မမြချိန်၊ ကိုတင်လှ၊ ကိုတင်ကြည်နှင့် မခင်ဆင့်တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဇာတိက ပေကုန်းရွာဖြစ်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အလုပ်ဖြစ်သော စပါးကြိတ်လုပ်ငန်းကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကာလဟာ စစ်ကြီးကာလအတွင်း ဖြစ်ပြီး ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းများ ရှားပါးတာကြောင့် ကြိတ်လုပ်ငန်းတွင် အသုံးပြုရန် လိုအပ်တဲ့ သံတိုမယ်နများ လိုက်လံဝယ်ရာတွင် ဂျပန်တပ်ဆုတ်များနဲ့ လမ်းမှာ ထိပ်တိုက် တိုးမိပါတယ်။

ဂျပန်တွေဟာ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ လေးယောက် (မြစိန်၊ မြချိန်၊ ကိုထွန်းစိန်၊ ဦးမောင်တူး) တို့ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လေးယောက်ကို ဂျပန်တွေ ဖမ်းသွားတဲ့ အချိန်ဟာ ဆွမ်းခံဝင်ချိန်လို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်။ ရာသီဥတုဟာ နွေဦးပေါက်ပေမယ့် ကောင်းကင်မြူများ အုံ့ဆိုင်းနေတာကို မှတ်မိနေပါသေးတယ်။

စည်ပင်မော်တော်ကား တံတားကြီး၏ မြောက်ဘက်၊ ချောင်းအနောက်ဘက်ကမ်း ကွမ်းခြံရေတွင်း၊ ရေတွင်းနုတ်ခမ်းဝတွင် လေးယောက်စလုံး တန်းစီစေ၍ အားလုံးများ ဂျပန်စစ်သားတစ်ဦးက ဓားကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျန်မတို့ ဇက်များကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်ကြပါတယ်။

ကျွန်မဟာ ဓားထိလိုက်တာကို ကောင်းစွာ မှတ်မိပြီး ကျင့်ခန့် နောက်ဆုံးခံစားလိုက်ရကာ မေ့လျော့ သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

ယခုဘဝ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ဦးတက်စိန်ကို ယခင်ဘဝကတည်းက ကျွန်မကောင်းစွာ ခင်မင်သိရှိပါတယ်။ ပေကုန်း မီးရထားဂိတ် မြောက်ဘက်ကားလမ်းရှေ့ဘက်ရှိ ခဲစခန်းတွင် ဦးတက်စိန် ရဲအဖြစ် အမှုထမ်းနေတာကို ကောင်းစွာ သိပါတယ်။

မိတ္တီလာမြို့ကို အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ ဝင်ရောက်သိမ်းဆည်း၍ အမြောက်ကြီးများ ပစ်နေတာကိုလည်း ကောင်းစွာ မှတ်မိရုံမကပါဘူး။ လေကြောင်းမှ အင်္ဂလိပ်လေယာဉ်များ အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်ခဲ့တာကိုလည်း မှတ်မိနေပါသေးတယ်။

ကျွန်မနဲ့အဖော် စုစုပေါင်းလေးဦးကို စည်ပင်တံခါးမြောက်ဘက် လယ်ကွင်းပြင်ထဲမှ ရေတွင်းဝတွင် တန်းစီ၍ သက်မြတ်ခဲ့ရာတွင် အားလုံး သေဆုံးသည်ဟု ထင်ခဲ့ပါသော်လည်း ယခုဘဝကျမှ ကျွန်မနှင့် ညီမတော်သူသာ သေဆုံးကြောင်း သိရပါတယ်။ အတူ ဓားခုတ်ခံရသော ဦးထွန်းစိန်နှင့် ဦးမောင်တူးတို့ မသေဘဲ ဒဏ်ရာများ ရရှိသည်ဟု သိရပါသည်။

ဦးထွန်းစိန်မှာ နားရွက်တစ်ဖက်ပြတ်၍ ပါးရွဲသွားပါတယ်။ သူတို့ကို မြင်မြင်ချင်းပဲ အံ့အားသင့်ကာ မှတ်မိပါတယ်။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်က ဘဝဟောင်းမိဘများအိမ်ကို သွားရောက်ပြီး မိမိကျောင်းခဲ့သော နွားများ၊ မိမိအသုံးအဆောင်များနှင့် မိမိ ဓိသားစုပိုင်ဆိုင်သော လယ်ကွင်းများကို ပြသနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မအခု သိရှိချက်နဲ့ မှတ်မိသမျှတွေဟာ အိပ်မက် မက်သလို မဟုတ်ဘဲ မည်သူမျှ မပြမသဘဲ ကျွန်မညာဏ်နဲ့ ထင်ရှားစွာ မှတ်မိနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ယခင်ဘဝနှင့် ယခုဘဝ နှိုင်းယှဉ်ပါက ကျွန်မအနေဖြင့် ယခင်ဘဝထက် ယခုဘဝကို ပို၍ နှစ်သက်ဖော်ရွှင် ကျေနပ်မိပါတယ်။ ယခင်ဘဝက ရှာဖွေ စားသောက်ရသည်မှာ ကျီးလန့်စာစားဖြစ်၍ မလွတ်မလပ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။

ယခုလို မိမိ အတိတ်ဘဝအကြောင်း ပြန်လည် ပြောပြခြင်းကို ဝမ်းနည်းမှုနှင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ မရှိပါ။ ငယ်စဉ်ကတော့ အတိတ်ဘဝက အသတ်ခံရတဲ့ ရေတွင်းနေရာနားရောက်ခဲ့ရင် ကျွန်မဟာ ကြောက်လန့်မိပြီး ကြက်သီးမွေးကြီးများ ထမိပါတယ်။ ယခုအခါ အခြေအနေတွေ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲသွားတာကြောင့် အဆိုပါ ရေတွင်းကိုတောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘဝဟောင်းနှင့် ဘဝသစ်တစ်ဆက်တည်းလို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ လူသေလျှင် လူပြန်ဖြစ်သည် ဟူသော ယုံကြည်မှု အစွဲကြောင့် ကျွန်မအနေနဲ့ သေဆုံးခြင်းကို တစ်ခဏမျှ အိပ်စက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်ထားပါတယ်။

လူဝင်စား မသောင်း၏ ဖခင် ဦးတက်စိန်ကလည်း ဤသို့ ထွက်ဆိုထားပါ၏။

“ဂျပန်ခေတ်တုန်းက မမြစိန်အား ကောင်းစွာ သိရှိ၍ စစ်အတွင်းကာလ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည့်အတွက် သံတိုမယ်နများ ရှာဖွေဝယ်ယူခြင်း အလုပ်ကို မပြုကြရန် ပြောခဲ့ရာ သူမက စိုးရိမ်စရာမရှိကြောင်းဖိမိ မကြောက်လန့်ကြောင်း ပြောပါသည်။ နောက် နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် မမြစိန်အပါ လေးယောက်အား ဂျပန်တပ်မှ ဖမ်းဆီးသွား၍ ရေတွင်းထဲသို့ ခုတ်ချသတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဟု ကြားသိရသည်။

မကြာမီတွင် သူမသည် ကျွန်တော်အား ‘ဦးဘက်စိန် ရှင်တို့အိမ် လာနေမယ်’ ဆိုပြီး ဘဏ္ဍာကျောင်းကုန်းရွာ နေအိမ်အတွင်း ဝင်ရောက်လာသည်ကို အိပ်မက်မြင်မက်ပါတယ်။ ဘဝဟောင်းမှ မိသားစုကလည်း အိပ်မက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်၏နေအိမ်သို့ လာရောက်၍ သူတို့၏သမီး ဒီမှာ လာရောက် နေထိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက် လာရောက် ကျွန်တော် ခေါ်ကြောင်း အိပ်မက်မြင်သဖြင့် လာရောက်စုံစမ်းကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ဇနီး မဒေါ်တွင်လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ပဋိသန္ဓေ တည်နေသောအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ပိန္နဲ ထူးသည်မှာ မသောင်းအား မွေးဖွားလာသော အချိန်တွင် သူမ၏ ဦးခေါင်းနောက်ဘက်၌ ဓားဒဏ်ရာ အမာရွတ် အမှတ်အသားကြီးတစ်ခု ထင်ရှားစွာ ပါလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

စာရေးသူကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးကြည့်ရာ မသောင်းဦးခေါင်း ဘယ်ဘက် နောက်ဘက်နေရာတွင် (နှစ်လက်မ) အမာရွတ် စင်းကြောင်းကြီးတစ်ခုကို မွေးရာပါ အမှတ်အဖြစ် ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

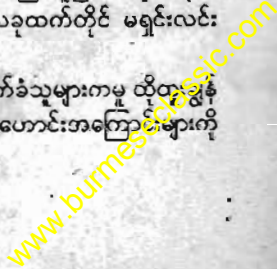
အခန်း (၂၅)

တစ်ခါတစ်ရံ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်တွင် အတတ်ပညာတွင် အလွန် ထူးချွန်သော ကလေးသူငယ်များ ပေါ်ပေါက်လာတတ်၏။ သူတို့သည် မိမိတို့အား သင်ကြားပို့ချသော ဆရာများထက်ပင် သာလွန်၍ တတ်မြောက်ကြ၏။ ထူးကဲစွာ ထက်မြက်ကြ၏။ သူတို့၏ မိဘဘိုးဘွား မိုးမိုးစဉ်ဆက်ကို လေ့လာစုံစမ်းကြည့်သော အခါ ထိုမျိုးမိုးအစဉ်အဆက် တစ်လျှောက်လုံးတွင် ယင်းကလေးများကဲ့သို့ တတ်မြောက်သော အတတ်ပညာရှင်များ မရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

လူတို့၌ ဂျင်း(စ်) (Genes) ခေါ် အခြေခံမျိုးစေ့ ဝီလေ့များ ရှိကြသည် မှန်၏။ ဝီလေ့များသည် လူအသီးသီးတို့၏ ပင်ကို အကျင့်စာရိတ္တ အကောင်းအဆိုး၊ ပညာအရည်အချင်း၊ အဆင့်အတန်း၊ ဝါသနာအမျိုးအစား၊ ကျွမ်းကျင်မှု အခြေအနေ အစရှိသည်တို့ကို ပဋိသန္ဓေတည်စကပင် သတ်မှတ်ပြဌာန်းပြီးသား ဖြစ်သည်။

များသောအားဖြင့် ဘိုးဘွားမိဘတို့၏ မိုးစေ့ဝီလေ့များဖြင့် တူညီကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ မိဘဘိုးဘွားတို့၏ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ သဘာဝကို ဆန့်ကျင်သည့်အလား ထူးခြားသော ကလေးသူငယ်များကို မွေးထုတ်လိုက်သည် ဟူ၍ ယူဆရပေမည်။ သို့တည်းမဟုတ် ယင်းတို့သည် မတော်တဆကံအားလျော်စွာ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်ပေါက်လာကြသည် ဟူ၍ ထင်မှတ်ရပေမည်။ ဤပြဿနာကို လီဝဲသီပွဲ ပညာရှင်တို့သည် ယခုထက်တိုင် မရှင်းလင်းနိုင်သေးချေ။

ဘဝပြောင်းဝါဒ (ဝါ)လူဝင်စားကို ယုံကြည်လက်ခံသူများကမူ ထိုထူးချွန်သော ပါရမီရှင် ကလေးသူငယ်တို့သည် မိမိတို့၏ ဘဝဟောင်းအကြောင်းများကို

တစ်စီးတစ်စီမျှ မပြောကြသော်လည်း သက်ဆိုင်ရာ ပညာရပ်များကို ယခင်ဘဝ အဆက်ဆက်က ကျင့်ကြံလေ့လာပြီး အထပ်ထပ် အကြိမ်ကြိမ်ပွားများ စုဆောင်းခဲ့သော အထုံပါရမီများကြောင့်သာလျှင် ယခုဘဝတွင် ထူးကဲတတ်မြောက်ကြသည်ဟု ဆိုကြ၏။

ထူးခြားချက်မှာ အဆိုပါ ဉာဏ်ကြီးရှင် (၀၁) ထူးချွန်ပါရမီရှင် ကလေးတို့သည် အစွမ်းသတ္တိတစ်ခုသာလျှင် ထင်ရှား၍ အခြားသတ္တိများ ဆုတ်ယုတ်ပုံ ဖျင်းနေတတ်၏ သို့မဟုတ် အခြားကလေးများနှင့် သိပ်မထူးခြားလှပေ။ ကပ်နည်းဆိုရသော် ထိုကလေး အသိဉာဏ်၏ အဂီတအပိုင်းတစ်ခု (ဥပမာ-မှတ်ဉာဏ်) သာလျှင် ထူးထူးခြားခြား ဖွံ့ဖြိုး၍ အခြား အစိတ်အပိုင်းများမှာ မတိုးတက်ဘဲ ရှိနေတတ်၏။

ပိဋကတ်မောင်ထွန်းကြိုင်

တောင်ကိုးပါးနန်းပညာသင်္ချာ အလွန်ထူးချွန်သော သုံးနှစ်သားကလေး

ဥပမာ ဉာဏ်ကြီးရှင် ဂဏန်းပိဋကတ်ကလေးများမှာ ထိုသို့ တစ်ဖက်စောင်းနင်း မညီမညာ အသိဉာဏ် ကြီးထွားနေသူများ ဖြစ်၏။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တစ်ခါ တစ်ရံ ပေါ်ပေါက်သော ကလေး ဓမ္မကထိကများမှာ ဤကဲ့သို့ ကလေးထူးကလေးဆန်းများ ဖြစ်ကြ၏။

တစ်ခါက ကြို့ပင်ကောက်မြို့တွင် ကြာနီကန်ဆရာတော် ဦးလှိုင်လင်းစားသည်ဟု နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သော ကိုရင်လေး ရှင်ကေသရစာရဆိုလျှင် ကြာနီကန်ဆရာတော်ကြီး၏ အသံနေ အသံထားအတိုင်း တရား ဟောပြောနိုင်သည်ဟု ဆို၏။ သူ့ကို ကြာနီကန်ဆရာတော် ဝင်စားသည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြရ၏။

လွန်ခဲ့သော (၇)နှစ်ခန့်ကလည်း ကညွတ်ကွင်းမြို့ မြို့မှ အစိုးရမူလတန်းကျောင်းသား မောင်ရဲကျော်ထက်သည် ငါးနှစ်သားအရွယ် ကျောင်းနေခါမှ ဖြစ်သော်လည်း မသင်ကြားရသေးသော ဂဏန်းများ၊ ကိန်းကြီးများကို အရွယ်နှင့် မလိုက်၊ အတန်းပညာနှင့် မလိုက်အောင် နှုတ်မေးပစ္စည်းများကို စိတ်ဖြင့် ချက်ချင်း ပေါင်းပြု နုတ်ပြန်နိုင်လေသည်။

သူသည် ခုဂဏန်းများသာမက ဆယ်ဂဏန်း၊ ရာဂဏန်း၊ ယောင်ဂဏန်းများနှင့် ထို့ထက်ကြီးသော ကိန်းကြီးများကို မေးသမျှ စိတ်ဖြင့် ပေါင်းပြု နုတ်ပြုနိုင်သည်။ အမြောက်အလီများလည်း မေးလိုက်တိုင်း ချက်ချင်း ဒက်ခနဲ ကွက်တိုဖြေဆိုနိုင်သည် ဆို၏။ သာမန်လူကို သင်ကြားပေးလျှင် ဤမျှနှင့် တတ်ရန် မလွယ်။ မောင်ရဲကျော်ထက်နှင့် ကိုရင်လေး ရှင်ကေသရစာရတို့သည် အတိတ်ပါရမီဉာဏ်ကြောင့်သာ ဤကဲ့သို့ တတ်သိကြခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ အဆိုပါ ကလေးများ၏ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စနှင့် ထူးခြားစွမ်းရည်များ အကြောင်းတို့ကို ဘာတစ်ခုမျှ မကြားသိရတော့ပေ။

လူဝင်စားဆိုသော ကလေးသူငယ်သည် သူ ယခင်ကဝအကြောင်း မှတ်မိသမျှကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုရာမှ အတန်ကြာလျှင် မှေးမိန့် ပျောက်ကွယ်သွားသလို အံ့ဖွယ်ထူးချွန် ဉာဏ်ကြီးရှင် ကလေးသူငယ်တို့သည်လည်း ကာလအတန်ကြာ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း မှေးမိန့်ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

လူဝင်စားပိဋကတ်မောင်ထွန်းကြိုင်

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၈၀)ခန့်က ဧရာဝတီတိုင်း၊ ပန်းတနော်မြို့နယ်၊ မင်းဆယ်ရွာတွင် အလွန် ထူးခြားသော ပါရမီရှင် ကလေးငယ်တစ်ဦး ပေါ်ထွက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုကလေးငယ်မှာ ငါးနှစ်သား အရွယ်နှင့် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဒက်ခနဲနက်နဲသော တရားတော်များကို ဟောပြောပြန်နိုင်သဖြင့် ပိဋကတ်မောင်ထွန်းကြိုင် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အဘိဓမ္မာ မောင်ထွန်းကြိုင်ဟူ၍ လည်းကောင်း ကျော်ကြား ထင်ရှားခဲ့လေသည်။ မောင်ထွန်းကြိုင်၏ မိဘများသည် စာပေကျမ်းဂန် တတ်ကျွမ်းသူများ မဟုတ်ကြဘဲ သူသည် ပိဋကတ်သုံးပုံကို အာနု

www.burmeseclassic.com

ဆောင်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်ကို ဂယနတ ရှင်းလင်း ဟောပြောပုံမှာ ပညာရှိဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

မောင်ထွန်းကြိုင်သည် အတိတ်ဘဝအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောနိုင် သဖြင့် အံ့ဩဖွယ် လူဝင်စားကလေး တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ့အကြောင်းကို (Lama Anagarika Govinda) လားမား အနာဂါရိတဂေါဝိဒနီ၏ (THE WAY OF THE WHITE CLOUDS) စာအုပ်တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့၏။

မောင်ထွန်းကြိုင်ကို ၁၂၈၁ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆုတ် (၂)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင် ပန်းတနော်မြို့နယ်၊ မင်းဆယ်ရွာ၌ အဘ ဦးဘမောင်၊ အမိ ဒေါ်မယ်ရီတို့မှ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မောင်ထွန်းကြိုင်၏ ထူးခြားချက်မှာ စိပ်ပုတီးကို လည်ပင်းဆွဲ၍ သင်္ကန်းရောင် (အဝါရောင်) အင်္ကျီလက်ရှည်ကလေးကို အမြဲ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိ သည်။ အသက် လေးနှစ်သားအရွယ်မှစ၍ မြဲစောင်ကို သင်္ကန်းဝတ်သကဲ့သို့ မြဲ ပြီး ညီငယ်နှင့်အတူ ဆွမ်းခံတမ်း၊ တရားဟောတမ်း၊ ကစားလေ့ ရှိသည်။

မောင်ထွန်းကြိုင်မှာ ပန်းတနော်မြို့ အနောက်ရပ် ယွန်းကျောင်းတိုက်မှ ကျမ်းတတ်အကျော် ဆရာတော်ကြီး ဦးပဏ္ဍိစ္စ (၁၂၈၇-၁၂၇၇) ဝင်စားသူ ဖြစ် သည်။ ဆရာတော်ကြီး ဦးပဏ္ဍိစ္စမှာ မူလက ရတနာပုံနေပြည်တော်တွင် သီတင်း သုံးတော်မူခဲ့လေသည်။ သက်တော် (၂၀)အရွယ်၌ မင်းတုန်းမင်းကြီးက ရဟန်းပြု ပေးတော်မူသည်။ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်လှသဖြင့် ပထမ စာတော်ချအဖြစ် ချီးမြှောက်၍ နောင် စကတိုက်ကို လှူဒါန်းသော်မူလေသည်။

သီပေါမင်း ပါတော်မူပြီးနောက် ဦးပဏ္ဍိစ္စသည် ပန်းတနော်မြို့သို့ ကြွရောက် တော်မူခဲ့ပြီး အနောက်ရပ် ယွန်းကျောင်းတိုက်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီး ဦးပဏ္ဍိစ္စသည် ၁၂၇၇ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း (၃)ရက်နေ့တွင် 'ပျံ လွန်တော်မူခဲ့လေသည်။ ကိုဘမောင်နှင့် မမယ်ရီတို့သည် အလွန် ဆင်းရဲကြ သည်။ မောင်ထွန်းကြိုင် လေးနှစ်သားအရွယ်တွင် မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့ အပိုင် ကျုံလတာရွာသို့ ခေတ္တ ပြောင်းရွှေ့ပြီး စီးပွားရှာကြသည်။ ကိုဘမောင်က ပျိုး နုတ်ကောက်စိုက် အလုပ်လုပ်သည်။ မမယ်ရီက သင်ဖြူဖျာရက်သည်။

ထို့နောက် ပန်းတနော် မင်းဆယ်ရွာသို့ တစ်ဖန် ပြန်လာကြသည်။ လေ့ဖြင့် မိသားစု ပြန်လာစဉ် ဘိုကလေးမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ခေတ္တ ဝင်နားကြသည်။ ကိုဘမောင်တို့က မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို သွားရောက် နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ပြန်လည် ထွက်ခွာမည်ဖြစ်၍ မောင်ထွန်းကြိုင်က သူတော်ကောင်း အိမ်တစ်အိမ် သို့ ပို့ပေးပါ။ တရားဟောလို့ပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဦးရွှေစိုး ဆိုသူ၏

အိမ်သို့ ပို့ပေးကြရလေသည်။ ထိုအိမ်တွင် မောင်ထွန်းကြိုင် တရားဟောလေ သည်။ ထိုစဉ်က အသက်လေးနှစ်နှင့် ရှစ်လအရွယ်သာ ရှိသေးသည်။

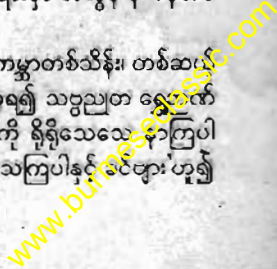
မောင်ထွန်းကြိုင်ကို ဆရာတော်များနှင့် ရဟန်းလူထွက်များက ပါဠိစာပေ များကို မေးမြန်းကြရာ ရဲဝံ့မှန်ကန်စွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ မေးမြန်းသော ဆရာ တော်များတွင် ဆရာတော် ဦးသုဘောဂလည်း ပါဝင်သည်။ ယင်းဆရာတော်မှာ တောင်တွင်းကြီးမြို့ မြောက်ဘက် (၁၂) မိုင်ကွာ အရပ်ရှိ ရဟန်းကျွန်း၌ သီတင်း သုံးတော်မူသော အရှင်သူမြတ် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်သည် မောင်ထွန်းကြိုင်လေး တရားဟောရာ ဓနဖြူမြို့သို့ ကြွလာပြီး ပါဠိကျမ်းဂန်လာ စာအချို့ကို မေးမြန်း တော်မူသည်။ မောင်ထွန်းကြိုင်က မေးလာသမျှ ပါဠိစာပေများကို မကြောက် မရွံ့ ရဲဝံ့မှန်ကန်စွာ ဖြေဆိုပြခဲ့လေသည်။

မောင်ထွန်းကြိုင် ပန်းတနော်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ စိန်တန်ဆောင်း ကြီးအတွင်း၌ တရားပွဲ ကျင်းပခဲ့သည်။ တရားနာပရိသတ်များထဲမှ ဦးဖိုးကြီး ဆို သူက စိတ်ကူးပေါ်လာသဖြင့် သူ့အိမ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးများ ဆွမ်းကပ်မည် ဟုဆိုကာ မောင်ထွန်းကြိုင်ကိုပါ ဖိတ်ကြားထားလေသည်။

ဆွမ်းကျွေးပွဲတွင် ယွန်းကျောင်းတုန်းကြီး ဦးဇာဂရနှင့် မောင်ထွန်းကြိုင်တို့ ဆုံမိပြီး ကော်ရှင်းသို့ လိုက်ချင်သည်ဟု ပုဆားလွန်းသဖြင့် ခေါ်သွားရသည်။ ကျောင်း သို့ရောက်လျှင် မောင်ထွန်းကြိုင်က သူ ဆရာတော်ဘဝက ကိုရိုးစက်ခဲ့သည့် ခဲတင်၊ စီးခဲ့သည့်လောင်းလေ၊ ဖတ်ခဲ့သည့် ကမ္မဝါစာတို့ကို မှန်ကန်စွာ ပြောပြ သည်။ ဦးဇာဂရက 'မင်း ဘုန်းကြီးဘဝက ပျံလွန်တော်မူပြီးနောက် ဘာဖြစ်သေး သလဲ'ဟု မေးမြန်းရာ 'အုတ်လောင်တိုက်နားက ညောင်ပင်ကြီးမှာ ရှက်စိုးဖြစ် တာ သုံးနှစ်ကြာတယ်'ဟု ပြန်ဖြေသည်။

မောင်ထွန်းကြိုင်သည် အသက် ငါးနှစ်မှ ရှစ်နှစ်ခန့်အထိ ရန်ကုန်း၊ မန္တလေး၊ မော်လမြိုင်၊ မြိတ်၊ ထားဝယ်၊ ဝါးခယ်မ၊ ဘိုကလေး၊ မော်လမြိုင်ကျွန်း၊ ဓနဖြူ၊ ညောင်တုန်း၊ ကျုံပျော်၊ ဟင်္သာတ၊ ပုသိမ် အစရှိသည့် မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်သို့ လိုက်လံ ဟောပြောခဲ့ရသည်။ သူ ဟောပြောသောတရားမှာ အလွန် နက်နဲသိမ်မွေ့သော ဗုဒ္ဓတရားတော် ဖြစ်သည်။

'လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရှစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ တစ်ဆယ် ခြောက်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီပြည့်မရ၍ သဗ္ဗညုတ ရွှေသင်္က တော်ဖြင့် ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်ကို ရှိရှိသေသေ နာကြပါ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် မောင်ထွန်းကြိုင်ကလေးကို မရိုသေကြပါနှင့် ဝင်ဗျား'ဟု၍

အစချီကာ ဟောပြောသည်။

ဟောပြောရာ၌ ဒုစရိုက် (၁၀)ပါး၊ ပုညကြိယာ (၁၀)ပါး၊ ပါရမီ (၁၀)ပါး၊ ဗုဒ္ဓိသ (၃)ပါး၊ ခန္ဓာ (၅)ပါး၊ ဇောဓိပက္ခိယတရား (၃၇)ပါး၊ သမ္ပပ္ပဓာန် (၄)ပါး၊ ကုဒ္ဓိပါဒ် (၄)ပါး၊ ကုန္ဒြေ (၅)ပါး၊ ဗိုလ် (၅)ပါး၊ ဇောဇွင် (၇)ပါး၊ စသည်တို့ကို ပါဠိဘာသာနှင့်တကွ မြန်မာလို အနက်ပြန်၍ ရှင်းလင်းဟောပြောသည်။ ခက်ခဲနက်နဲသော အဘိဓမ္မာတရားကိုလည်း ရှင်းလင်းဟောပြောသည်။ ထို့ပြင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားတော်ကိုလည်း ရှင်းလင်း ဟောပြောသည်။

မောင်ထွန်းကြိုင်သည် မြို့ရွာအများသို့ လှည့်လည် တရားဟောပြောခဲ့သည်။ သူ့ကို ဟိန္ဒူကမိတ် သည်မြို့ကမိတ်နှင့် ရှိခဲ့သည်။ အံ့ချီးဖွယ်ကောင်းသဖြင့် လူပရိသတ်သာမက ရဟန်းပရိသတ်များကပါ သူတရားပွဲသို့ လာရောက်ကြသည်။ ပရိသတ် (၅၀၀)ကျော် (၆၀၀)အထိ စည်ကားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့ရွှေတိဂုံစေတီတော် ဇရပ်တန်ဆောင်းများတွင် တစ်နေ့ တစ်နေရာစီ ရွှေပြောင်းဟောခဲ့ရာ (၁၀)ရက်တိတိ ကြာခဲ့သည်။

မောင်ထွန်းကြိုင်ကို တိုယ်တွေ့ မျက်မြင်ကြုံခဲ့ရသော စာရေးဆရာ ငွေဥဒေါင်းက ဤသို့ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ဖူးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ရိုသေမှု တောင်ကျွန်းခရိုင် ပိဋကတ်မောင်ထွန်းကြိုင် ဟူ၍ ဥက္ကောဋေယျ ဝေါပေါက်ခဲ့ဖူးသည်။ မောင်ထွန်းကြိုင်သည် ငါ့နှစ်သားအရွယ်နှင့် ပိဋကတ်မှ စာကြီးပေကြီးများကိုပင် ဟောနိုင်သည်။ ကမ္မဝါစာပင်ဖတ်နိုင်သည်ဟု ဆိုကာ အခုပထမက လှည့်လည်၍ တရားပွဲကြီးများ ခြံခိုခြံမိသကဲ့သို့ပင်သည်။ ရွာလုံးကျွတ်မှ အတီးအမှုတ်အိုးပွဲဖြင့် ကြိုဆို၍ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှ အကြီးဆုံးသော ဇရပ်ကြီးတွင် တရားပွဲကြီး ဝဲခိုးကျင်းပသည်။

(စာဝက်ပါ) ပထမတွဲ)

ထိုခေတ်က မောင်ထွန်းကြိုင်၏ အမည်သည် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ပျံ့နှံ့ထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့သည်။ သူ့အကြောင်းကို သတင်းစာများကလည်း ရေးသားဖော်ပြကြသည်။ စာအုပ်များ ရေးသား၍လည်း ထုတ်ဝေရောင်းချကြသည်။ ထို့ပြင် သူ့အကြောင်းကို ကဏ္ဍများ ဖွဲ့ဆိုကြသည်။ သီချင်းများ ရေးစပ်၍လည်း သီဆိုကြသည်။ ယင်းတို့အနက် (၁)လမ်း ဆရာမောင် ရေးသား၍ နာမည်ကျော် အငြိမ်မင်းသမီး အိန္ဒိယမစ်နို သီဆိုသောသီချင်းမှာ လွန်စွာ ကျော်ကြား လူကြိုက်များခဲ့သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ သာသနာအတွင်းပေမို့ လောကုတ္တရာ ဘာသာအရင်းကိုဖြင့်

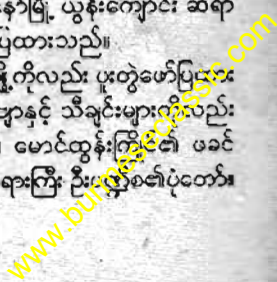
(ဪ) စာမေ့ခန့် ခင်းခဲ့တာက မောင်ထွန်းကြိုင် အမည်ထူးပေသည် ဆန်းပေသည်။ (မှန်ပါပေအတည်း) အဘိဓမ္မာ ဓမ္မောသဘောကိုလ သုတ်ဝိနောယာစာဖြေလို ဟောခဲ့တာကြောင့် ပြောဖွယ်အရပ်ရပ်မှာဖြင့် ကမ္ဘာတည် မြန်မာပြည်မှာဖြင့် ဓမ္မာကထိက ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တစ်ဦး (၂)။ ထူးပေသည်၊ ဆန်းပေသည်။ (မှန်ပါပေအတည်း)။

တောင်ကျွန်းဇမ္ဗူဒီ၊ လက်ယာမြေမတီး၊ ဓမ္မာရွှေစံရွှန်းလိုလာသည်။ ပန်းတနော် မင်းဆယ်နဂရ ခပင်းနယ် အဝဝ၊ စံရမမိ (၂)။ တွေးရစ်ဖို့ စကားအတည်း၊ လေးနှစ်သား၊ ဇာမနည်(၂) ကိုဘမောင် အမည်၊ မမယ်ရီ၊ ပတ္တမြားကြက်မှားအားထုတ်ခါ ပအတည်း (ရှေးဘဝ ကုသလအညီ-၂)။ ဓမ္မကထိက မောင်ထွန်းကြိုင်အမည်၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ နှုတ်ငုံဆောင်နိုင်ကြသည်၊ ဟုတ်ပေသည်။ ဘဒ္ဒ ဤကမ္ဘာ မုတ်စရာ တွေးကြည်၊ သဗ္ဗဗုဒ္ဓိ၊ ဆုပတ္တနာတောင်းသည်။ သတ္တဝါအပေါင်းကို အောင်ကြောင်းမျှော်ရည် ရှိသမျှ တောင်ကျွန်းမဟီ (၂) (ရှေးဘဝ ကုသလအညီ) (ဓမ္မကထိက မောင်ထွန်းကြိုင်အမည်) (၂)၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ နှုတ်ငုံဆောင်နိုင်ကြသည်၊ ဟုတ်ပေသည်။

(ပုတ်စာပိုး) ပိဋကတ်ရွှေစာ ပြည်ရွာအတွင်းမှာလ အသေအချာ လင်းခဲ့တာက၊ ဓမ္မကထိက အခြေညီ၊ သတင်းကြားနှင့် မယုံကြည်၊ အချို့လူက ပြောကြပေသပ၊ နဂိုမူလ သဘောမှာတော့ ကုသလပါရမီ၊ ရှုကြဖို့စာစီ၊ ရုပ်ပုံစိုတိုဘလောက်ကိုလ၊ အဟုတ်ပ ကြည်ညိုဖို့ ရောက်ခဲ့တာက မပြတ်မလပ်သာပ တကယ်ကြည်၊ မောင်ထွန်းကြိုင်၏ ပါရမီ၊ မြန်မာပြည် ဟံသာဝတီအတွင်းမှာလ၊ ဖက်ပြိုင်လို့မသိ စံတုမမိ၊ ရှေးဘဝကုသလ ပညာအတည်း။ (၁)လမ်း ဆရာမောင် စာသွင်း၊ နဝင်းအေးကြည်၊ မစိန်မို့ ဆိုရပြန်တော့သည်။

ထိုခေတ်က ပိဋကတ်မောင်ထွန်းကြိုင်အကြောင်း ရေးသားထုတ်ဝေသော စာအုပ်များတွင် ဝိသေသထူးသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဓမ္မကထိက သုံးဘဝကျူး မောင်ထွန်းကြိုင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအမည်ရှိ စာအုပ်မှာ အထူး စုံလင်သည်။ ထိုစာအုပ်တွင် မောင်ထွန်းကြိုင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းနှင့် ပန်းတနော်မြို့ ယွန်းကျောင်း ဆရာဟော်ဘုရားကြီး၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းတို့ကို ဖော်ပြထားသည်။

မောင်ထွန်းကြိုင် ဟောပြောသော တရားအချို့ကိုလည်း ပူးတွဲဖော်ပြထားသည်။ မောင်ထွန်းကြိုင်အကြောင်း ဖွဲ့ဆိုသော ကဗျာနှင့် သီချင်းများကိုလည်း ဖော်ပြသည်။ ထို့ပြင် မောင်ထွန်းကြိုင်၏ ဓာတ်ပုံ၊ မောင်ထွန်းကြိုင်၏ ဖခင်ကိုဘမောင်၏ ဓာတ်ပုံ၊ ယွန်းကျောင်း ဆရာဟော်ဘုရားကြီး ဦးပုထိုး၏ပုံတော်၊

ထိုစဉ်က လက်ရှိ ကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးဇာဂရ၏ ပုံတော် စသည်တို့ကိုပါ ဖော်ပြထားသည်။

လယ်တီတရားသတင်းစာ အယ်ဒီတာ၊ ကျွန်ုပ်လတ်ဆရာချစ် စီရင်ရေး သားသော ကဗျာသီရိကျမ်း ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင်လည်း ပိဋကတ်မောင်ထွန်းကြိုင် အကြောင်းကို လေးချိုးကဗျာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဂုဏ်ပြုဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်။

သောအဋ္ဌာဒ္ဒိကေမှာတော့ ၁၂၈၆၊ ကောလာဟလ မှီနေကြတာက (အိုဗျာ) ပိသေသရယ်တဲ့ မောင်ထွန်းကြိုင်။

ဪ သွန်းဖို့ကောင်းလိုက်ပါဘီ၊ ယွန်းကျောင်းရယ် ထေရ်မဟာရှင်ဟု နေပမာအသွင် ၎င်းဆရာတော်ဘုရားရယ်က၊ မူတစ်သွင် လူဝင်စားသည်ဟု၊ လောကခံ ပြောသံစကားကိုဗျာ၊ ကြားရပိုင်ပိုင်။

ပုဗ္ဗေယခင် ထေရ်မဟာ သနစ်ကယ်နှင့်၊ ဣက္ခေရှင်ဒေဝါ အဖြစ်တို့ကို တော့၊ သေအချာ လှစ်ပါလို့ ဟောပြုနိုင်၊ လောကခရိုင်မှာ လွန်ကျော်စော။

ထွေးဆလျှင်၊ ရှေးကပင် ထင်မြင်တဲ့ အမှုရယ်ကြောင့်၊ သုံးလူ့အရှင်အခေါ် ပရမော်က၊ နှစ်ထောင်ကျော် သာသနာတိုင်တော့မှ၊ ဆရာကြိုင် ပေါ်မည်အရေး ကိုဖြင့်၊ မိန့်ရွှေဗျာ ထုတ်ဖော်ကြွေးလို့ရယ်၊ ပေးခဲ့လေသလော။

ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

လူဝင်စား ပိဋကတ်မောင်ထွန်းကြိုင်သည် သုံးလေးနှစ်ခန့် ထင်ရှားခဲ့ပြီး နောက် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်သွားကာ ၁၃၀၆ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆုတ် (၆)ရက်၊ အသက် (၂၅)နှစ် အရွယ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာသည်။ သူ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ဇနီး ဒေါ်လွင်နှင့် သားမောင်လှနွယ်တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ယနေ့တိုင် ပန်းတနော်မြို့ တစ်ဖက်ကမ်း ရွာသစ်ရွာ၌ နေထိုင်လျက် ရှိလေသည်။

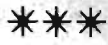
သစ်ကြီးဝါးကြီးတို့၏ အရိပ်အာဝါသဖြင့် အေးမြသာယာလှသော ပန်း တနော်မြို့ ယွန်းကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ ပိဋကတ်မောင်ထွန်းကြိုင် ဝင်စားသည့် ဆရာတော်ကြီး ဦးပဏ္ဍိစ္စ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည့် ကျောင်းကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိစ္စ ပျံလွန်တော်မူပြီးနောက် ဆရာတော်ဦးဇာဂရ၊ ဆရာ တော်ဦးဇေယျသိန်း၊ ဆရာတော်ဦးကုမာရတို့ အစဉ်အဆက် ကျောင်းထိုင်ခဲ့ကြပြီး နောက် ယခုလက်ရှိ ပဓာနနာယက ဆရာတော်ကြီး ဦးနန္ဒိယ လက်ထက်တိုင် အောင် ယွန်းကျောင်းတိုက်ကြီး၏ သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်း (၂၀၀)ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယနေ့ ပန်းတနော်မြို့နယ် ယွန်းကျောင်းတိုက်ကြီးကား

ယခုအချိန်အခါအထိ ပိဋကတ် မောင်ထွန်းကြိုင်၏ အငွေ့အသက်များ ကျန်ရှိ နေသယောင်ယောင် ထိုကျောင်းတိုက်ကြီးသို့ ရောက်သွားကြသူတိုင်း ခံစားကြ ရမည် ဖြစ်ပေသတည်း။

(ဤဆောင်းပါး ဖြစ်ပေါ်ရေးအတွက် ပန်းတနော်မြို့မှ စာရေးဆရာ တင်အောင်သွင်အား ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။)

အခန်း (၂၆)

လူဝင်စားများသည် အသက်နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အရွယ်၌ သူတို့၏ အတိတ် ဘဝအကြောင်းကို စတင်ပြော၍ သူတို့၏ ပြောပြချက်များမှာ အသေးစိတ် ဖန်ကန်နေတတ်၏။ ဘဝဟောင်းက သူတို့၏ မိဘ မောင်နှမသားချင်းနှင့် အသိမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကို တောင်းစွာ ခွဲခြား၍ သိရှိမှတ်မိကြ၏။ အတိတ်ဘဝနှင့် ဆက်စပ်နေသော အလေ့အကျင့် စရိုက်ဝါသနာ အမူအရာ များကိုလည်း ပြတတ်၏။ အချို့ လူဝင်စားများတွင် ဘဝဟောင်းက ပါလာဟန် တူသော မွေးရာပါ အမှတ်များကို တွေ့ရ၏။

လူသတ္တဝါသည် အသက်ပီပီနီ ချုပ်ပြီးသည့်နောက်၌ ဘဝပြတ်မသွားချေ။ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အခြေအနေ ပြောင်းလဲ၍ ကျန်ရှိသည့် နည်းတူ နာမ်ခန္ဓာ၏ တစ်စုံတစ်ခုသော အစိတ်အပိုင်းသည် ဆက်လက် ကျန်ရှိ ပေရာ၏။ သို့ရာတွင် အဆိုပါ နာမ်ခန္ဓာသည် ကိုယ်ခန္ဓာကဲ့သို့ နောက်ဆုံး၌ ပျက်စီးခြင်း မရှိဘဲ သက်ရှိပျိုလှယ်သတ္တဝါ တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် ပူးပေါင်းမိသော အခါ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ၏။

တစ်နည်းဆိုသော် ထိုနာမ်ပိုင်းသည် နတ်ဝင်ကို မှီကပ်၍ သေသူ၏ အမှတ်သည် အမူအရာ လက္ခဏာများကို ပြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ခန္ဓာ ဟောင်းကို စွန့်ခွာ၍ နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာပြီးနောက် ဝိညာဉ်သည် အိမ်ထောင် သည် မိန်းမတစ်ဦးနှင့် ပူးပေါင်း၍ လူဝင်စား ဖြစ်လာ၏။ လူ့ဘဝထဲ ရောက် လာ၏။

ဤသို့ လူသတ္တဝါသည် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ဘဝသစ်တစ်ဖန် ဖြစ် ခြင်းမှာ ဘဝတကာကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန် အထောက်အထားများရှိ၏။

လူဝင်စားများသည် အများအားဖြင့် အတိတ်ကာလက သူတို့ဘဝကို တွယ်တာ စွဲလမ်းသော အသက်အရွယ်၌ သေဆုံးခဲ့ကြပြီး အချို့မှာ သေခါနီး၌ ဘဝသစ် တစ်ဖန်ဖြစ်ရန် တောင့်တခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ လူဝင်စားများကို အများအား ဖြင့် တမလွန်ဘဝ ယုံကြည်သော လူမျိုးများတွင် ပို၍ တွေ့ရ၏။ ဥရောပ၊ အမေရိက စသော အနောက်နိုင်ငံများ၌ လူဝင်စားမူများ ရှိသော်လည်း အရှေ့ နိုင်ငံနှင့်စာသော် ဦးရေအားဖြင့် မပြောပလောက်ချေ။ သူတို့နိုင်ငံများ၌ တမလွန် ဘဝ အယူရှိသော်လည်း သူတို့၏ ယုံကြည်မှုမှာ အရှေ့နိုင်ငံများမှာလောက် မခိုင်မာချေ။ လူတို့၏ ယုံကြည်ချက်နှင့် အလိုဆန္ဒသည် အမြဲယှဉ်တွဲ၍ နေလေ့ ရှိရကား ဘဝသစ်တစ်ဖန်ဖြစ်ရန် လိုလားတောင့်တသောစိတ်မှာ အရှေ့တိုင်း သားများ၌ ရှိမိ ပြင်းပြလှသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ယခင်ဘဝကဖိုးဟင်နဲတံစားသာအမြှာညီအစ်မပုဂ္ဂိုလ်မငွေ

ယခင်ဘဝက ဖိုးမောင်နံဝင်စားသော အမြှာညီအစ်မ
မရွေနှင့် မငွေတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ အမြှာပူးညီအစ်မများ ဖြစ်ကြ ၍ ဦးချစ်အောင်၊ ဒေါ်ခွတ်တို့၏ သမီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ မရွေမှာ အကြီးပု မငွေမှာ အငယ်၊ (၁၅)စ်နှစ်ခြား၍ မွေးကြသော အမြှာများ ဖြစ်ကြ၏။ ပျော်ညွှယ် မြို့နယ် မင်းလမ်းရွာ တောင်ကျောင်းတွင် မူလတန်းပညာ သင်ကြားခဲ့ကြပြီး မိဘများ၏ အလုပ်များကို ကူညီလုပ်ကိုင်နေကြသော မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အမြွှာညီအစ်မ၏ ဝန်ခံချက်

(၄) နှစ် အရွယ်ခန့်တွင် မိမိတို့၏ ဘဝဟောင်းကို အိပ်မက်တစ်စုံတစ်ရာ မက်ခြင်းမရှိ မည်သူမျှ ပြောပြခြင်းလည်း မရှိဘဲ အလိုအလျောက် သိမြင်လာခဲ့ ကြသည်။ အတိတ်ဘဝက မိမိတို့မှာ ပျော်ဘွယ်မြို့ မြောက်ဘက် ကြယ်နီရွာတွင် မွေးဖွားနေထိုင်ကြ၍ တောင်သူလုပ်ကိုင် စားသောက်ကြသော ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်ပါသည်။ ဘဝဟောင်းမှ မိမိ၏ အမည်များနှင့် မိခင်ဖခင် ဆွေမျိုးသားချင်း အမည်များကို လုံးဝ မမှတ်မိတော့ပါ။ သို့သော် မိမိတို့နှစ်ဦးမှာ အလွန် ချစ်ခင် ကြသော အကြင်လင်မယားဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။ သားသမီး တစ်ယောက်မှ မထွန်းကားခဲ့ပါ။ ယခင်ဘဝက မငွေမှာ ယောက်ျား၊ မရွှေမှာ ဇနီးမယားဖြစ်ပြီး အသက် (၃၀)ကျော် အရွယ်ကောင်းချိန်တွင် လင်မယား နှစ်ဦးစလုံး တစ်ပြိုင်နက်လုံး ဝိုးထိ၍ သေဆုံးခဲ့ကြပါသည်။

အတိတ်ဘဝက မိမိတို့မှာ မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ မရွှေ၏ အတိတ်ဘဝ(အမျိုးသမီးဘဝ) တွင် အသားဖြူ၍ မငွေ၏ အတိတ်ဘဝ (အမျိုးသားဘဝ) တွင် အသားညိုသည်။ အမျိုးသားဘဝတွင် မငွေမှာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းပညာလောက်သာ တတ်ခဲ့ပြီး ပျော်ဘွယ်မြို့ ပန်းစုံကျောင်းတွင် ပညာ အတူတူသင်ကြားခဲ့ဖူးကြသည်။

အသက် (၂၀)လောက်တွင် အိမ်ထောင်ကျကြပါသည်။ မိမိတို့တွင် ဦးနှင်း၊ နွားထီး (၂) ကောင်(အဖြူရောင်များ) ရှိကြ၍ နွားမ အနီတစ်ကောင်အပြင် ရွာ၏ အရှေ့ဘက်တွင် (၁၀)ဧကခန့် ယာခင်းများရှိသည်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိပါ သည်။ ၎င်းအပြင် ရွာထဲ၌ ဖျဉ်ခင်းသွပ်မိုးကိုယ်ပိုင် အိမ်တစ်လုံး ရှိသည်ကိုလည်း မှတ်မိပါသေးသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်တစ်နေ့တွင် ယောက်ျားဖြစ်သူ (မငွေ)မှာ ကုလားပဲကြံ ရန် ယာခင်းသို့ ထွက်သွားပြီး ထွန်ယက်နေပါသည်။ ၎င်းနောက် ဇနီးဖြစ်သူ (မရွှေ)က လက်ဖက်ရည်နှင့် ထမင်းကြမ်းကိုယူ၍ လိုက်လာပြန်ပါသည်။ မိမိတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြွေပွေးကိုက်ခံလိုက်ရသည်ကို လုံးဝ မသိကြရဘဲ မျက်လုံးများ ပြာမှူးဝေလာမှ ဤဖြစ်ရပ်ကို သိရပါသည်။

အနီးနားတွင် မြွေပွေးကိုလည်း မတွေ့ရ မိမိတို့ ဇနီးမောင်နှံကို ဘေးပတ် ဝန်းကျင်မှ မိတ်ဆွေများက ပျော်ဘွယ်မြို့ ဆေးရုံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ဆရာဝန် အား ပြသရာ အဆိပ်ရှိ မြွေကိုက်ကြောင်း ပြောပြမှ ကောင်းကောင်းသိရပါ သည်။ မိမိတို့နှစ်ယောက်စလုံး (၅) ရက်ခန့်ကြာအောင် ဆေးရုံတင်ကုသပြီး

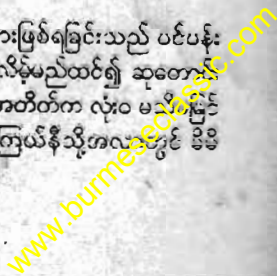
နောက်ဆုံးတွင် တစ်ပြိုင်နက် သေဆုံးသွားရသည်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။ ၎င်းနောက် မိမိတို့၏ ရွာအပြင်တွင် တစ္ဆေဘဝနှင့် တစ်နှစ်ကြာခန့် နေထိုင် ကျက်စားခဲ့ရပါသည်။ အစားအစာမှာ သစ်သီးသစ်ရွက်များကို ရွာဗုဒ္ဓဘာ သောက်ရ၍ မိုးရွာသည်အခါတွင် သစ်ပင်များအောက်၌ နေထိုင်ကြရပါသည်။ နွားကျောင်းသားများ လက်ဆော့၍ သစ်ပင်ချုံပင်များကို ရိုက်ယူ၍အခါ မိမိတို့ အား ရိုက်ခဲရသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့မှာ ရှောင်တိမ်းပြီး သွားလိုရာသွား၍ မဖြစ်ပါ။ အကြီးအကဲများ၏ ချုပ်ချယ်မှုကို ခံနေရကြောင်း ကောင်းစွာ မှတ်မိပါ သည်။

ဝတ်ဆင်ထားရသော အဝတ်အစားများမှာ မိမိတို့ သေဆုံးစဉ်က ဝတ် ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ အခြား ဘဝတူများ လည်း ရှိကြ၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်ဆံမှုတွင် နားလည်မှု ရကြပါသည်။ မိမိတို့ နာနာဘာဝများ ဖြစ်နေစဉ်က ရွာသူရွာသားများ သွားလာနေသည်ကို မြင်တွေ့ရ၍ ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု သိရသော်လည်း ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်စွမ်း မရှိ ရုံမက လူသားများက မိမိတို့အား မြင်တွေ့ရခြင်း မရှိပါ။

သရဲဘဝတွင် မိမိတို့ လင်မယားကို မည်သူမျှ အနိုင်ကျင့် ညှဉ်းဆဲမှုများ မပြုလုပ်ကြပါ။ မိမိတို့၏ ကိုယ်ရောင်ကို မျှောက်ထားနိုင်ရုံမက အခြား တိရစ္ဆာန် စသည်ပုံစံများ ပြုလုပ်၍ လူများကို ခြောက်လှန့်နိုင်စွမ်း ရှိသော်လည်း မိမိတို့ လင်မယားအနေနှင့် ခြောက်လှန့်ခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ မိမိတို့ လင်မယားသည် ချစ်ခင် ရင်းနှီးစွာ မခွဲမခွာ နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့ပြီးနောက် ယခုဘဝ ပြန်လည် ထင်ဟပ်လာသော အချိန်မှစ၍ ယခု ထွက်ဆိုခဲ့သော အထက်ပါ အတိတ်ဘဝ ဖြစ်စဉ်အားလုံးကို တိတိကျကျ ပေါ်လွင်လာပါတော့သည်။

မိမိတို့သည် ကြားကာလဖြစ်သော ဘဝဟောင်း (တစ္ဆေ ဘဝ)ကို လုံးဝ မနှစ်သက်။ ယခု ဘဝထက်မူ လင်မယား ဖြစ်ခဲ့ရသော ဘဝဟောင်းကို ပိုမို နှစ်သက်မိပါသည်။ မငွေမှာ ဘဝဟောင်းတွင် ယောက်ျား ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခု အမျိုးသမီး ဖြစ်ရခြင်းမှာ မိမိသည် အကြိမ်ကြိမ် အမျိုးသမီးအဖြစ် ဖြစ်လို ကြောင်း ဆုတောင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ဆုတောင်းခြင်းမှာလည်း ယောက်ျားဖြစ်ရခြင်းသည် ပင်ပန်း ဆင်းရဲလှခြင်းကြောင့် အမျိုးသမီးဖြစ်ရလျှင် သက်သာလိမ့်မည်ထင်၍ ဆုတောင်း မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဘဝ မိခင် ဖခင်တို့နှင့် ယခင်အတိတ်က လုံးဝ မသိမြင် ခဲ့ဘူးသော်လည်း ဦးချစ်အောင် (ဖခင် ဖြစ်မည့်သူ) ကြွယ်နီသို့အလာတွင် မိမိ

တို့နှစ်ယောက် ယခု မွေးဖွားသည့်ရွာအထိ လိုက်လာခြင်းကို ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။ ၎င်းနောက် လုံးဝ မသိရတော့ဘဲ စကားပြောဘတ်သော အချိန်ကျမှ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်အကြောင်းများ ထင်ဟပ်လာပြီး အိပ်ရာမှ နိုးသကဲ့သို့ မည်သည့်အိပ်မက်၊ မည်သူမျှ ပြောမပြတ် တရော့ရော့ သိမြင်လာပါတော့သည်။

ယခု မိမိတို့အား မေးမြန်းသည့်အချိန်တွင် လည်းကောင်း၊ အခြားအချိန်များတွင် လည်းကောင်း စိတ်ထိခိုက်ခြင်း မရှိသော်လည်း အတိတ်လူသားဘဝကို မူ နှစ်သက်မိပါသေးသည်။ ယခုဘဝတွင် အတိတ်ဘဝဟောင်း ဇာတိနေရာသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသေးသော်လည်း လိုက်လံ-ပို့သပါက မိမိတို့၏ ယာတွက်များ၊ အိမ်ပိုင်းတွက်များကိုပါ တိတိကျကျ လိုက်လံ ပြသနိုင်ကြောင်း အမြှာညီအစ်မများက ထွက်ဆိုသွားကြပါသည်။

မရွှေက မိမိတို့ ယခုကဲ့သို့ အမြှာအဖြစ် ပေါင်းစုံပြီး တစ်နေရာ တစ်ဘဝ တည်းတွင် ပေါင်းစည်းလာခြင်းမှာ အတိတ်ဘဝဟောင်းက ဘုရားကို အာရုံပြု၍ ဘုရားမြတ်ထံတွင် “မိမိ၏ ယောက်ျားဖြစ်သူနှင့် သေအတူ ရှင်မကွာ နေရပါလို၏” ဟု ဆုတောင်းခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤယုံကြည်ချက်မှာလည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသင်ပြဘဲ မိမိတို့ဘာသာ သဘောပေါက် ယုံကြည်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဘဝတွင်လည်း မိမိတို့ ညီအစ်မသည် အထူးချစ်ခင်စွာ နေထိုင်ကြ၍ ယခု (၁၅) နှစ် အရွယ်တိုင်အောင် ရန်မဖြစ်ခဲ့ဘူးပဲ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် မိမိတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြပါသည်။

(၄-၁၀-၁၉၇၆ က လူဝင်စားအမြှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်အား လူဝင်စား သူတေသိ ဦးနှုန်းပျက်ဘယ်)၏ မေးမြန်းချက်အပေါ် အဖြေများ ဖြစ်ပါသည်။)

မရွှေနှင့် မငွေတို့၏ အသားအရောင်မှာ ညိုစိမ်းစိမ်း၊ အရပ်အမောင်းတူ၊ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ သွားမှစ၍ ခွဲမရနိုင်လောက်အောင် ပုံတူဖြစ်နေကြပါသည်။ ၎င်း၏ ဘကြီးနှင့် မိခင်ဖခင်များ၏ ပြောဆိုချက်များအရ အကြီးအငယ် ပုံတူနေသဖြင့် ခွဲခြားမရသောကြောင့် မှားယွင်းရိုက်မိကြောင်း၊ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးမှာလည်း အတူအိပ် အတူစား တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးမှာ ရန်လည်းမဖြစ်၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမအချင်းချင်း ရန်ဖြစ်သည့်အခါတွင် ၎င်းတို့ ညီအစ်မသည် ပူးပေါင်းကာကွယ်တတ်ကြသည်ဟု ပြောပြကြပါသည်။